

Bảo Mẫu Của Tôi ... Lạnh Lùng Lắm !

Contents

Bảo Mẫu Của Tôi ... Lạnh Lùng Lắm !	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	37
14. Chương 14	46
15. Chương 15	51
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59

Bảo Mẫu Của Tôi ... Lạnh Lùng Lắm !

Giới thiệu

Có một loại rung động. . . Giống như hương vị của cà phê, từ từ ngấm vào trong nước, từ từ lan tỏa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-mau-cua-toi-lanh-lung-lam>

1. Chương 1

1

“RẦM!”

Cánh cửa văn phòng CLB sách bị một lực thô bạo đập bật ra. Ngay sau đó một cậu trai có khuôn mặt cực handsome hoa hoa lệ lệ xuất hiện, giọng nói phóng khoáng dễ nghe:

- Tú Anh-chan!

Cô gái đang ngồi trong phòng đọc sách một mình khẽ liếc hot boy của trường một cái trên mặt cũng không có biểu cảm gì, chỉ nhàn nhạt nói mấy chữ:

- Nhớ đèn cửa!

- Rồi rồi! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi tông cửa vào phòng này!

Vũ Đức - tên đầy đủ là Vũ Hoàng Minh Đức - Hoàng tử trong mơ của phân nửa nữ sinh trường cấp 3 Thanh Vỹ. Đẹp trai học giỏi, chơi thể thao cừ... quậy phá cũng không ai bằng đâu!

Hoa đào bay khắp nơi nhưng chưa bao giờ từ bỏ thói quen từ xưa xưa xưa xưa là bám dính lấy cô bạn gần nhà - Tú Anh. Tú Anh là thanh mai trúc mã của Vũ Đức, tính tình mặc dù có chút lạnh lùng lãnh đạm nhưng là người rất tốt bụng.

Tú Anh yên lặng đọc sách không thèm để ý đến Vũ Đức. Cậu ta muốn làm gì thì làm, chỉ cần không làm phiền cô là được. Nhưng đó là chuyện không có khả năng! Đây là CLB sách, xung quanh bốn phía ngoài sách ra cũng chỉ có sách thôi, mà có đánh chết cô cũng không tin Vũ Đức đến đây để đọc sách đâu!

Hiển nhiên!

Vũ Đức không nói thêm gì lập tức xông tới kẹp cổ Tú Anh lôi ra ngoài, vẻ mặt rất ư là hào hứng. Tú Anh nhú mi, túm tay Vũ Đức vịn lại không thương tiếc đồng thời thoát khỏi kim kẹp của cậu, lạnh nhạt:

- Lại động kinh cái gì?

Vũ Đức nhăn nhó vì đau, làm mặt méo mếu như trẻ con bị bắt nạt:

- Đau... ai... bỏ ra đi...

Tú Anh dù mặt không biểu hiện gì nhưng đáy mắt ý cười nhàn nhạt. Buông tay ra, thanh thanh nhìn Vũ Đức chờ cậu nói.

- Đau cần mạnh tay như vậy chứ? Tôi chỉ muốn đưa cậu đi may đồ thôi mà. - Vũ Đức ủy khuất.

Tú Anh nhướn mày không lên tiếng. Vũ Đức liền thu lại bộ dạng mắt phong độ vừa rồi, cô ra tay không nặng, cậu cũng một thân Karate đai đen nhị đẳng vốn dĩ cũng chẳng có tổn hại gì, chẳng qua là muốn bày trò một chút cho Tú Anh vui.

- E hèm! Tối mai có Festival Cosplay ở trung tâm thành phố bên cạnh. Tôi muốn cậu đi cùng tôi tới đó.

- Sao không đi cùng bạn gái mới? - Tú Anh nhếch mi.

- Em ý bạn rồi.

Vũ Đức trôi chảy đáp. Cười tươi như hoa. Nếu cô bạn gái của cậu mà nghe được chắc sẽ khóc tới lút lỗ mắt!

Tú Anh tính tình lạnh nhạt nhưng đối với những thứ văn hóa đặc sắc của Nhật Bản cũng không bài xích. Hơn nữa Vũ Đức lại là một Otaku Việt Nam hàng xịn nên đây cũng không phải lần đầu tiên cô bị lôi đi cùng đến Fes.

- Như cũ.

Tú Anh quay lại ngồi trên bệ cửa sổ tiếp tục đọc sách. Mọi lần cô chỉ đi cùng, lang thang ăn vặt và mua mấy thứ đồ lưu niệm, không tham gia cosplay. Nhưng lần này Vũ Đức lại nói muốn cô đi may đồ chính là

muốn cô cosplay cùng nên trực tiếp từ chối. Trát một đồng make up lên mặt, còn phải đeo len và ăn mặc rườm rà cho người khác xem? Phiền chết cô!

- Không! Lần cosplay này cần hai người, mình tôi không làm được!

- Bạn bè, người yêu, bồ, bạn gái, anh em,... chết đâu hết rồi?

- Cậu không phải bạn tôi à? - Vũ Đức hừ mũi.

- Không phải chỉ mình tôi.

Thấy Tú Anh từ đầu đến cuối nói chuyện cũng không liếc mình lấy một cái, Vũ Đức mon men lại gần đám bốp vai cho Tú Anh, nhỏ nhẹ:

- Tôi cos lần này là hai nhân vật nữ. Tôi sẽ trap (giả gái) một người hiền hiền dễ thương tên Haru, còn người kia là nữ sát thủ lạnh lùng luôn bảo vệ Haru. Mà trong tất cả những người tôi quen thì chỉ có Tú Anh phù hợp nhất thôi. Từ ánh mắt tới khí chất luôn.

- Cos nhân vật khác đi.

- Không được đâu. Tôi đã mua đồ hết rồi, giờ mà vứt đi thì tiếc lắm!

- Cậu mà cũng biết tiếc tiền sao? - Tú Anh ngước lên nhìn Vũ Đức đầy châm chọc.

Vũ Đức sờ sờ mũi. À thì... cái này cũng không phải lỗi do cậu mà! Ai bảo trong thẻ ATM của cậu lúc nào cũng duy trì dãy số tự nhiên mười số hoặc là số thập phân có hai, ba dấu phẩy chứ? Không tiêu hóa có mà dở người!

- Biết chứ! Dù nhà tôi có nhiều tiền thế nào thì tiết kiệm vẫn là một đức tính tốt đúng không?

- Tiêu tiền vào mấy thứ này là đang tiết kiệm?

- Được rồi! Được rồi! Một cậu quá! Tóm lại là cậu vẫn phải cosplay Tokaku cùng tôi!

Thu lại vẻ nịnh nọt, Vũ Đức bày ra bộ dạng cậu chủ kiêu ngạo ra lệnh.

- Không đi!

Đối với sự trở mặt của Vũ Đức, Tú Anh đã sớm quen. Cậu chủ tính tình sáng nắng chiều mưa từ bé, cô cũng không có gì ngạc nhiên.

- Theo hợp đồng giữa cậu và mẹ tôi, cậu vẫn là osin cho tôi tới sinh nhật 18 tuổi đó! Cậu chủ nói mà cậu không nghe à?

Vũ Đức bắt đầu cao giọng. Cái hợp đồng chết tiệt đó thực ra không quy định Tú Anh phải là osin cho Vũ Đức. Đó là một thỏa thuận giữa Tú Anh và mẹ cậu, rằng Tú Anh sẽ là... bạn của Vũ Đức, ở bên Vũ Đức chăm sóc và bảo hộ Vũ Đức mọi lúc mọi nơi tới năm hai người đủ mười tám tuổi. Vì mẹ Vũ Đức và bố cậu li thân từ khi Vũ Đức mới sáu tuổi, bà ra nước ngoài sống và làm việc, vứt lại con trai cứng cho bố cậu, nhìn qua vô tâm tuyệt tình nhưng trước khi đi bà đã kịp lập một hợp đồng với Tú Anh, cô bé thông minh kì lạ nhà bên. Dù khi đó mới chỉ sáu tuổi nhưng tính tình cô đã lãnh đạm và thành thực hơn lũ trẻ cùng trang lứa, điều đó khiến bà chọn cô bé làm... bảo mẫu cho con trai mình. Từ năm Tú Anh mười lăm tuổi trở lại, học phí của cô bà đều trả dưới danh nghĩa một nhà từ thiện, sau mười lăm tuổi, bà cho Tú Anh một cái thẻ ngân hàng và trả tiền công cho cô hằng tháng từ nước ngoài. Nói toạc móng heo ra thì là giống như thuê bảo mẫu cho con trai vậy. Và tất cả những chuyện này chỉ có hai người biết. Cho tới năm ngoài, Vũ Đức vô tình nhìn thấy thẻ ATM của Tú Anh, nó đứng tên của mẹ cậu và mọi chuyện vỡ lở. Sau khi cơn giận qua đi, cậu một mực coi thỏa thuận giữa Tú Anh và mẹ cậu là hợp đồng osin, quy định Tú Anh phải là osin của cậu. Mà Tú Anh thì vẫn lạnh lùng không cảm xúc, chấp nhận làm osin cho cậu. Vậy nên cậu thì thoải mái giả giọng cậu chủ ra ra lệnh cho cô.

Tú Anh nghe tới đây thì gập sách vào, không biểu tình gì đứng dậy đi ra cửa. Không thấy Vũ Đức đi theo thì quay lại hỏi:

- Không đi may đồ sao?

Vũ Đức nghe Tú Anh nói thì lại cười toe toét, lon ton chạy theo sau cô lú la lú lo luyên thuyên về anime có hai nhân vật Tokaku và Haru mà hai người sẽ cos. Thật sự không hiểu cái bộ dạng kiêu ngạo vừa rồi đã bị vứt đi đâu nữa!

2. Chương 2

2

Festival Cosplay.

- A! Tú Anh-chan! Không được uống như thế, trôi mất son đỏ!

Vũ Đức vội vàng cướp lon nước ngọt mà Tú Anh đang định kê lên môi uống, hung hăng trừng cô một cái rồi lấy ống hút cắm vào lon nước xong mới trả cho cô.

Tú Anh nhú mồm không nói gì nhận lại lon nước. Cô thề đây là lần đầu tiên cũng là cuối cùng cô chơi trò cosplay này! Thật rắc rối! Cô chỉ mặc áo sơ mi trắng cộc tay có cà vạt, váy ca rô xanh xếp li ngắn ngang đùi, đội wig xanh lam ngắn, vẽ mắt, đeo len và tô son bóng một chút đã thấy phiền muốn chết rồi mà Vũ Đức hẳn giả gái, độn ngực, make up, áo sơ bi trong áo len mỏng lại không thấy chút nào khó chịu là sao?

Liếc khuôn mặt được hóa trang kĩ càng của Vũ Đức, Tú Anh trong lòng cảm thán. Dù sao cũng không thể phủ nhận tên Vũ Đức này là con trai thì đẹp trai mà giả gái thì xinh xắn dễ thương khiến con gái xịn còn muốn ghen tị. Cô thực sự thấy có chút phục khả năng miễn dịch với nhan sắc Vũ Đức bao nhiêu năm nay của mình.

Cúi xuống nhìn bàn tay đang đan trong tay mình, Tú Anh bất giác thấy mất tự nhiên. Vũ Đức nói hai nhân vật mà cô và cậu đang cos rất thân với nhau, con gái nắm tay nhau là chuyện bình thường nên cô không để ý lắm nhưng mỗi lần vô tình “để ý” thì lại thấy má nóng ran lên. Tên này cũng không cần vô tư vậy đi? Vì dù sao thực chất hẳn cũng là con trai mà!

Vũ Đức đang huyên thuyên bắt chuyện với những cosplayer khác, miệng vẫn không nhin được mà cười toe toét suốt từ khi tới fes tới giờ. Vì sao ấy hả? Tất nhiên là vì cậu được quang minh chính đại cầm tay Tú Anh rồi!

- Này Haru, sao Tokaku của bạn không nói gì hết vậy?

Một bạn cosplay Inuyasha hỏi Vũ Đức, mấy bạn khác cũng nhìn cậu chờ câu trả lời. Dù cô gái cosplay Tokaku kia rất im lặng, rất lạnh nhạt nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt của họ. Khí chất kia cao quý và thu hút khiến người ta khó mà bỏ qua sự hiện diện của cô.

- À. Cô ấy kiêu lời lắm! - Haru Vũ Đức cười tí tít.

Ghen tị đi! Ghen tị đi! Tokaku của cậu là độc nhất vô nhị đó! Cậu để ý từ đầu tới giờ rồi, không ít ánh mắt ngưỡng mộ đặt lên người Tú Anh đâu! Không đánh phấn mà trắng hồng tự nhiên, đôi mắt vốn lạnh lùng sắc xảo chỉ vẽ một chút và đeo thêm len xanh lam lại thêm vài phần long lanh lạnh đậm. Khí chất trong trẻo lạnh lùng, so với Tokaku trong anime còn muốn lạnh lùng đáng sợ hơn. Vì Tú Anh thấp hơn cậu mà trong anime Tokaku cao hơn Haru nên cậu cố tình chuẩn bị cho cô boots để cao để cô cao hơn cậu, giúp cô có thêm vài phần kiêu ngạo cùng cao quý. Tú Anh hoàn hảo như vậy làm thói hư vinh trong Vũ Đức có cơ hội nở hoa tung tóe!

- Xin chào, Tokaku-san!

Một cosplayer tóc bạch kim từ đâu đi tới bắt chuyện với Tú Anh. Cô nhàn nhạt nhìn người kia. Lớp make up trên mặt người đó làm cô không phân biệt được là nam hay nữ nhưng vì nghe được giọng con trai và thấy người đó không có ngực nên chắc là con trai.

- Ừm.

Vũ Đức đang mãi chém gió với nhóm Inuyasha, thấy có người con trai lạ bắt chuyện với Tú Anh thì phản xạ rất nhanh ôm lấy cánh tay phải của cô, nhí nhảnh cười toe toét tiếp chuyện người đó:

- A! Xin chào Ferid-sama!

- Chào Haru-chan.

Người cosplay Ferid hướng Vũ Đức cười cười, khẽ liếc qua cánh tay đang bị Vũ Đức ôm của Tokaku.

- Ferid-sama hôm nay thật bảnh đó!

Vũ Đức tíu mắt cười. Cậu cảm nhận rõ ràng người Tú Anh cứng lại khi cậu chuyển từ nắm tay sang ôm cánh tay thân mật như thế này. Tú Anh nhà cậu đúng là dễ thương quá!

- Haru-chan lúc nào cos cũng đạt 100 điểm hết!

Ferid miệng nói chuyện với Vũ Đức nhưng ánh mắt lại kín đáo dừng trên khuôn mặt thanh lãnh hơi mất tự nhiên của Tokaku.

- Hi. Tất nhiên rồi! A! Em dẫn Tokaku-chan đi tham quan một chút, gặp lại Ferid-sama sau nhé?

Vũ Đức lôi lôi kéo kéo Tú Anh đi, cậu... không thích tên này.

- Đợi một chút! Ta có thể chụp ảnh em cùng Tokaku không? Hai người cos đẹp lắm!

- Không! - Tú Anh ngay lập tức từ chối.

Giọng nói Tokaku cũng thật dễ nghe...

- Chụp liền đi Ferid-sama! - Vũ Đức ngược lại nghe vậy rất hăng hái kéo Tú Anh quay lại.

Ferid cười cười giơ lên Iphone, lùi lại mấy bước lấy góc. Vũ Đức quay sang Tú Anh, híp mí cười tới không có ý tốt, ghé tai cô hỏi nhỏ. Tú Anh gật đầu, mặt vẫn không có biểu tình gì.

Qua Iphone, Ferid cố tình lấy góc sao cho chủ yếu về Tokaku, khoe môi nhẹ cong lên, nhưng ngay sau đó cơ mặt lại cứng đờ vì hành động của Tokaku. Cô cúi người vòng tay qua chân và ngực Haru, bế Haru lên như bế công chúa! Còn Haru thì rất vui vẻ nằm trong vòng tay Tokaku lạnh lùng!

- Chụp đi Ferid-sama!

Vũ Đức hô lên. Khoe miệng Ferid giật giật. Hẳn quen Vũ Đức nên biết cậu là con trai, nhưng Tokaku kia rõ ràng, rõ ràng là con gái! Sao có thể nhẹ nhàng bế Vũ Đức lên như thế?

Sau đó lại vài ba kiểu ảnh nữa. Ferid máy móc bấm chụp mặc dù mấy kiểu sau không bắt ngờ bằng cái đầu tiên: Haru nắm tay Tokaku đi dạo dưới hoa anh đào, Haru tựa đầu vào vai Tokaku ngủ, Haru ôm eo Tokaku cười thật tươi hai má còn khẽ hồng hồng, Haru khoác hai tay lên cổ Tokaku nhìn Tokaku thật dịu dàng... Còn Tokaku thì trừ cái đầu tiên không biểu cảm thì những cái sau đều có chút gượng gạo, má cũng theo từng kiểu tạo hình của Vũ Đức mà đỏ dần lên, giống như là không biết trước Vũ Đức sẽ hành động như vậy...

Chẳng lẽ Vũ Đức cậu nhóc đó... đối với Tokaku...

Ngồi trên xe ô tô cùng nhau về nhà, Tú Anh lạnh giọng:

- Ngày càng lớn mật!

Cô đang ám chỉ mấy kiểu tạo dáng để chụp ảnh ngày hôm nay của Vũ Đức. Từ đầu chỉ nắm tay, sau đó ôm eo, cuối cùng là y như sắp... hôn luôn!

Vũ Đức nghe vậy thì cười rất vô tội nhưng cũng không thanh minh. Muốn Tú Anh cosplay cùng, lại chọn hai nhân vật nữ trong anime shoujo ai (tình yêu đồng tính nữ) đều là chủ ý định trước nhằm phục vụ cho mục đích quang minh chính đại gần gũi Tú Anh của cậu mà.

- Người kia... quen sao?

Tú Anh hỏi. Cố gắng không nghĩ lung tung nữa.

- Ai? Người cosplay Ferid đó à?

- Ừm.

- Anh ta tên là Trần Quân. Người cho tổ chức Festival hôm nay đó.

- Ừm.

Tú Anh chống cằm nhìn ra ngoài đường. Hối vậ thôi chứ cô cũng không quan tâm đâu.

- Này, lúc này bé tôi nặng không?

Vũ Đức cười híp mi, không hề cảm thấy chút nào mất hình tượng khi mình đường đường là một thằng con trai lại được con gái bé như bé công chúa như thế. Là ai chứ là Tú Anh thì cậu không quan tâm những thứ đó đâu.

- Nặng!

Vũ Đức nhe răng cười. Tú Anh trông thế nhưng là đàn chị của cậu ở võ đường đấy! Tú Anh học võ từ năm bảy tuổi, luôn bảo vệ Vũ Đức thật tốt khỏi lũ hư hỏng và lưu manh suốt bao nhiêu năm qua. Dù đã dẫn cậu tới võ đường học võ nhưng cô vẫn bảo vệ cậu như một thói quen và Vũ Đức cũng ỷ lại vào Tú Anh như một thói quen dù bây giờ chẳng có mấy ai đánh lại cậu. Mà cũng vì như thế nên cậu chưa bao giờ áp cái quan niệm con gái yếu hơn con trai lên người Tú Anh.

Cô như vậy, mạnh mẽ lãnh ngạo như vậy nên để có thể tới gần cô, Vũ Đức cậu không ngại “yếu ớt” một chút trong mắt người ngoài để được cô bảo hộ.

Cậu... thích như vậy...

3. Chương 3

3

- Anh Vũ Đức!

Một cô gái xinh xắn cười tươi rói từ xa chạy tới khoác tay Vũ Đức thân mật. Vũ Đức cũng cười cười:

- Chào buổi sáng, Hồng An.

- Hôm qua anh đi đâu cả ngày mà không đi chơi cùng em?

Hồng An là bạn gái hiện thời của Vũ Đức, xinh xắn đáng yêu, học dưới cậu một lớp.

- À, anh bận. – Vũ Đức trơn tru trả lời.

- Sao bạn em nói hôm qua nó thấy anh cùng một chị nào đó đi Fes Cosplay? - Hồng An chu môi.

- Ừ. – Vũ Đức cười, tim không đập nhanh mặt không đỏ thán nhiên đáp.

- Chị nào vậy? – Mặt Hồng An đen lại.

- Em đang ghen à?

Hồng An đỏ mặt khẽ ừm:

- Anh là của em. Chị gái kia chắc chắn đối với anh có ý.

Vũ Đức nhẹ nhàng gỡ tay Hồng An ra khỏi tay mình, cười nói:

- Kết thúc em nhé?

- Kết thúc gì cơ anh? – Hồng An nghiêng đầu không hiểu Vũ Đức đang nói về cái gì.

- Anh và em. Kết thúc!

Vũ Đức bình thần nói giống như đang nói trời hôm nay thật đẹp! Hồng An ngậy người. Cô nhanh như vậy đã bị anh đá rồi?

Cười có chút khó coi, cô hỏi:

- Tại sao vậy?

- Anh không thích con gái quần anh làm gì, ở đâu, với ai khi không có họ bên cạnh, cũng không thích con gái suốt ngày ghen tuông vớ vẩn. Còn nữa, chỉ có “là của anh” chứ không có “anh là của”!

Vũ Đức dứt tay vào tút quần nhếch mép cười như không. Người duy nhất cậu thích bị quần là Tú Anh nhưng cô lại chẳng bao giờ hỏi đến những điều như thế, toàn là cậu tự động khai báo để kiếm chuyện nói cùng cô thôi.

Hồng An lùi lại mấy bước, nước mắt tràn ra khóe mi, bộ dạng muốn bao nhiêu điếm đăm đáng yêu liền có bấy nhiêu điếm đăm đáng yêu. Không biết phản ứng kiểu gì khác ngoài im lặng khóc nhìn theo bóng lưng tuần tú tàn nhẫn dần đi xa của Vũ Đức, môi mọng mím thành một đường cầm phẫn.

Cô gái đi cùng Vũ Đức hôm qua...

Hừ! Hồng An cô đường đường là hoa khôi khối 10, người gặp người thích, con trai theo đuổi cô xếp hàng dài cả ki lô mét, ngay cả anh chàng được mệnh danh là hot boy đệ nhất trường này cũng đã bị cô từ chối lời tỏ tình, vậy mà một Vũ Hoàng Minh Đức lại dám đá cô chỉ sau ngày chính thức hẹn hò một tuần?

Chị gái kia hẳn là người cô nên tìm hiểu...

- Tú Anh-chan~ Tôi vừa mới thất tình!

Vũ Đức ngồi bó gối trên ghế sofa, nói thật lớn cho cái người đang bận rộn trong bếp nghe thấy. Tú Anh nghe vậy cũng không biểu cảm gì, không mện chẳng nhạ nói:

- Lần thứ tám trong tháng.

Không biết Vũ Đức có nghe thấy hay không nhưng khi Tú Anh vừa nói xong cậu liền trườn cái mặt lúng búng không nhẹo tựa vào cửa bếp ai oán:

- Tú Anh à! Cậu nói xem có phải ông trời ghen tị với độ đẹp trai của tôi không mà lại toàn phá đám đường tình duyên của tôi như vậy?

Quá quen với trình độ tự kỷ của Vũ Đức nên Tú Anh từ chối cho ý kiến. Cứ mỗi lần “thất tình” là cậu lại lên một lever mới cao hơn và nguy hiểm hơn! Cái này cô cũng không có cách nào chữa cho cậu!

- Đây... hay là tại cậu nhĩ?

Vũ Đức đột ngột thay đổi sắc mặt, xoa cằm đắm chiêu nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của Tú Anh.

Tay đang đánh trứng của Tú Anh dừng lại giây lát không biết nghĩ gì rồi lại tiếp tục bận rộn, thần nhiên nói:

- Tôi làm gì?

- Làm nhiều thứ lắm!

Vũ Đức lè lưỡi, nhảy vào gần bàn ăn bốc một miếng thịt chiên xù ăn vụng. Tú Anh không cóc đầu Vũ Đức như mọi lần cũng không nói gì. Vũ Đức thấy lạ liền ngó sát mặt Tú Anh, chỉ vào mặt mình, chớp mắt ngây ngô hỏi:

- Tôi ăn vụng này? Không đánh hả?

- Thích bị đánh à?

Tú Anh có chút buồn cười nhìn cậu. Nhiều lúc cô thật sự không tin đứng trước mặt mình là nam sinh đạt giải nhất cuộc thi Kiến thức liên môn của thành phố khi mới chỉ mười bốn tuổi.

- Ha ha. Ai mà muốn chứ!

Mồm nói thế nhưng tay cậu vẫn cố tình nhúp một miếng thịt nữa bỏ vào miệng nhồm nhoàm nhai. Tú Anh dùng đũa gõ vầy tay Vũ Đức, lạnh lùng:

- Tớ nữa không được ăn thịt!

Vũ Đức nghe vậy thì lập tức méo mặt, túm góc áo Tú Anh nịnh nọt:

- Tú Anh xinh đẹp! Cậu là tốt nhất! Cho nên đừng làm thế? Nha? Nhaaa???

- Không biến khỏi đây trong năm giây nữa thì không cần ăn cơm trưa!

Tú Anh không mảy may nhìn tới bộ dạng trẻ con đáng thương của Vũ Đức, bình thản nói.

Không chờ năm giây kịp qua đi, Vũ Đức đã bốc hơi không dấu vết. Khóe môi Tú Anh nhẹ cong lên, trong mắt thoang thoảng cương chiêu mà chính cô cũng không nhận ra được.

Có thể... vì Vũ Đức như vậy nên cô mới không thể không quan tâm cậu suốt bao nhiêu năm qua. Lạnh lùng như cô, không để ý đến ai như cô, thế nhưng lại có đủ kiên nhẫn để bảo hộ Vũ Đức, một tên con trai nhí nhỏ và phiền phức, quan tâm từng chuyện liên quan đến cậu hơn chục năm trời.

Không biết tại sao nhưng dù cô biết Vũ Đức bây giờ không cần cô nữa mà cô vẫn ở bên cậu, vẫn phân tâm vì những chuyện liên quan đến cậu.

Thoả thuận giữa cô và mẹ Vũ Đức có một điều không được nói rõ ràng nhưng hai người đều hiểu, đó là khi Vũ Đức đủ mạnh mẽ để không cần ai bảo vệ nữa, đủ tự lập để không cần ai trông coi chăm sóc nữa thì việc của Tú Anh cô cũng hết. Mà bây giờ Vũ Đức đều đã đạt được những điều đó. Cậu lông bông, yêu đương lăng nhăng, đi bar, tiêu tiền tung lung nhưng đều có giới hạn, cậu không hút thuốc, không cờ bạc, không cá độ, không quan hệ nam nữ thể xác, không chơi chất kích thích... Trong khi cô chưa bao giờ mở miệng nói cấm cậu không được làm cái này, không được làm cái kia...

Còn ông bố giàu có của Vũ Đức thì đi nước ngoài làm ăn quanh năm suốt tháng, chỉ vớt cho cậu một đồng tiền mà chưa bao giờ hỏi han xem cậu học hành như thế nào, có hay không đã sa vào tệ nạn xã hội?

Gia đình không giáo dục cậu, không quản thúc cậu, Tú Anh thân làm bảo mẫu bí mật của cậu cũng không cấm cản cậu, đáng lẽ Vũ Đức giờ này đã hoàn toàn... hỏng! Vậy mà sự thật rõ ràng cậu không hề hư hỏng mà ngược lại còn trở nên rất xuất chúng khiến người ta nhìn mà phải ngưỡng mộ!

Xem ra lần đó cô bó bột nằm viện cũng không phải uống phí!

Tất nhiên là Vũ Đức không phải tự nhiên mà được như thế! Cậu cũng đã từng không biết suy nghĩ, đua đòi theo đám nam sinh hư hỏng thời cấp hai. Cậu khi đó đã đi học võ cùng cô được một năm, tính tình háo thắng sĩ diện, cậy mình biết chút võ vẽ liền tham gia bang hội côn đồ, cả ngày bỏ bê học hành đi đánh nhau, quậy phá phố lớn ngõ nhỏ. Rồi còn học theo bọn bạn kia đi bar, xem chút bị người ta lừa chơi ma túy, may mà cô tới kịp ngăn cản cậu. Thế rồi xảy ra xô xát đánh nhau, giữa một đứa nhóc mười bốn tuổi lại là con gái với cả đám con trai thanh niên lưu manh. Dù học võ từ khi bảy tuổi thì Tú Anh cũng không thể can được cả lũ côn đồ đô con đó. Vậy nên Tú Anh bị húng đòn tới mức cả người bầm dập, gãy chân, gãy tay, nằm viện hơn một năm trời.

Trong thời gian cô nằm viện, Vũ Đức ngày nào cũng tới chăm sóc cô, còn đuổi bố mẹ của cô về để cậu ở lại. Và cũng trong thời gian đó cô không nói với Vũ Đức một câu nào, mặc kệ cậu muốn làm gì thì làm, dù cậu cả ngày luyên thuyên đủ điều, dọa nhảy lầu dọa thắt cổ cô cũng mặc, ngay cả lên tiếng quát cậu một chữ im cũng không có. Cô vốn đã kiêu ngạo, giờ lại không nói chuyện khiến Vũ Đức thực sự lo lắng. Cô biết điều đó nhưng cô vẫn không nói chuyện.

Sau chuyện đó, Vũ Đức liền thay đổi, cậu tự mình giải quyết những hậu quả mà mình gây ra và bắt đầu lại từ đầu. Và chẳng lâu sau, khi cậu nhận giải nhất từ cuộc thi Kiến thức liên môn cấp thành phố thì cũng là lúc Tú Anh ra viện.

Lúc cậu tới viện đón cô, cô đã cười! Nói cậu “Làm tốt lắm”!

Như vậy... cô đã thắng!

Trong lòng Vũ Đức, vị trí của cô không hề nhỏ, nói cách khác là đủ lớn để có thể khiến cậu thay đổi theo hướng tích cực. Như vậy... là đủ rồi!

Có trời mới biết lần đi bar đầu tiên của Vũ Đức kinh khủng như thế nào.

Cũng chỉ có trời mới mới biết, khi Tú Anh và đám “bạn” của cậu đánh nhau cậu đã lo lắng như thế nào, vậy mà cậu lúc đó chỉ biết bàng hoàng đứng nhìn cô từng đợt từng đợt bị gây phang vào người, rồi từng lần ngã xuống lại cố chấp đứng dậy che chắn cậu sau lưng. Nét mặt vô cảm lạnh lùng nhả lại vì đau.

Cho tới tận khi Tú Anh yên lặng nằm giữa vũng máu cậu mới hoàn hồn. Vũ Đức giống như nổi điên, mắt hằn lên tia máu, khóe mi nước mắt chảy xuống, cậu lao đến đập bay mấy gã đứng gần Tú Anh đang buông lời nhục mạ bản thủ, ôm lấy cô chạy như bay ra ngoài bắt taxi đến bệnh viện.

Khi đó trong đầu cậu chỉ lặp đi lặp lại: Tôi biết mình sai rồi! Chỉ xin cậu... đừng chết!

Tú Anh chảy nhiều máu lắm! Người cô mềm nhũn không một chút sinh khí! Khuôn mặt vốn vô cảm lạnh lùng nay tái nhợt càng thêm xa cách. Giống như chỉ cần cậu lỏng tay ra một chút cô liền tuột mất khỏi vòng tay cậu... vĩnh viễn!

Khi cô nằm trong phòng cấp cứu, cậu gần như đã gọi điện cho tất cả các bác sĩ hàng đầu trong thành phố, dùng thể lực của bố cậu bắt họ tới chạy chữa cho cô.

Ba ngày. Cô hôn mê ba ngày. Lạnh lùng nằm trên giường bệnh khép mi kéo căng tinh thần cậu ba ngày. Để rồi khi Tú Anh tỉnh lại, Vũ Đức đã mừng tới muốn phát điên!

Cậu đã rất sợ. Thực sự rất sợ. Sợ đôi mi thanh lãnh kia sẽ mãi mãi che đi ngôi con người đen tuyền xinh đẹp đã dõi theo cậu suốt tám năm trời. Từ nhỏ cậu đã không có tình thương của cha mẹ. Chung quy trên thế giới này, cậu cũng chẳng có gì khác ngoài cô bạn thanh mai Tú Anh. Mất đi Tú Anh cũng giống như cậu mất tất cả.

Tú Anh lạnh lùng, lãnh đạm, một ngày nói không quá mười câu nhưng chưa bao giờ quên mất cậu. Bảo vệ cậu khỏi đám nam sinh cùng trường muốn đánh cậu, thay cậu thu dọn hậu quả sau khi cậu gây rắc rối khắp nơi, không nhắc cậu mặc áo ấm khi trời lạnh nhưng luôn chăm sóc cậu chu đáo khi cậu ốm sốt, không nhắc cậu học hành nhưng luôn có hình phạt rất “tàn nhẫn” khi cậu lãnh về kết quả không tốt...

Ngày sinh nhật cậu ngay chính cậu cũng không nhớ, bố mẹ cậu không nhớ, nhưng cô không quên. Cô chỉ đơn giản qua nhà nấu cho cậu một bữa cơm hay ở lại cùng cậu tối hôm đó nhưng vậy cũng là quá đủ để ngôi biệt thự rộng lớn của cậu bớt đi lạnh lẽo.

Tú Anh bên ngoài lạnh lùng nhưng thực ra trái tim cô rất ấm áp. Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau năm sáu tuổi cô đã như thế. Vô tình khắc vào tâm cậu bóng hình thanh lãnh đó...

Ngày đó, cha mẹ cậu lại cãi nhau, đứa nhỏ sáu tuổi như cậu thấy người lớn to tiếng thì sợ nên khóc chạy ra ngoài. Tối cổng thì tông thẳng vào một cô bé khiến cả hai cùng ngã chảy cả máu tay.

Cô bé kia chính là Tú Anh vừa ra ngoài về. Sắp về tới cửa nhà còn bị “tai nạn” nên nhú mi nhìn cậu bực bội nhưng cũng không nói gì. Khi thấy bàn tay cậu chảy máu thì cố gắng ngồi dậy dùng khăn tay của mình bịt vào tay cậu. Sau đó lặng lẽ đứng lên phủi quần áo rồi đi về ngôi nhà nhỏ ngay cạnh nhà cậu, vẫn không nói một lời nào.

Ngồi ngây ngốc trước cổng nhà mình, Vũ Đức trưng ra khuôn mặt tèm lem nhìn theo bóng lưng nhỏ cô độc của cô bé nhà bên kì lạ. Không kịp nghĩ gì nhưng cậu nhìn thấy rất rõ khuỷu tay cô ấy cũng chảy máu!

Đó là ngày đầu tiên của mùa đông... Tiết trời thật lạnh... Ngôi nhà xa hoa của cậu thật lạnh... Nhưng tại sao cô bé kia... lại ấm áp như thế?

4. Chương 4

4

Hiệu sách__ 3. 15 pm.

Tú Anh kiễng chân cố với lấy một quyển sách trên tầng cao nhất. Sao lại phải để cao như vậy? Nếu cô cao thêm 5 cm nữa là được rồi?!

Ngay khi Tú Anh vừa có ý định đi tìm người giúp thì tay cô cầm được quyển sách. Tú Anh ngạc nhiên quay lại ngược lên nhìn.

Là một người con trai cao hơn cô một cái đầu, rất bảnh bao. Tóc nâu, da trắng, mày kiếm, mắt hoa đào đa tình, môi mỏng bạc cong lên nhẹ nhàng hấp dẫn. Lại còn... nhìn có chút quen mắt?

- Cảm ơn.

Tú Anh không biểu cảm nói rồi quay gót đi về phía quầy tính tiền. Quen mắt thì cũng không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

- Chờ một chút! - Người con trai kia gọi, giọng nói trầm thấp dễ nghe.

Tú Anh quay lại nhìn anh ta, không lên tiếng.

- Bạn... có thể cho tôi làm quen được không? - Anh ta gãi đầu ngại ngùng.

Tú Anh không nói gì, quay lưng bỏ đi. Cô không có hứng thú với những chuyện như thế này.

Người con trai kia cười có chút cứng ngắc, mặt tối sầm lại.

Cô dám bơ anh? Đùa sao?

- Tú Anh-chan

~Vũ Đức từ cửa phi vào, lập tức không biết trời đất hò tên cô bằng giọng trẻ con gọi mẹ ầm ĩ, thu hút sự chú ý của mọi người trong hiệu sách.

Tú Anh một đầu đầy hắc tuyến, nhìn Vũ Đức với ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm rồi ngay lập tức làm như không quen biết cậu, mở ví lấy tiền thanh toán. Tốt lắm! Tú Anh này không phải Tú Anh mà thằng nhóc kia gọi, không biết đứa nhóc to mồm kia!

Đây không phải là lần đầu tiên Vũ Đức gọi tên cô “ghê rợn” như thế, cậu đã gọi như vậy gần mười năm rồi! Nhưng trước mặt nhiều người như trong này thì đây là lần đầu tiên. Vũ Đức vốn rất chú trọng hình tượng, dù trước mặt cô có nham nhở mấy thì trước người ngoài vẫn không bao giờ làm mấy chuyện ảnh hưởng tới phong độ của mình. Thế mà gần đây Vũ Đức càng ngày càng quái lạ! Độ bám cô tăng lên! Độ làm nũng cô tăng lên! Thậm chí độ dày của da mặt cũng tăng lên dù có ở trước mặt bao nhiêu người đi chăng nữa!

Cậu ta... bây giờ mới dậy thì à?

Vũ Đức thấy bộ dáng “ta với hấn một xu quan hệ cũng không có!” của Tú Anh thì trưng ra khuôn mặt vô cùng uỷ khuất, nhào tới gần Tú Anh kể tội:

- Hôm nay cậu đi chơi không gọi tôi!

- Trốn học? - Tú Anh không để ý đến “tội” của mình, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Chiều nay lớp của Vũ Đức có tiết học còn lớp cô được nghỉ. Cậu xuất hiện ở đây hiển nhiên là cúp tiết rồi!

- Ai bảo trốn học? Tôi đường đường chính chính ra khỏi lớp mà! - Vũ Đức chớp chớp mắt vô tội thanh minh.

Tú Anh từ chối bình luận. Trăm phần trăm là Vũ Đức gây rối trong lớp nên bị đuổi ra ngoài mà với Vũ Đức, đuổi ra ngoài cũng giống như cho nghỉ phép thôi! Cô rõ ràng quá mà!

Phía bên kia, Vũ Đức lăm nhăm ba câu Tú Anh mới đáp một chữ thì phía bên này, Trần Quân đang tức giận vì làm quen với Tú Anh không được nhìn hai người cũng muốn phì cười.

Có lẽ bản tính cô bé kia vốn đã lạnh nhạt như thế, nhỉ?

Một cô gái có cái tên vốn vẹn hai chữ Tú Anh. Một nữ sinh không mấy nổi bật của trường Thanh Võ. Thanh mai trúc mã ít ai biết của Vũ Hoàng Minh Đức, hoa hoa công tử của trường này. Gia cảnh bình thường, trình độ bình thường, nhan sắc chỉ có thể nói là thanh tú, tính cách lạnh lùng, cực kì tiết ngôn kiệm lời. Hoàn toàn không phải mẫu con gái mà người khác có thể dễ dàng yêu thích.

Trần Quân anh muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn tiền tài có tiền tài, muốn ga-lăng lịch thiệp có ga-lăng lịch thiệp, hiển nhiên là chàng Hoàng tử trong mắt bao cô gái thế nhưng lại chủ động đi làm quen với cô thôn nữ thấp kém kia, cũng không phải tự nhiên rảnh rỗi đâu!

Chẳng qua là có chút tò mò.

Vũ Hoàng Minh Đức, tên cuồng Anime/Manga, luôn là tâm điểm mỗi lần cosplay tại Fes do Trần Quân tổ chức. Một thằng nhóc kiêu ngạo, trong bụng một bồ âm mưu nhưng lúc nào cũng mang bộ dạng cợt nhả bất cần. Không ít lần hạ bệ anh cố tình khiến anh mất mặt trước nhiều người...

Lăng nhăng nổi tiếng, đến cô em gái luôn cao cao tại thượng của anh cũng không tha, lại còn đá nó chỉ sau một tuần hẹn hò, hại anh phải hứng cơn giận khủng khiếp của nó.

Festival tuần trước, Vũ Đức lần đầu tiên cosplay cùng bạn, lại là con gái. Suốt fes không chạy đi phá phách chụp ảnh mà chỉ bám dính lấy cô bạn kia, chuyên tâm phục vụ cô ăn uống mua đồ. Cô gái đó chắc chắn là Tú Anh. Loại ánh mắt vô cảm cùng thái độ lãnh đạm kia chỉ cô mới có.

Nhưng mà... khí chất nhàn nhạt lạnh lùng từ cô tỏa ra lại thật sự hấp dẫn được ánh mắt của anh!

Vũ Đức tại sao lại coi trọng cô gái lạnh lùng bằng sương này? Tại sao một tên lăng nhăng, vô kỉ luật và kiêu ngạo như Vũ Đức lại có thể giống như một thằng nhóc hiếu động lăm lăm mồm trước mặt Tú Anh và nghe lời cô như thế? Phải là người như thế nào mới có thể khiến cho hoa hoa công tử Vũ Đức kiêu ngạo kia tình nguyện ngoan ngoãn nghe lời chứ?

Vậy nên Trần Quân anh có hứng thú...

Xe buýt.

Tú Anh nhú mày, cố gắng nép sát vào thành xe để hạn chế sự chen lấn của người khác. Nếu biết xe buýt đông như vậy cô đã không lên rồi!

Phanh!

Xe buýt dừng lại tại điểm xuống. Người xuống người lên lại một hồi chen lấn xô đẩy nữa. Tú Anh bị ép đến cửa quây cũng không được, đang muốn lên tiếng nhắc nhở người ép cô vào thành xe giữ cho cô một chút khoảng cách thì người đó đã mở lời trước:

- Xin... xin lỗi. Nhưng mà...

Tú Anh nhìn người con trai kia, có chút ngạc nhiên. Người này chính là người bị cô từ chối làm quen chiều hôm qua ở hiệu sách. Nhanh như vậy đã gặp lại?

- Không sao. Nếu được thì giữ một chút khoảng cách.

Tú Anh thu hồi ánh mắt, đều đều nói. Sau đó quả nhiên giữa cô và anh có thêm một khoảng không gian nho nhỏ mặc dù xe vẫn chật ních người.

Lúc sau xuống xe, trùng hợp sao hai người lại xuống cùng một bến?

- Lúc này tôi hơi bất lịch sự... xin lỗi nhé?

Trần Quân ấp úng nói với theo bóng lưng lạnh lùng của Tú Anh. Cô dừng bước, quay lại nhàn nhạt nói:

- Do xe quá đông. Không cần xin lỗi. Cảm ơn.

- À, ừ. - Trần Quân gãi đầu ngượng ngùng.

Tú Anh nhìn hành động này của anh, trên mặt cũng không nhiều thêm một biểu cảm.

- Tú Anh, lớp 11A3 THPT Thanh Vỹ. - cô nói.

Trần Quân ngó người giây lát rồi cười ngây ngô:

- Tôi là Trần Quân, hiện đang là sinh viên đại học năm hai ĐH Kinh tế.

Tú Anh gật đầu, ra là người cosplay Ferid hôm nọ. Vũ Đức biết anh ta, vậy quen biết chắc cũng không sao.

Quen thì quen nhưng Tú Anh cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện với Trần Quân nên liền quay gót đi về phía ngôi biệt thự màu lam nhạt xa hoa bên kia đường, kết thúc cuộc đối thoại. Trần Quân vừa định đi theo thì Vũ Đức mở cổng chạy ra, te te tổn tổn trước mặt Tú Anh nói không ngừng nghỉ. Tú Anh lâu lâu mới nhíu mi đáp lại mấy câu, cô cũng không đi vào ngôi biệt thự xa hoa kia của Vũ Đức mà đi về phía ngôi nhà hai tầng nhỏ bên cạnh. Đó là nhà Tú Anh?

Vũ Đức đang từng từng vì Tú Anh đã về nhưng vừa liếc thấy bóng Trần Quân phía xa liền nhanh chóng bám theo Tú Anh đi vào nhà cô.

Hừ! Hừ! Anh ta muốn gì mà lại tiếp cận Tú Anh nhà cậu?

Nhìn đi! Cậu vào nhà Tú Anh như vào nhà mình đấy! Anh ta làm sao được như cậu? Cứ ở đó mà mơ đi!

Hừ! Cậu sẽ không để con sói nguy hiểm như Trần Quân đụng vào một sợi tóc của Tú Anh đâu!

5. Chương 5

5

Vũ Đức lon ton theo sau Tú Anh. Bố mẹ Tú Anh hôm nay được nghỉ nên đều ở nhà. Không khí thực hòa hợp.

- Về rồi à các con? - Tú ba tay đang cầm tờ báo, ngẩng đầu nhìn hai người trêu mếu.

- Vâng. - Hai người đồng thanh.

Tú má từ trong bếp đi ra, lau hai tay vào tạp giề, nói:

- Đi vào ăn cơm luôn đi các con. Hôm nay mẹ làm sườn chua ngọt đấy!

- Oh! Yeah! Yêu mẹ nhất!

Vũ Đức nhào tới ôm cổ Tú má, hôn ha hôn hờ lôi kéo Tú Anh vào phòng ăn. Cậu chơi với Tú Anh từ nhỏ nên đã sớm coi bố mẹ Tú Anh là bố mẹ mình, nhà Tú Anh là nhà mình, còn coi Tú Anh là...

Tú ba Tú má khi biết Tú Anh - cô con gái đáng thương lạnh lùng như vô cảm của mình lại kiên nhẫn tiếp xúc với thằng nhóc Vũ Đức nhà bên thì vô cùng vui mừng, trực tiếp coi Vũ Đức là con trai mà tiếp đãi. Rồi ngày qua ngày, hai đứa nhỏ lớn lên bên nhau, vẫn thân thiết như trước nên trong đầu hai vị phụ mẫu Tú gia đã bắt đầu nghĩ tới chuyện làm sao thu thằng nhóc Vũ Đức này vào nhà... hoặc là chuyển khẩu con gái cứng vào gia phả họ Vũ!

Quây quần quanh bàn ăn cơm, bốn người, không khí thật vui vẻ thoải mái. Tú Anh bình thường mặt lạnh nhưng mỗi lúc như thế này thì khóe môi đều bất giác nâng lên, vẻ mặt cũng nhu hòa đi rất nhiều.

- Tú Anh, Vũ Đức. Tuần tới bố mẹ đi công tác. Hai con ở nhà trông nhà nhé?

Tú má gấp một miếng sườn chua ngọt vàng ruộm vào bát Tú Anh. Đứa nhỏ này cái gì cũng không chê, có cái gì ăn cái đấy nhưng thực ra lại rất kén chọn. Không hợp khẩu vị thì ăn còn ít hơn mèo nữa.

- Một tuần à mẹ? - Tú Anh nhẹ nhàng hỏi.

- Ừ. - Tú má gật đầu.

- Bố đọc báo thấy nói dạo này khu chúng ta có rất nhiều trộm cắp và con nghiện làm càn. Hay là Vũ Đức lại qua đây trông nhà cùng Tú Anh đi con?

Tú ba rất hợp tình hợp lý liếc sắc mặt con gái một cái, thấy Tú Anh không tỏ vẻ gì thì yên tâm cười với Vũ Đức, lại hướng bà xã nhìn ẩn ý. Tú má cũng cười.

Vũ Đức nghe xong thì cười toe toét văng dạ. Đây không phải lần đầu Tú ba Tú má đi công tác và cậu sang trông nhà cùng Tú Anh nhưng họ đi hẳn một tuần thì là lần đầu tiên.

Cơ mà cái lí do của Tú ba... Giả sử mà có tên nào to gan dám vào cạy cửa nhà Tú Anh thì... chắc chắc... cậu đang tưởng tượng... Tú Anh sẽ lạnh lùng nhìn hắn mà không làm gì khác cho tới khi tên kia run rẩy bỏ chạy. Ánh mắt Tú Anh bình thường vô cảm, nhìn chăm chú thì lạnh lẽo, mà nhìn chằm chằm thì giống như lưỡi kiếm sắc bén lạnh ngắt chỉ trực cắt người ta thành ngàn mảnh, khiến người ta bủn rủn cả chân tay. Vũ Đức đã lĩnh giáo qua rồi nên rõ ràng vô cùng!

Không chỉ thế, Tú Anh còn một thân Karate huyền đai, còn sợ lưu manh sao? Tú ba Tú má biết điều này nhưng vẫn lo cho cô. Dù sao Tú Anh cũng là con gái, ở một mình họ cũng không an tâm nên mới nhờ cậu sang nhà nhĩ?

Ha ha! Một tuần đủ làm rất nhiều thứ nha!

Trường Thanh Vỹ. Giờ ra chơi tiết một.

Tú Anh ngồi trong lớp yên lặng đọc sách, hoàn toàn không một chút để ý rằng hầu như mọi người đều đang hướng mình mà bàn tán.

- Nghe gì chưa? Băng nữ vốn là trẻ mồ côi đấy!

Một nữ sinh nói. Nam sinh bàn trên liền quay xuống góp chuyện:

- Ủ. Thảo nào lạnh lùng thế!

- Sao mấy bạn biết? - Một nữ sinh khác hỏi.

- Mọi người đang đồn ầm lên kia kìa. Bạn chưa nghe sao?

- Nay, mấy bạn bàn tán chuyện như thế mà không sợ Băng nữ à?

Mấy người nhìn nhau liền không ai nói gì. Băng nữ trong miệng họ kia không ai khác chính là Tú Anh. Trong lớp Tú Anh không phải người học giỏi nhất, không phải là người xinh đẹp nhất nhưng là người lạnh lùng nhất. Tính cách lạnh lùng của cô không chỉ nhất trong lớp mà còn nổi tiếng toàn khối, tới mức có biệt danh Băng nữ.

Thông thường con trai lạnh lùng mới là tâm điểm của mọi sự chú ý, con gái lạnh lùng liền trực tiếp bị đá ra khỏi tập thể, bị coi như không tồn tại nhưng trường hợp của Tú Anh lại khác. Cô không kết bạn, không tám chuyện, không nói lời thừa thãi, vô cùng tiết kiệm nụ cười, bốn mùa chỉ mang một vẻ mặt nhưng cô có tài lãnh đạo. Từ Tú Anh luôn tỏa ra một loại khí chất khiến người ta không thể coi thường mà bất giác nghe theo. Văn nghệ của lớp, hiển nhiên Tú Anh không có hứng thú mà cũng không ai có ý định mời Tú Anh tham gia nhưng họ lại nhất quyết muốn cô ngồi xem họ tập luyện, lí do rất đơn giản, cô dù chỉ là yên lặng ngồi một chỗ quan sát nhưng lại khiến những người hay đùa cợt trong đội có cảm giác như Nữ hoàng đang nhìn khiến họ phải nghiêm túc. Những bài tập nhóm, chỉ cần lôi kéo được Tú Anh giúp đỡ thì cái gì cũng không cần lo lắng, Tú Anh biết ai có thể làm gì nên phân chia nhiệm vụ rất hợp lí.

Mọi người khâm phục tài năng của Tú Anh, lại mong có thể thân thiết với cô để tìm hiểu về con người cô. Họ biết những việc Tú Anh làm đều không vì riêng ai mà chỉ là tiện tay nhưng nếu vô tình được cô nói chuyện hay giúp đỡ chuyện gì thì đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đó chính là sức hút được hình thành từ sự lạnh lùng bí ẩn mà chỉ Tú Anh mới có!

Bên cạnh ngưỡng mộ bao giờ cũng là ghen ghét tị nạnh. Có những người dù cho chính mình không thể phủ nhận ngưỡng mộ của mình với Tú Anh và tài năng của cô nhưng vẫn rảnh rỗi đi ghen tỵ cô, đối với cô cảm thấy ngứa mắt. Cái tin Tú Anh vốn là trẻ mồ côi chắc chắn là từ miệng những người này mà lan ra.

Mà nhân vật chính của chúng ta lại một chút cũng không quan tâm. Tú Anh vốn là trẻ mồ côi, sinh ra đã không có bố mẹ, họ nói đều là sự thật, cô chẳng muốn che đậy hay phản bác cái gì hết. Có gì phải xấu hổ đâu?

Hiện tại Tú Anh có một gia đình yêu thương cô, một người bạn tốt với cô hơn bất cứ ai, thế là đủ rồi.

Bỗng chốc những tiếng ồn ào xung quanh im bặt. Thấy lạ nhưng Tú Anh cũng không có ý định quan tâm, vẫn chuyên tâm đọc sách.

Chợt, một cách tay to khỏe quàng qua cổ cô, mùi hương nam tính giống như mùi nắng quen thuộc ào tới. Vũ Đức kẹp cổ Tú Anh lôi xềnh xệch ra ngoài. Ra là vì hotboy xuất hiện ở lớp cô nên không khí mới im ắng lạ thường như vậy.

Mọi người ai cũng trở mắt ngạc nhiên vì hoa hoa công tử Vũ Đức đột nhiên xuất hiện ở đây. Họ biết Tú Anh và Vũ Đức quen nhau từ nhỏ nhưng hai người đó cũng không phải bạn bè gì thân thiết cho cam, mà người nổi tiếng năng động lại kiêu ngạo như Vũ Đức sao có thể kết bạn với Băng nữ Tú Anh được chứ? Sao có thể có hành động kia, thân thiết như vậy?

Hơn... hơn nữa, Băng nữ khó gần, xa cách nổi tiếng cũng không một chút phản kháng, giống như đã quen thuộc hành động này của Vũ Đức lắm vậy!

Trước bao con mắt kinh ngạc của mọi người, Vũ Đức hăm hăm lôi Tú Anh ra ngoài. Tới cửa thì quay lại nhìn trong lớp một lượt bằng ánh mắt vô cùng khùng bố rồi cao giọng cảnh cáo:

- Chuyện về Tú Anh. Từ giờ phút này đừng để tôi biết còn có người vẫn đem ra bàn luận! Nếu không thì tự biết hậu quả đi!

Mọi người ai cũng bất giác nuốt một ngụm nước bọt, dơ người nhìn theo bóng hai người kia xa dần.

Vũ Hoàng Minh Đức... Hoa hoa công tử của trường Thanh Vỹ... lúc nào cũng bắt cần cọt nhả cười nhưng ai cũng biết, khi nổi giận là đáng sợ như thế nào!

6. Chương 6

6

Sân thượng giảng đường.

Vũ Đức buông Tú Anh ra, nhìn cô hằm hè:

- Cậu không tức giận gì hết à?

Tú Anh chỉnh lại cổ áo nhăn nhúm, nhặt nhéo hỏi lại:

- Tại sao phải tức giận?

- Bọn kia đem chuyện của cậu ra bàn tán như một đề tài nóng hổi nhất của ngày hôm nay. Cậu không quan tâm nhưng tôi cáu lắm đấy! Chẳng lẽ cậu một chút cảm xúc cũng không có?

Vũ Đức tức giận cao giọng lên gắt Tú Anh. Thật sự khi nhìn cái vẻ thản nhiên kia của Tú Anh, cậu rất muốn hung hăng mắng cô một trận cho bõ tức!

- Đó là sự thật! - Tú Anh thất lại cái nơ ở cổ áo, giọng vẫn đều đều không một vết gợn.

- Cậu... Hừ... ! - Vũ Đức không biết phản bác cái gì nữa, chỉ biết trừng trừng nhìn vẻ vô cảm của Tú Anh.

Liếc qua vẻ đùng đùng giận dữ của Vũ Đức, khóe môi Tú Anh nhẹ nâng lên một độ cong không dễ nhận thấy. Cậu bênh vực cô, cô rất vui... Bất giác thấy nơi đầu lưỡi có một loại vị ngọt thanh thanh, rồi vị ngọt kia dần lan tới trái tim bằng giá trong lồng ngực cô. Loại mùi vị này... thật dễ chịu.

- Tức giận thì làm thế nào? - Tú Anh nhẹ giọng hỏi, chỉ là vẻ mặt vẫn lãnh đạm như trước.

- Tất rụng rằng những đứa dám bàn tán chuyện đó đi!

Vũ Đức vung tay thật lực vào không khí như đang đánh kẻ thù thật. Tú Anh thấy vậy đạm cười, rất nhẹ, rất nhanh nhưng Vũ Đức vẫn kịp nhìn thấy và kịp ngăn ngớt. Cô rất ít khi cười, dù là người trong gia đình hay là thân thiết như Vũ Đức thì số lần được thấy Tú Anh cười cũng ít đến thảm thương.

Tú Anh không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nhưng khi cười lên dù chỉ là mỉm chỉ nhạt nhẽo cũng khiến người khác ngây ngẩn. Nụ cười đó giống như hoa sen nở giữa hồ băng thanh tao mà thuần khiết. Lại giống như làn gió ôn hòa thoảng qua đồng cỏ, tự do không quan tâm tới ai, vô cảm mặc kệ khiến người ta thoải mái.

Vũ Đức... muốn bảo vệ nụ cười ấy...

- Tôi sẽ điều tra xem ai đầu tiên ra chuyện này. Người đó chắc chắn là có rất nhiều thành kiến với cậu đấy!

Tú Anh nghe vậy cũng không nói gì chỉ nhẹ gật đầu. Cậu muốn làm gì thì làm, chỉ cần không gây phiền phức cho cô là được.

- Tú Anh. Cậu thật sự không cảm thấy tức giận à?

- Ừ.

Gió hiu hiu thổi bông bênh mái tóc dài của Tú Anh. Vũ Đức đột nhiên không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn cô, muốn nhìn ra từ mặt cô chút cảm xúc gì đó nhưng hoàn toàn thất bại.

Là cô thực sự không cảm thấy gì hay là cô che giấu quá giỏi đây?

Tú Anh quá quen với hành động thất thường của Vũ Đức nên cũng không để ý, đang định hỏi còn chuyện gì nữa không để cô về lớp thì Vũ Đức đột nhiên kéo cô ôm vào lòng, nhẹ giọng thủ thỉ:

- Tôi không tin cậu không có chút cảm giác nào về chuyện này. Chẳng phải đó là nguyên do khiến cậu lạnh lùng như vậy sao? Tôi biết rất rõ chuyện của cậu nên cậu không cần che giấu cảm xúc trước tôi. Bây giờ tôi đã mười bảy tuổi, cũng đã cao hơn cậu hẳn một cái đầu, Tú Anh, cậu có thể dựa vào tôi cơ mà?

Tú Anh không phản kháng lại, có chút cảm thấy buồn cười:

- Thực sự tôi không tức giận.

- Tôi mặc kệ cậu có tức giận hay không nhưng tôi thì khó chịu lắm! Khó chịu cái thái độ thờ ơ như không liên quan gì của cậu ấy! Khó chịu cả những kẻ ngu dốt bàn tán lung tung về cậu nữa. Cậu đã từng sống ở trại trẻ mồ côi thì sao? Đã từng không có bố mẹ lại như thế nào? Chẳng phải bây giờ cậu có tất cả hay sao? Chắc chắn là họ không được như cậu nên mới ghen tỵ!

Tú Anh bất giác một đợt run rẩy. Vũ Đức ôm cô là chuyện rất bình thường nhưng sao cảm giác bây giờ đột nhiên lại kì lạ như vậy? Còn những lời kia nữa. Cô vốn là không có cảm giác gì thật nhưng những gì Vũ Đức nói lại như chạm tới đáy lòng cô và làm cho cái gì đó bùng ra...

Có lẽ cô thực sự cảm thấy tổn thương thật nhiều nhưng chính bản thân lại vì đau quá mà tê liệt, thế nên mới không có cảm xúc gì. Từ nhỏ đã trải qua cuộc sống lạnh lẽo khó khăn ở trại trẻ mồ côi nên cảm xúc mới sớm trai sạn. Vẫn là Vũ Đức có cảm xúc "hộ" cô thôi!

- Tú Anh. Tôi không thích cậu cái gì cũng giữ trong lòng. Nếu muốn làm gì thì cứ làm đi. Từ nhỏ luôn là cậu thu dọn hậu quả cho tôi, giờ hãy để tôi giải quyết lộn xộn cho cậu.

Những lời này cậu đã muốn nói ra từ lâu rồi, chẳng qua là không biết làm sao mở miệng.

Tú Anh đang định đưa tay ra ôm lại Vũ Đức thì nghe được lời này của cậu, đáy lòng một hồi áy náy mà chững lại. Hàng mi dài nhu hòa khẽ sụp xuống, môi anh đào hơi tái nhợt mấp máy:

- Đó chỉ là vì hợp đồng!

Nhẹ buông thông hai tay, Tú Anh cố gắng nén chua xót trong lòng. Dù không muốn nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng cô hết lòng bảo hộ Vũ Đức thời gian đó chỉ là vì cái hợp đồng với bà Vũ. Từ nhỏ đã túng thiếu, cô hiểu rất rõ giá trị của đồng tiền và sự khó khăn để kiếm ra tiền. Khi có bố mẹ nuôi, bố mẹ cũng không giàu có gì, cô không muốn trở thành gánh nặng cho hai người họ nên cô mới nhận hợp đồng. Vì nó mà cố gắng trở nên thật mạnh mẽ, ép bản thân phải làm những việc vô cùng phiền phức mà mình luôn muốn tránh xa và giải quyết lộn xộn mà Vũ Đức gây ra cũng nằm trong số những việc đó.

Ngày trước nhận thức của Tú Anh về cái hợp đồng kia rất đơn giản. Chỉ là toàn tâm toàn ý bảo vệ cậu bạn kia, không để cậu ta bị người ta đánh hay bắt nạt thôi. Rồi ngày qua ngày, con người lớn lên, nhận thức cũng lớn lên, hiểu rõ mọi chuyện hơn và cảm xúc cũng khó hiểu hơn.

Ngày mà Vũ Đức phát hiện ra cô đối với cậu chỉ là một cái hợp đồng, cô luôn không nghĩ ngợi gì lại cảm thấy thật sợ hãi. Sau đó Vũ Đức đã coi cô là người xa lạ một tháng ba tuần lễ hai ngày, trong thời gian đó cô ngoài mặt làm như không có gì nhưng vẫn đứng từ chỗ khuất dõi theo Vũ Đức. Không phải vì hợp đồng chưa kết thúc mà bởi vì... hình như Vũ Đức không còn là “công việc” của cô nữa, cậu đã trở thành một “ai đó” quan trọng trong cuộc sống tẻ nhạt của cô...

Rồi khi Vũ Đức hết giận, một cách khó hiểu, cậu lại thản nhiên chấp nhận cái hợp đồng đó, còn bông đùa nói đó là hợp đồng osin của Tú Anh với cậu và mọi chuyện trở lại bình thường. Tú Anh khi đó đã thực sự cảm thấy rất vui!

Cho tới ngày hôm nay... khi Vũ Đức nhắc tới những gì cô đã làm cho cậu... Lòng cô lại cảm thấy một cái gì đó... thật tội lỗi... còn có... chua xót...

Nhưng mà không sao cả. Cô vì cái gì phải chua xót đâu? Chuyện hợp đồng Vũ Đức đã sớm biết mà.

- Vũ Đức. Tất cả những gì tôi làm đều là vì hợp đồng thôi. - Nhếch môi băng lãnh, Tú Anh đặt hai tay lên lồng ngực ấm áp của Vũ Đức, đẩy cậu ra.

Vũ Đức ngược lại không bị đẩy ra lại ôm Tú Anh chặt hơn, quát cô:

- Tú Anh! Cậu coi tôi là gì? Công việc à?

Tú Anh im lặng. Cô thực sự đã từng coi cậu như thế. Làm sao phủ nhận đây?

- Tôi biết cậu đã không còn nhận tiền của mẹ tôi nữa, cũng đã trả lại tất cả số tiền mà bà từng gửi vào thẻ ATM cho cậu, ngay sau khi tôi phát hiện mọi chuyện về hợp đồng. Không cần dấu. Tại sao cậu đã kết thúc hợp đồng với mẹ tôi nhưng vẫn âm thầm bảo hộ tôi, vẫn làm như tiện tay chăm sóc cho tôi? Lại nói là vì hợp đồng đi?

Tú Anh bất ngờ, bất giác ngây ngẩn. Sao Vũ Đức lại biết? Cậu... biết từ bao giờ?

- Tôi tin tưởng cậu làm như vậy không chỉ bởi vì thấy áy náy với tôi thôi đâu!

Cảm nhận cô gái nhỏ đang vui mừng trong ngực mình chợt run nhẹ vì bị mình lật tẩy, Vũ Đức hừ lạnh. Cái con người này sao lại khó hiểu như vậy? Đã sớm coi trọng cậu vậy mà vẫn làm như không có gì khiến cậu vất vả lắm mới hiểu rõ mọi chuyện, làm cậu thiếu chút nữa đánh mất cô. Đúng là ngốc nghếch!

Gió nhẹ lại một đợt thổi qua. Kia... thật dễ chịu...

7. Chương 7

7

Hôm nay, mọi người vẫn tiếp tục đem chuyện của Băng nữ ra bàn tán. Cứ kiểu này không sớm thì muộn Tú Anh cũng bị kì thị thôi.

Ở một lớp nào đó, trên một khuôn mặt dễ thương nào đó, đang nở một nụ cười rất ư là đắc ý.

- Hồng An, hôm nay trông bạn tươi tỉnh thế?

Một nữ sinh thấy Hồng An từ cửa đi vào vô cùng vui vẻ liền bắt chuyện.

- Ủ. - Hồng An cười tươi rói.

- Chắc chắn là vì đội bóng rổ của anh Trần Quân lại thắng trong trận giao hữu chiều qua hả?

- Hi! Đội anh ấy thắng là bình thường thôi! - Hồng An tự hào nói rồi nháy mắt cực cute - Tớ vui vì chuyện khác cơ.

- Chuyện gì vậy ta? - Cô bạn tò mò.

- Bí mật!

Hồng An đang cười híp mắt thì liếc thấy bóng một nữ sinh lạ đang đi về lớp cô. Nhìn đồng phục thì là khối 11. Về mặt lạnh lùng vô cảm. Bất giác một hồi bất an nổi lên trong lòng.

Đàn chị kia quả nhiên là tới lớp cô, tùy tiện gọi một nam sinh đứng ở cửa lớp hỏi chuyện. Sau đó nam sinh kia về mặt quá lạ chạy vào lớp gọi to:

- Hồng An ơi, có một chị tìm bạn này!

Hồng An nghe vậy hơi giật mình. Cô đâu có quen đàn chị kia?

Ngập ngừng đi ra khỏi lớp, Hồng An tiến về phía đàn chị lạ mặt đang đứng chờ, lễ phép chào:

- Em chào chị.

Đàn chị quay lại đối diện với Hồng An, không quan tâm có bao nhiêu người đang đứng xung quanh, không nhanh không chậm lên tiếng:

- Em tại sao biết chị vốn là trẻ mồ côi?

Hồng An giật thót một cái. Hoảng sợ nhìn đàn chị kia. Chị ta chính là Băng nữ Tú Anh trong truyền thuyết sao?

- Chị nói... nói gì em không hiểu? - Hồng An lắp bắp, nắm tay vô thức ghi lại thật chặt.

Cũng quá trực tiếp đi! Chị ta thậm chí không hỏi cô có phải Hồng An hay không? Có phải chính cô lan truyền chuyện riêng của chị ta hay không mà trực tiếp hỏi cô làm sao biết chuyện đó đủ thấy chị ta đã biết rõ tất cả rồi. Hơn nữa từ chị ta còn tỏa ra một loại khí chất khiến cô rất áp lực. Băng nữ quả nhiên danh bất hư truyền. Thật đáng sợ!

Tú Anh không biểu cảm gì, quay gót đi về phía cầu thang lên sân thượng, nhàn nhạt nói:

- Lên sân thượng! Chị cần nói chuyện với em.

Cảm giác bất an trong lòng Hồng An dần rõ ràng hơn khiến cô do dự có hay không từ chối. Nhưng mà sao cô phải từ chối nói chuyện với chị ta? Cô từ khi nào lại nhát gan như vậy? Nếu chị ta làm quá, cùng lắm cô chỉ cần gọi người lên “hội đồng” chị ta một bữa là ok.

Hồng An theo Tú Anh lên sân thượng giăng đường. Vừa đi vừa lên quan sát Tú Anh. Gương mặt thanh tú, đôi mắt sắc với hàng mi dài có độ cong rất nhỏ, khí chất lãnh đạm nhàn nhạt như không cảm xúc. Giọng nói đều đều vô cảm mà dễ nghe, lại rất có trọng lượng khiến người ta tự động tuân theo.

Một người đáng sợ như vậy tại sao Vũ Đức lại để ý?

- Làm thế nào em biết chuyện chị vốn là trẻ mồ côi?

Tú Anh dừng bước khi hai người đã đứng trên sân thượng. Không nói lời thừa thãi, nhắc lại câu hỏi lúc đầu. Biết không thể giả vờ ngây thơ trước mặt Tú Anh, Hồng An không trưng ra khuôn mặt tỏ non như lúc nãy nữa mà đứng thẳng lưng, nâng cằm kênh kiệu đối ánh mắt với Tú Anh, bộ dạng kiêu ngạo khác hẳn.

- Vô tình biết thôi!

- Mục đích?

Người yêu cũ của Vũ Đức là một cô nhóc hai mặt. Tú Anh đã sớm đoán được lí do vì sao Hồng An làm vậy rồi. Còn không phải vì ghen cô và Vũ Đức sao?

Nhưng mà... cô cần bản một chút quan tâm đến chuyện này cũng không có, chẳng qua là muốn thử một chút...

- Mục đích à? Em không có mục đích gì đâu chị. Chỉ là một lần buột miệng nói ra thôi.

Hồng An nhún vai. Bộ dạng muốn bao nhiêu đáng ghét có bấy nhiêu đáng ghét. Cô cứ thích thế đấy! Chị ta giỏi thì đánh cô xem?

Trước thái độ trêu tức của Hồng An, Tú Anh một cái nhứ mi cũng không muốn bỗ thí cho cô nhóc này. Đúng là trẻ trâu hết sức, cô mà để bụng thì cô cũng trẻ trâu chẳng kém đâu!

Nhưng mà Tú Anh tới gặp Hồng An hôm nay không phải chỉ là để hỏi những câu hỏi nhạt nhẽo kia. Cô chính là tới để bày trò, để gây rắc rối!

- Nếu em có thể làm cho chị và Vũ Đức ba ngày không gặp nhau, chị sẽ từ bỏ Vũ Đức!

Tú Anh không nhiều lời dài dòng, trực tiếp nói vào trọng tâm. Dẫn chuyện như thế là đủ rồi. Cô không muốn tốn thời gian với một cô nhóc háo thắng và kiêu ngạo. Còn rất nhiều việc cô phải làm.

Hồng An nghe Tú Anh nói thì có chút bất ngờ. Ngó người giây lát rồi kiêu ngạo cười:

- Là chị nói đấy nhé!

Tú Anh gạt đầu khẳng định rồi đi khỏi sân thượng, về lớp.

Bóng Tú Anh vừa khuất, Hồng An liền nhếch môi cười ác độc.

Băng nữ? Đáng sợ? Thế thì đã sao? Chẳng phải vẫn chỉ háo thắng không biết tự lượng sức hay sao? Ba ngày còn sợ quá ít đấy!

Một tuần trôi qua. Chuyện Băng nữ vốn không có cha mẹ cũng lắng xuống. Một phần vì sự đe dọa của Vũ Đức, một phần vì đó cũng chỉ là chút sóng nổi lên trên mặt biển, chẳng mấy mà chìm.

Còn Tú Anh từ ngày gặp Hồng An, vẫn đi học bình thường, vẫn hằng ngày nghe Vũ Đức lèm bèm lảm nhảm đủ điều bình thường. Dường như Hồng An đang bận chuẩn bị thực hiện cái điều kiện của Tú Anh nên vẫn chưa hành động gì cả. Không sao. Tú Anh cho phép cô nhóc đó chuẩn bị thật kĩ lưỡng, cô không giới hạn thời gian. Với lại những chuyện hôm đó Tú Anh một chút cũng không để trong lòng. Phạm vi quan tâm của cô lại rất rất nhỏ, những thứ vặt vãnh như vậy chẳng là gì cả đâu.

Mà giờ có chuyện khác Tú Anh cần quan tâm hơn kia. Từ hôm nay bố mẹ cô đều đi công tác, tên Vũ Đức nhí nhố kia vừa ôm một con gấu to tướng sang giường cô rồi ăn vạ ở đó không chịu về, còn rên đòi như sắp chết làm cô phải ra ngoài mua đồ ăn để bịt cho kín miệng hắn. Ngày chủ nhật ngủ muộn của cô cũng vì thế mà tan vỡ như bong bóng xà phòng.

Sáng chủ nhật, không có học sinh đi học, không có nhiều người làm việc, con đường nhỏ rợp bóng cây sưa thật có chút yên lặng. Sắp trưa rồi nhưng vẫn chẳng có bao người đi lại.

Tia nắng mặt trời len qua đám cành lá chiếu xuống mặt đường tạo thành từng mảng loang lổ chói mắt, cũng chiếu lên thân một người con trai đang ngửa cổ uống nước làm những giọt mồ hôi trên làn da rần rần chắc trở nên óng ánh.

Trần Quân vừa chơi bóng rổ ở sân vận động gần đây, đang định đi về thì gặp Tú Anh lang thang trên con đường đến siêu thị liền một đường chạy về phía cô, cười tỏa nắng:

- Tú Anh!

Tú Anh dừng bước, vẫn một vẻ mặt không cảm xúc quay ra nhìn Trần Quân mà không nói gì.

- Em đi đâu vậy?

- Siêu thị.

Sao cô chưa bao giờ thấy Trần Quân chơi bóng rổ ở khu này nhỉ?

- Sắp làm bữa trưa hả? Có thể thêm một suất cơm cho anh không?

Trần Quân cười nói. Hôm nay anh mặc quần áo bóng rổ, body siêu chuẩn được dịp nửa hở nửa kín cực quyến rũ. Hấp dẫn được cả ánh mắt của Tú Anh cơ mà, cô không hề che dấu mà quan sát vô cùng rất chăm chú.

- Không. - Ngắn gọn và súc tích.

Trần Quân mặc quần áo bóng rổ đẹp như vậy chắc Vũ Đức mặc cũng đẹp lắm! Mà Vũ Đức có biết chơi bóng rổ không nhỉ? Cô chưa thấy cậu chơi bao giờ.

- Ừ. Vậy thôi, anh lại phải ăn quán rồi. Nhà anh xa đây lắm nhưng chiều còn trận bóng nữa.

Trần Quân gãi đầu cười ngây ngô. Tú Anh ừm một tiếng rồi cũng không nói gì thêm. Anh làm gì không liên quan tới cô, có nói cô cũng không muốn biết đâu.

- À... Tối nay... anh mời em đi ăn cơm... được chứ? - Trần Quân hai má hồng hồng lí nhí hỏi.

Tú Anh nghiêng đầu nhìn anh có chút khó hiểu.

- Để làm gì?

- À... thì... tối nay sinh nhật anh. - Trần Quân nhìn đi chỗ khác, ngại ngần nói.

- Gia đình?

- Họ đều ở nước ngoài. - Trần Quân khẽ cụp mi.

Chắc! Nếu em gái anh và bố mẹ anh mà nghe được câu này, thấy vẻ cô đơn này của anh, chắc chắn sẽ đuổi anh ra khỏi nhà cho cô đơn thật luôn!

Cơ mà... biểu cảm chân thật này của Trần Quân lại thành công thuyết phục được Tú Anh chứ!

Cô im lặng nhìn anh giây lát rồi hỏi:

- Đi ăn ở đâu?

Trần Quân mặt đang mang vẻ buồn man mác ngay lập tức chuyển thành vui mừng.

- Anh sẽ tới đón em. Tầm 7 giờ nhé?

- Ừm. - Tú Anh gật đầu - Còn chuyện gì nữa không?

Cô còn phải mua thức ăn làm cơm trưa nữa. Vũ Đức đang chờ.

- À. Hết rồi.

Tú Anh không nói thêm gì quay gót đi về phía siêu thị. Thật mất thời gian!

Nhìn theo bóng dáng thanh mảnh lạnh lùng của Tú Anh dần xa, vẻ ngây ngô trên mặt Trần Quân liền bay mất không dấu vết. Khóe môi quyến rũ nhẹ cong lên...

8. Chương 8

8

Vũ Đức gác cầm lên đầu con gấu bông to bự bự chiếm hai phần ba giường của Tú Anh mà cậu mang sang sáng nay, hai tay hai chân quặp lấy nó. Xì mặt:

- Đi ăn cùng người mới gặp có hai lần thôi à?

Tay đang lấy quần áo của Tú Anh dừng giây lát rồi lại tiếp tục. Cô cũng không biết nữa. Chỉ là sinh nhật một mình... cô không muốn.

Trần Quân cũng giống như Vũ Đức, đều phải đón sinh nhật mà không có gia đình cho nên cô không muốn từ chối...

- Aiii! Cậu đi ăn tối thịnh soạn bỏ lại tôi bơ vơ không nơi nương tựa ôm bụng đói đi ngủ thật đấy à? - Vũ Đức ai oán.

- CƠM và thức ăn bày sẵn trong bếp. Xuống ăn.

- Tú Anh. Cậu biết gì về anh ta không? Không sợ anh là người không tử tế sao? - Ánh mắt Vũ Đức thoáng nghiêm túc.

Tú Anh đi về phía giường, đứng nhìn bộ dạng nhóc con ôm gối của cậu. Vũ Đức ngẩng lên, trên mặt mang vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

- Trần Quân là người như thế nào?

- Trong ngoài bất nhất! Còn nữa... - Vũ Đức lạnh giọng nói một câu không liên quan - Hồng An là em gái hẳn!

Trần Quân đứng dựa vào cửa ô tô đối diện nhà Tú Anh, quan sát ngôi nhà hai tầng nhỏ đơn giản tương phản trầm trọng với ngôi biệt thự xa hoa bên cạnh. Tối nay anh vận áo vét đen khoác ngoài sơ mi trắng thả hai cúc ngực, quần cùng bộ và giày da chẵn chu. Tóc nâu gọn gàng lẳng tử như diễn viên Hàn Quốc kết hợp với khuôn mặt điển trai cùng ánh mắt đa tình khiến không ít cô gái qua đường bị anh hấp dẫn.

Vương tử như Trần Quân, đẹp trai có thừa, đi xế hộp đắt tiền, có ai lại nghĩ anh là đang đứng chờ người trong ngôi nhà hai tầng nhỏ màu xanh lam đơn giản kia chứ đâu phải ngôi biệt thự kiểu Tây cực đẹp bên cạnh nó?

Thấy bóng Tú Anh đi ra khỏi nhà và tiến về phía mình, Trần Quân nở nụ cười tỏa nắng:

- Chào em.

Tú Anh gật đầu, liếc qua bộ dáng của Trần Quân một cái rồi quay ra quan sát chiếc ô tô đắt tiền bóng loáng của anh. Cô không nói gì, định đưa tay mở cửa ngồi vào ghế sau thì Trần Quân đã mở cửa ghế phụ lái rồi nhìn cô cười lịch thiệp.

Tú Anh cũng không từ chối, ngồi vào ghế phụ lái.

Trên đường đi, Tú Anh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra phía ngoài xe.

- Tú Anh. Em thích ăn gì?

- Hoa quả.

Cô là cổ tình hiểu sai câu hỏi của anh à?

- Ý anh là tối nay em muốn ăn gì?

- Gì cũng được. Đơn giản thôi.

- Ừ. Mì Ý nhé?

- Ừm.

Tú Anh muôn thừa vẫn kiếm lời như thế. Chẳng quan tâm có hay không bị người ta ghét hay làm người ta khó chịu. Cô đi cùng Trần Quân chỉ đơn giản là không muốn anh phải đón sinh nhật một mình, có vậy thôi.

Sau đó tất nhiên là một bữa tối cực lãng mạn với nhạc ballad và sự lịch thiệp dịu dàng khiến bất kì cô gái nào cũng phải tan chảy của Trần Quân. Dường như nhân vật chính tối nay là Tú Anh chứ không phải Trần Quân nữa. Mà Tú Anh, một chút cũng không để ý đến điều đó. Cô vẫn một vẻ mặt suốt từ đầu, hỏi thì nói, cho thì nhận, chẳng chút nào thấy không ổn.

Sau đó hai người tới khu giải trí chơi game điện tử. Nhờ thế mà Tú Anh phát hiện ra một tài lẻ của Trần Quân, đó là chơi gấp thù bông cực giỏi. Bây giờ trong ngực cô đã ôm một đồng gấu bông, thỏ bông, vẹt bông các loại rồi.

Rồi chơi đua xe, Trần Quân lại bày ra vẻ mặt buồn buồn mà không dám nói khiến người ta nhìn mà thấy nếu không chơi thì chính là vô cùng có lỗi với anh khiến Tú Anh đỡ không được. Ai bảo anh hành động giống Vũ Đức như vậy? Mà cô đối với Vũ Đức... chính là vô cùng sủng nịnh...

Tú Anh đến bây giờ mới chơi game kiểu này lần đầu tiên nên toàn thua ngay khi vừa bắt đầu. Trần Quân thấy Tú Anh chơi đua xe chật vật tới hai má cả hồng lên mất đi phần nào lạnh nhạt thì bất giác vòng hai tay qua vai cô, phủ bàn tay to lớn lên hai tay đang nắm chắc vô lăng của Tú Anh và chơi game cùng cô. Tú Anh giật mình muốn rút tay lại nhưng không được. Cứ như vậy chơi mãi không thua làm Tú Anh dần mất kiên nhẫn, Trần Quân thấy vậy liền biết điều kết thúc trò chơi.

Ra khỏi khu vui chơi thì đã gần 10 giờ, Tú Anh lấy trong túi áo ra một quyển sổ nhỏ màu lam nhạt đưa cho Trần Quân, nói:

- Sinh nhật vui vẻ.

Quyển sổ này so giá trị thì không bằng một phần nghìn số tiền mà Trần Quân bỏ ra cho buổi tối hôm nay nhưng anh lại rất vui vẻ nhận lấy.

- Cảm ơn em.

Tú Anh gật đầu.

- Muộn rồi. Phiên...

- Đi dạo với anh một lát được không? - Trần Quân cắt lời Tú Anh - 15 phút thôi? Rồi anh sẽ đưa em về.

Nhìn vẻ thoáng buồn trên mặt Trần Quân, Tú Anh lại gật đầu.

Hai người đi bộ dạo quanh khu phố. Phố lớn xa hoa, ánh điện lung linh càng về đêm càng quyết rũ.

- Em quen Vũ Đức bao lâu rồi? - Trần Quân gợi chuyện.

- 11 năm.

Tú Anh nhìn xung quanh, lơ đãng trả lời. Nơi này đúng là nơi dùng để tiêu tiền mà!

- Lâu ghê nhỉ?

- Ừm.

- Cậu ta tốt với em chứ?

- Có vấn đề gì sao?

- À không! - Trần Quân cười chống đối - Anh chỉ tò mò một chút. Không biết người như Vũ Đức cư xử như thế nào với thanh mai của mình thôi. Hai em là thanh mai trúc mã phải không?

- Ừ. Tốt và phiên.

Trần Quân cười, thấy cậu ta phiên sao không đá cậu ta ra khỏi cuộc sống đi?

Hết đúng 15 phút, Tú Anh nhắc Trần Quân đưa về. Anh và cô quay lại khu gửi xe. Trần Quân lại ga-lăng mở cửa xe cho cô. Nếu là cô gái khác, trải qua buổi tối hôm nay chắc chắn sẽ điên cuồng si mê anh. Ai bảo anh dịu dàng như vậy? Ai bảo anh lịch thiệp như vậy và ai cho phép anh quyền rũ như vậy?

Nhưng mà Tú Anh chính là ngoại lệ. Cô tim không đập nhanh mặt không đỏ đối mặt với sự ôn nhu đến câu nhân của anh. Ngồi lên ô tô lại chăm chú nhìn ra đường phố lung linh đèn neon, không nói gì.

Nhìn thì nhìn chứ Tú Anh không biết đường về đâu. Cô chưa đi tới đây bao giờ mà. Cho tới khi xe dừng trước cửa một ngôi biệt thự xa lạ Tú Anh mới biết này giờ Trần Quân không phải đưa cô về nhà cô mà là... nhà anh!

- Không phải nhà tôi!

- Vào nhà đi em. Rồi chờ anh một lát nhé?

Trần Quân mở cửa mời cô vào. Tú Anh ngược lại không vào nhà mà quay gót đi thẳng ra cổng. Không đưa về thì cô tự về.

Trần Quân không ngăn cản, dù sao... cổng cũng khóa rồi!

Tú Anh ra không được thì quay lại, lạnh lùng nhìn Trần Quân rồi đi vào nhà. Cô không phải là người thích hành hạ bản thân. Trăm phần trăm là cô sẽ bị nhốt ở đây trọn vẹn ba ngày, đứng ngoài có giải quyết được gì đâu?

Trần Quân có chút bất ngờ với thái độ của Tú Anh. Cô một chút tức giận cũng không có, cứ như cô đã biết trước mọi chuyện vậy?

Tú Anh bình thần ngồi trên ghế sofa, nhàn nhạt quan sát bài trí trong nhà và đưa ra kết luận: Quả nhiên là lắm tiền nên cái gì cũng xa hoa!

- Nếu em buồn ngủ thì đi theo anh. Phòng ngủ ở trên tầng hai.

Tú Anh không nói gì đi theo Trần Quân, một chút cũng không thấy có gì không ổn.

Trần Quân thì khác. Anh nên nghĩ là cô dễ dãi gây thơ không chút phòng bị hay là cô rất tự tin rằng anh sẽ không “làm gì” được cô? Về mặt cô... quá mức bình tĩnh! Thực sự điều đó khiến Trần Quân rất khó chịu. Tại sao Tú Anh không tức giận hay tỏ ra ngang bướng một chút? Cả buổi tối lãng mạn cô vẫn duy trì một vẻ mặt lạnh đậm, rồi bị ép vào nhà anh cũng không nói một câu nào, thậm chí nhẩn mi một cái cũng lười sao? Chẳng lẽ Tú Anh thật sự không có cảm xúc?

- Tú Anh.

Cô dừng bước.

- Em không tức giận sao?

Trần Quân quay lại hỏi. Tú Anh không nói gì. Con người thật là kì lạ, khi bạn khóc nháo thì họ bảo bạn rắc rối khó chiều, khi bạn ngang bướng thì họ mắng bạn phiền phức nhưng khi bạn bình tĩnh chấp nhận thì họ lại hỏi tại sao bạn không khóc không nháo? Là cô khác người hay là tâm lí con người vốn là quái dị như thế?

- Em... thực sự không thắc mắc tại sao anh lại làm như vậy với em? Đối xử đặc biệt với em, lừa em về nhà anh. Em không một chút nào quan tâm sao?

Trần Quân hơi cao giọng.

- Sao phải thắc mắc? Không phải Hồng An bảo anh làm vậy?

Tú Anh chớp mắt một cái cũng không. Lạnh nhạt nói một câu khiến Trần Quân đứng hình.

- Em... biết tất cả?

Tú Anh không nói gì. Cô không phải bị ngu, tại sao lại không đoán ra? Trần Quân thực sự nghĩ cô sẽ gây thơ đến mức đi cùng một người con trai mà ngoài tên ra cô không biết cái gì khác cả buổi tối hay sao? Đầu cô không dùng để trồng cây đâu!

Về bình thần của Tú Anh thật sự đã chọc điên Trần Quân. Tán tỉnh và tính toán cô chính là thất bại lớn nhất của anh! Trần Quân anh chưa bao giờ nhục nhã như vậy!

Đẩy Tú Anh vào tường, anh cúi đầu định hôn thì cô nhanh tay rút quyển sổ nhỏ mà cô tặng anh lúc nãy trong túi quần anh chặn ngang môi hai người. Ánh mắt băng lãnh.

Gân xanh trên trán Trần Quân nổi lên, thực sự bị cô làm cho kích động. Anh bế cô lên, thô lỗ ném xuống giường trong phòng ngủ. Tú Anh nhẩn mày, nhanh chóng ngồi dậy chạy về phía cửa nhưng cửa phòng đã khóa. Loại cửa này chỉ cần đẩy mạnh từ trong ra liền tự động chốt, giống y như cửa nhà Vũ Đức, muốn mở phải có pass mà cô thì biết pass đâu.

Biết không xong Tú Anh vừa quay lại tính nói chuyện với Trần Quân thì lập tức thấy khuôn mặt phóng đại của anh rất gần. Trần Quân chống một tay vào cửa, một tay nâng cằm Tú Anh, ánh mắt bình thường vốn đa tình lấp lánh nay nguy hiểm đầy dục vọng. Giọng nói vốn dịu dàng dễ nghe giờ trầm khàn mang chút tức giận:

- Anh muốn xem vẻ mặt khác của em. Anh không tin em có thể giữ mãi vẻ vô cảm này trong mọi “hoàn cảnh” đâu!

Tú Anh lạnh nhạt nhìn thẳng mắt Trần Quân:

- Suy nghĩ kĩ chưa?

Anh nhếch môi cười tà ác. Tú Anh định làm gì để ngăn anh đây? Lấy lí do cô chưa đủ mười tám tuổi ra uy hiếp à? Hah, Trần Quân anh tự nguyện vì cô mà phạm tội đấy được không?

Trần Quân đưa tay tháo nơ cổ áo sơ mi của Tú Anh, môi dần áp xuống thay cho câu trả lời.

Ngay khi nơ vừa tuột ra và môi Trần Quân chỉ còn cách môi Tú Anh chưa đầy một xentimet, Tú Anh tung một đấm thật mạnh vào bụng Trần Quân khiến cả thân hình to lớn bay ra xa cô gần ba mét. Trần Quân nhăn nhó ôm bụng kinh ngạc nhìn cô.

Tú Anh lạnh lùng đứng đó, ánh mắt tựa như hồ băng lạnh lẽo phản chiếu lại bộ dạng co quắp ôm bụng thảm hại của Trần Quân.

Anh như thế nào lại quên mất, festival cosplay lần đó, Tú Anh bế Vũ Đức như bế công chúa để chụp ảnh?

Anh như thế nào lại quên mất, Tú Anh là thanh mai trúc mã của chàng nhóc Vũ Đức đai đen nhị đẳng Karate?

Trần Quân cố gắng đứng dậy, hướng Tú Anh cười gượng gạo:

- Xin... lỗi... em...

Một đấm kia của Tú Anh đã đánh tỉnh anh. Tú Anh chính là viên thanh anh sắc nhọn không thể xâm phạm. Đẹp bình thường, giá trị bình thường, thanh lãnh không như các loại đá quý khác nhưng vẫn khiến người ta yêu thích mà theo đuổi. Chỉ là... thạch anh cũng sắc lắm!

- Pass cửa? - Tú Anh nhàn nhạt hỏi.

- 13567*.

Tú Anh mở cửa, nhìn Trần Quân bình thản:

- Ra ngoài.

Vũ Đức ôm con gấu bông bự chẳng ngủ gà ngủ gật ở ghế sofa chờ Tú Anh về. Cô gái nhỏ này sao lại về khuya như vậy? Đã một giờ sáng rồi. Hay là tên Trần Quân kia đã làm gì Tú Anh? Không có khả năng! Tú Anh Nhị đẳng Huyền đai Karate giống cậu, mà Trần Quân đến đánh nhau còn chưa thử qua bao giờ sao có thể là đối thủ của Tú Anh?

Thế sao giờ này mà cô còn chưa về nữa?

Mà thôi quên đi! Đi ngủ thôi! Tú Anh ấy à! Chỉ riêng lạnh lùng của cô cũng đủ đóng băng chết lũ côn đồ lưu manh tép riu ngoài kia rồi! Cậu lo lắng cái gì chứ? Đúng là dư khí lực làm chuyện thừa thãi mà!

Sáng thứ hai. Tú Anh không tới trường, không về nhà. Vũ Đức cạp bánh mì đi học. Tú Anh đi vắng thì cậu vẫn phải đi học, cô về mà biết cậu bỏ bê học hành thì cậu thảm rồi!

Gi? Sao cậu có thể thản nhiên không lo lắng cho cô ấy hả? Đơn giản thôi. Tú Anh cái gì cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm nho nhỏ đó chính là... mù đường! Cứ cho cô tìm đường một hai ngày là cô về tới nhà ý mà! Sao phải lo lắng cho mệ chứ?

Đứng phía xa nhìn bóng Vũ Đức một tia lo lắng cũng không có, Hồng An nhếch môi cười đắc ý. Anh trai cô, Trần Quân, chính là thánh sát gái trường đại học. Có lẽ bây giờ Tú Anh vừa trải qua một đêm nóng bỏng và đang yên lặng nằm trong vòng tay Trần Quân kia. Ba ngày nữa chị ta trở về, Vũ Đức anh liệu có chấp nhận đứa con gái đã trở thành phụ nữ như chị ta không?

Hah! Vũ Đức à Vũ Đức! Tôi thật sự muốn xem vẻ mặt của anh lúc đó! Haha là rất đặc sắc đi?

Tú Anh ngáp ngủ đi xuống phòng khách đã thấy Trần Quân đang sắp bữa sáng trên bàn. Ánh nắng ban mai chiếu vào làm căn phòng ngập sáng, rót lên bóng người cao lớn điển trai làm người anh như tỏa ra một vầng hào quang lung linh xinh đẹp.

- A! Chào buổi sáng! Tú Anh!

Tú Anh gật đầu, thản nhiên kéo ghế ngồi xuống bàn ăn. Trần Quân đưa cho cô một cốc nước lọc, cười dịu dàng:

- Uống nước khoáng sau khi ngủ dậy tốt cho sức khỏe.

Tú Anh cầm cốc nước lên từ từ uống, động tác không quý phái như các tiểu thư quý tộc nhưng nhã nhặn ôn hòa khiến Trần Quân nhìn mà ngậm ngẩn.

- Ngồi xuống ăn cùng đi. - Tú Anh cầm bánh mì sữa lên cắn một ngụm.

Trần Quân giật mình, kéo ghế ngồi xuống đối diện Tú Anh.

- Em... không có vẻ gì là muốn về nhỉ?

Tú Anh chậm rãi nuốt xuống miếng bánh, uống một ngụm sữa rồi mới trả lời:

- Làm việc thừa thãi tiêu tốn năng lượng.

Đây... Cô sao có thể bình thản như vậy?

Trần Quân cười có chút bất lực. Thật sự không hiểu nổi cô. Nếu cô muốn về chỉ cần đập anh một trận rồi bắt anh đưa về thì anh cũng không thể phản kháng được, nhưng cô lại không làm thế. Rốt cuộc là Tú Anh đang nghĩ cái gì?

Trần Quân không nói với Hồng An chuyện Tú Anh giờ đang là người nắm thế chủ động. Dù sao Hồng An cũng chỉ nói anh dùng cách gì cũng được chỉ cần giữ Tú Anh ở nhà anh trọn vẹn ba ngày. Mà bây giờ, tuy mọi chuyện không thực sự thuận lợi nhưng vẫn chưa thất bại hoàn toàn vì nhìn bộ dạng của Tú Anh, một chút cũng không có ý định về nhà.

Cứ như vậy hai ngày trôi qua. Tú Anh sáng dậy bình thản ăn sáng, khi Trần Quân đi học thì nằm dài xem ti vi hoặc dùng laptop trên thư phòng lướt web. Cô tắt nguồn điện thoại rồi, miễn có người gọi làm phiền. Trưa tự nấu ăn. Chiều lặp lại y như buổi sáng. Tối Trần Quân đi học về thì cô kê cho anh tự nấu nướng còn mình thì vẫn dùng laptop cho tới khi anh gọi xuống ăn cơm. Sắc mặt bốn mùa không thay đổi.

Thế mà Trần Quân lại không cảm thấy chút nào khó chịu với thái độ của Tú Anh. Sáng anh dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho cô, hai người cùng ăn sáng rồi anh đi học. Ngồi trong giảng đường mà trong tâm trí anh chỉ toàn hình ảnh của Tú Anh. Tối đi học về thấy cô ngồi chơi laptop trong nhà, dù biết không phải cô chờ mình nhưng Trần Quân vẫn không thể ngăn bản thân nghĩ rằng cô thật giống... một cô vợ nhỏ đáng yêu!

Nửa đêm, anh qua phòng cô. Nhìn khuôn mặt thanh tú say ngủ của cô tới thất thần. Tú Anh khi ngủ hiền hơn bình thường rất nhiều, thật sự đem lại cho anh cảm giác yên bình đến lạ.

Lúc đầu, Trần Quân anh đối với cô là tò mò, tò mò về người con gái của Vũ Đức. Rồi khi tiếp xúc với cô thì cảm thấy cô tầm thường không đáng để Vương tử như anh quen biết.

Đến khi Hồng An nhờ anh tiếp cận và tán tỉnh cô, anh đã phải kìm nén bao nhiêu chán ghét để cư xử với cô như công chúa.

Còn bây giờ, anh tự hỏi không biết bản thân mình bị cái gì nữa? Vui khi thấy cô, hạnh phúc khi cô ăn đồ anh làm, cô lạnh nhạt nhưng anh một chút chán ghét cũng không có. Thứ khinh thường trước kia của anh đối với cô đã bay mất không dấu vết từ bao giờ rồi.

Có phải anh... thích cô?

9. Chương 9

9

Ngày thứ ba Tú Anh mất tích.

Vũ Đức ghi chặt chiếc Iphone đắt tiền của mình, lo lắng gọi cho Tú Anh lần thứ e-nờ.

Tại sao lại không liên lạc được? Rốt cuộc là Tú Anh bị cái gì? Đã là ngày thứ ba cô không về nhà cũng không gọi cho cậu một cuộc điện thoại nào. Chuyện gì đã xảy ra rồi?

Có phải mọi chuyện bắt đầu từ tuần trước, cậu nghe nói Tú Anh đi gặp Hồng An. Hai người đã nói gì với nhau? Rồi tại sao Tú Anh lại dễ dàng chấp nhận đi ăn tối cùng Trần Quân - anh trai Hồng An?

Con bé Hồng An đó chắc chắn đã tính kế với Tú Anh còn Trần Quân giúp em gái thực hiện âm mưu đó. Tất cả chỉ bởi vì Tú Anh là người con gái thân thiết với cậu nhất?

Cậu đứng là bất cần! Mọi chuyện rõ ràng như thế mà cậu vẫn để Tú Anh đi cùng Trần Quân, như vậy khác gì đưa hổ và miệng sói? Dù cho Tú Anh không phải hổ thì gã Trần Quân kia cũng là con sói lão làng đầy nguy hiểm. Dùng cái mặt nạ hoàng tử hoàn hảo che dấu đi sự lạnh lùng bên trong, coi con gái chỉ là đồ chơi mà vờn trong tay, sau khi qua đêm liền trở thành người xa lạ. Vũ Đức hơn ai hết hiểu rất rõ Trần Quân, bởi vì cậu và hắn... là cùng một loại người! Cậu chỉ khác hắn ở điểm tuyệt đối không quan hệ thể xác mà thôi.

Tú Anh tuy lạnh lùng nhưng lại rất ít phòng bị với những thứ đơn thuần. Chỉ sợ sẽ bị cái vẻ thiên thần của Trần Quân che mắt.

“Cạnh... cạnh... cạnh!”

- Vũ Đức, đứng lên đọc đoạn văn số hai, trang 67 cho tôi. - Cô giáo gõ thước vào bảng, nghiêm nghị nói.

Vũ Đức đứng bật dậy, đi thẳng ra ngoài không thèm ư hử gì. Cậu không thể ngồi im được nữa. Văng bóng Tú Anh gần ba ngày, cậu đã muốn sắp phát điên rồi! Còn nữa, nghĩ tới Tú Anh ở cùng một chỗ với Trần Quân khiến cậu vừa lo lắng vừa tức giận. Cậu phải đi tìm cô. Tú Anh này, khi tìm ra cô, cậu phải buộc cô vào mình mới được, đi đường cũng lạc, lạnh lùng mà vẫn bị lừa, cô tốt nhất là đừng có rời khỏi cậu nữa bước!

“Thụp!”

Một “thứ gì đó” lao vào Vũ Đức khiến cậu loạn choạng lù l lại.

“Thứ gì đó” hóa ra lại chính là Hồng An!

Hồng An tay ôm một xấp giấy vì bị ngã mà giấy bay tứ tung. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó vì đau, váy đồng phục ngắn làm lộ ra cặp đùi trắng nõn, muốn bao nhiêu sexy liền có bấy nhiêu sexy.

Vũ Đức mắt cũng lười liếc lấy một cái, mặc kệ Hồng An bệt mông ở đó, lao thẳng về phía cổng trường.

- Anh Vũ Đức! - Hồng An gọi với.

Vũ Đức giống như không nghe thấy, vẫn vội vã đi.

- Anh tìm Băng nữ phải không?

Cậu dừng chân, quay lại lạnh lùng nhìn Hồng An.

- Anh yêu chị ta sao?

- Liên quan gì đến cô?

Hồng An nhếch môi cười coi thường.

- Anh yêu chị ta nhưng chị ta không yêu anh đâu.

Tâm Vũ Đức thoáng động, không nói gì.

- Hah. Chị ta chẳng có chút nào coi trọng anh. Nếu không chị ta đã chẳng thoả thuận với em rằng sẽ rời xa anh!

- Thoả thuận? - Vũ Đức căng thẳng.

Thành công làm cho Vũ Đức bộc lộ cảm xúc hiếm thấy, Hồng An cười đắc ý, tiếp:

- Hết ngày hôm nay, anh và chị ta sẽ không còn quen biết gì nữa đâu!

- Cái gì? - Vũ Đức trừng mắt.

- Bằng nữ của anh tới gặp em, nói nếu em có thể khiến anh và chị ta không gặp nhau trọn vẹn ba ngày thì chị ta sẽ rời xa anh. Tính đến bây giờ chỉ còn mười tiếng nữa là đủ ba ngày rồi đấy!

Vũ Đức đứng hình, đồng tử co lại kinh ngạc.

Tú Anh chủ động gặp Hồng An sao? Còn cái thoả thuận kia... Không lẽ Tú Anh là cố tình đi cùng Trần Quân, cố tình biệt tích ba ngày hôm nay? Mục đích của Tú Anh là gì? Rời xa cậu sao? Vì cậu phiền phức, suốt ngày quấy rầy cô, bám lấy cô, gây rắc rối cho cô? Hay là cô mệt mỏi vì luôn phải chăm sóc và để tâm tới cậu? Tú Anh muốn đi sao?

Vớ vẩn!

Tú Anh rảnh sao mà làm mấy chuyện ngu ngốc này? Nếu muốn rời xa cậu thì cô đã trực tiếp nói rồi!

Nhưng... biết đâu...

Hồng An nhìn vẻ thất thần của Vũ Đức, nội tâm không thấy vui vẻ mà ngược lại giống như ghen tỵ với Tú Anh. Chị ta vậy mà lại có được sự quan tâm của một tên ăn chơi chác táng lăng nhăng nổi tiếng như Vũ Đức. Tại sao người trong lòng Vũ Đức không phải cô mà lại là chị ta?

Con trai thích Hồng An xưa giờ luôn có hai loại. Một là vì vẻ ngoài xinh đẹp dễ thương mà cô mang, hai chính là gia đình giàu có sau lưng cô. Một lũ giả dối ngu ngốc. Vì thế mà cô đối với họ chỉ là chơi đùa. Lúc đầu với Vũ Đức cũng vậy. Nhưng cảm giác bây giờ là sao? Cô ghen tỵ, cô lần đầu tiên thật sự muốn sự quan tâm lo lắng trong mắt Vũ Đức kia là dành cho mình. Không phải ham muốn chiếm đoạt kiêu ngạo của người luôn là công chúa như cô mà là một cái gì đó... một cái gì đó khởi nguồn từ sự ngưỡng mộ đối với tình cảm của Vũ Đức...

- Có phải vì anh bên chị ta lâu như vậy mà chị ta không yêu anh nên anh mới chút giận lên những cô gái khác? Nay cô này mai cô kia chẳng qua là muốn thử nghiệm sức thu hút của mình đối với người khác giới. Để rồi càng thêm khó hiểu tại sao Bằng nữ không bị anh hấp dẫn. Hay là anh coi họ, bao gồm cả em, là người thay thế của chị ta?

- Im đi! - Vũ Đức tức giận quát âm lên.

Con bé này mỗi lần mở miệng đều khiến cậu khó chịu muốn đánh người.

- Vũ Hoàng Minh Đức. Anh có thể chinh phục bất cứ cô gái nào nhưng lại không có được tâm của Bằng nữ Tú Anh. Có cảm thấy thất bại không? Bây giờ chị ta chịu không nổi anh nữa nên muốn rời xa anh đấy!

Hồng An cười thánh thiện, đưa tay ra chờ cậu kéo lên:

- Đã vậy sao anh không đến với em? Dành ánh mắt quan tâm kia cho em? Em có tất cả những gì anh muốn!

Vũ Đức nhìn chằm chằm bàn tay trắng nõn của Hồng An. Chán ghét. Cậu chán ghét Hồng An. Con nhỏ này càng ngày càng khiến cậu ghê tởm!

Mười tiếng đồng hồ! Cậu chỉ có mười tiếng đồng hồ, nói thì nhiều nhưng mấy mà hết? Thế quái nào mà lại tốn thời gian ở đây?

- Tú Anh đang ở đâu? - Vũ Đức ghi chặt nắm đấm tới mức nổi rõ từng khớp xương, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hồng An ngược lại không biết sống chết gì nhếch môi cười mỉa mai, thu tay lại, đứng lên phủi bụi bẩn trên váy, chậm rãi thách thức:

- Sao anh không tự đi mà tìm...

- NÓI!!!

Vũ Đức rút cuộc bùng nổ, túm chặt cổ tay Hồng An, gầm lên. Đừng có thách thức tính kiên nhẫn của cậu. Cậu không dư thời gian tám xàm đâu.

Hồng An giật mình, hơi sợ nhưng vẫn vênh mặt:

- Em làm sao mà biết được anh trai em mang chị ta đi đâu? Có khi lại là khách sạn đã...

“Bốp!”.

- Im miệng!

Hồng An lãnh ngay một cái tát lệch cả má!

Vũ Đức hất mạnh tay Hồng An ra khiến cô loạng choạng suýt ngã. Phi như bay ra khỏi trường đi tìm Tú Anh.

Được rồi! Bây giờ phải bình tĩnh nghĩ xem Trần Quân có thể mang Tú Anh đến đâu.

Vũ Đức gọi điện cho tất cả những người cậu quen và Trần Quân quen nhờ tìm Tú Anh. Vội vàng lấy chiếc moto sport bike của mình ra phi khắp thành phố, rẽ vào từng nơi mà cậu đoán Trần Quân có thể xuất hiện hỏi thăm.

Gã đó hôm nay không tới trường, hẳn rút cuộc chết ở xó nào rồi?

Thời gian cứ thế lạnh lùng trôi qua. Thoắt cái đã sáu giờ chiều. Cậu chỉ còn một tiếng nữa. Tâm Vũ Đức theo từng giây từng phút trôi qua mà càng thêm nóng nảy.

Bàn tay cậu lạnh ngắt trắng nhợt vì nắm chặt tay lái moto cả ngày nhưng cậu hoàn toàn không cảm thấy gì. Bây giờ cậu còn quan tâm cái gì ngoài Tú Anh? Dù Tú Anh có giỏi Karate đến mấy thì khi bị bỏ thuốc cũng phải bất lực mặc hấn ta muốn làm gì thì làm. Cậu chính là sợ điều đó.

Gió bắt đầu thổi, mây đen ùn ùn kéo tới. Sấm rền vang một góc và trời đổ mưa tầm tã. Vũ Đức thất thiếu tựa vào xe moto mặc mưa làm cậu ướt như chuột lột.

Nước mưa trên tóc chảy xuống khuôn mặt đẹp trai baby ủ dột, trượt xuống khóe môi bạc nhợt.

- Rút cuộc... em ở đâu? Tú Anh...

Cậu không muốn, không dám cũng không bao giờ nghĩ có ngày Tú Anh sẽ rời xa cậu. Bên cô, được cô chăm sóc, được cô bảo vệ, cậu đã hoàn toàn dựa dẫm vào cô, nếu cô đi mất chẳng phải cậu sẽ ngã hay sao?

- Làm sao bây giờ? Tôi... không tìm được em...

Từ nhỏ tới lớn luôn là cô tìm ra cậu khi cậu gặp rắc rối, tại sao bây giờ cô gặp rắc rối cậu lại tìm không ra cô? Hah! Uống cho một Vũ Đức thông minh tài giỏi mà mọi người ngưỡng mộ, trò chơi trốn tìm đơn giản như vậy cũng thua.

Lôi điện thoại ra xem giờ. Cậu chỉ còn gần 30 phút. Vũ Đức toan cất điện thoại đi thì thông báo GPS hiện lên. Dấu đỏ nhấp nháy cạnh hai chữ... Tú Anh!

Trần Quân kéo rèm che đi cảnh mưa lung linh ngoài cửa sổ. Hướng cô gái đang ngủ trên sofa đi tới, khoe môi cong lên nhu tình mờ mịt.

- Tú Anh. Em có biết em khi thức càng lạnh lùng xa cách bao nhiêu thì khi ngủ càng hiền lành câu nhân bấy nhiêu không?

Trên bàn kính, cốc nước lọc Tú Anh mới uống một nửa vẫn còn. Trong đó... Trần Quân đã bỏ một viên thuốc an thần liều mạnh vào một cách vô cùng có chủ ý. Tú Anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sau khi uống nước đúng như những gì Trần Quân mong đợi.

Vuốt dọc tay theo gò má mịn màng thanh lãnh của Tú Anh, Trần Quân cười khê:

- Em là người con gái đầu tiên khiến anh phải dùng tới thuốc ngủ đấy! Chưa ai làm anh nổi lên ý muốn có được tất cả như em.

Trượt ngón tay cái qua bờ môi bằng lãnh thơm mọng của Tú Anh rồi nhẹ nhàng cởi cúc áo cô, Trần Quân làm thật dịu dàng, giống như đang trân trọng một món bảo vật quý nhất thế gian.

Từng chiếc cúc được gỡ bỏ, dần lộ ra bên dưới lớp áo sơ mi làn da trắng nõn non mịn của thiếu nữ, áo ngực ren trắng quyến rũ che đi bộ ngực không quá lớn cũng không quá nhỏ xinh đẹp khiến cả người Trần Quân nóng ran lên, hô hấp có chút dồn dập.

- Tiểu thư, em không cần quyến rũ như vậy đâu! - Giọng Trần Quân khàn khàn nhiễm đục đục vọng. Anh cười khê - Vì em... sẽ là của anh!

10. Chương 10

10

Mưa... lạnh và buốt...

Trong phòng khách xa hoa sang trọng, nhiệt độ từng chút một tăng lên.

Trần Quân đưa tay sờ trơn làn da nhạy cảm của Tú Anh. Thật sự chỉ muốn ngay lập tức chiếm đoạt cô. Tú Anh tỉnh tỉnh lạnh lùng, ngay đến làn da cô cũng có chút thanh lãnh, như vậy... càng khiến anh muốn truyền nhiệt độ của mình sang cho cô. Chưa bao giờ anh có cảm giác thành tựu như bây giờ, khi mà Tú Anh sắp là của anh...

Chậm rãi cúi người muốn nếm thử hương vị đôi môi anh đào kia, tay anh nhẹ nhàng luồn ra sau lưng Tú Anh gỡ áo ngực...

“Rầm!”

Vũ Đức túm lấy Trần Quân nhè mặt hấn hung hăng đâm. Mấy cái răng nhớp nháp máu rơi ra. Khuôn mặt cậu căng ra thật dữ tợn, mắt hấn lên tia máu nhìn Trần Quân.

Cậu đánh. Đánh tới khi Trần Quân không còn ý thức gì thảm hại nằm thoi thóp ra nền nhà mới vội vàng lấy áo sơ mi của Tú Anh quấn lại người cô che đi cảnh cảnh xuân đào dạt. Vũ Đức ôm lấy Tú Anh bế cô rời khỏi, trước khi đi cũng không quên bẻ gãy cổ bàn tay ghê tởm đã chạm vào Tú Anh của Trần Quân.

May mà trước kia Vũ Đức đã từng tới ngôi biệt thự này của Trần Quân gửi đồ cosplay một lần nên biết pass cửa. Hấn không thường sống ở đây nên cũng lười đổi pass. Nếu không hôm nay...

Khi đó bắt được tín hiệu GPS điện thoại của Tú Anh, cậu như vớ được phao cứu sinh khi sắp chết đuối, phóng xe như điên tới đây. Rồi khi nhìn thấy tên khốn kia đang muốn cưỡng bức Tú Anh, cậu lúc đó hoàn toàn bùng nổ. Bao nhiêu lo lắng dồn thành tức giận, thật sự chỉ muốn ngay lập tức bẻ gãy cổ tên khốn kia!

Dám xúc phạm Tú Anh, hấn nghĩ mình là ai? Cao quý như cô ấy hấn cũng có thể với tới sao? Buồn cười! Vũ Đức cậu trân trọng cô như vậy, bên cô lâu như vậy cũng chưa một lần vũ nhục Tú Anh, vậy mà tên khốn

kiếp Trần Quân đó dám có ý đồ như vậy với cô? Hắn coi cậu là quả hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp sao? Người của cậu mà cũng dám xâm phạm?

Những gì Vũ Đức cậu làm được, hắn còn không lường được đâu!

Ôm chặt thân thể nhỏ nhắn thanh lãnh quen thuộc trong tay, đáy mắt Vũ Đức lóe lên một tia lạnh lẽo.

Mưa... có phải đang dần ngớt...?

Để Tú Anh dựa vào mình, Vũ Đức dùng khăn bông nhẹ nhàng lau tóc cho cô. Cả hai người đều dính mưa ướt như chuột lột nên về tới nhà liền đi tắm. Phần cậu không vấn đề gì nhưng phần Tú Anh... e hèm... có đánh chết cậu cũng không nói là cậu đã tắm cho cô đâu!

Á! Cậu không làm gì hết nhé! Chỉ nhúng Tú Anh vào bồn tắm rồi quần khăn cho khô và mặc quần áo cho cô thôi. Chẳng qua là... có vài thứ lỡ thấy mất rồi...

Aaa! Không được nghĩ nữa! Cậu chưa nhìn thấy gì hết! Chưa thấy gì đâu!

Mỗi lần vô tình nghĩ tới mặt Vũ Đức lại nóng tới mức nổ bùm một phát bốc khói nghi ngút, quên cả đỡ Tú Anh làm cô đổ oạt xuống giường. Luống cuống đỡ Tú Anh nằm ngay ngắn lại rồi đắp chăn cho cô. Cậu rụt rè nằm xuống bên cạnh, cách một lớp chăn, ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau. Trời hửng nắng, ánh nắng ban mai chiếu lên ngôi nhà hai tầng nhỏ có giàn hoa Ti-gôn xinh đẹp làm cho ngôi nhà như tỏa ra hào quang lung linh rực rỡ. Đột nhiên, một tiếng hét kinh khủng từ ngôi nhà nhỏ chộc thẳng ra phá hoại hết thảy phong cảnh!

Trong phòng ngủ của Tú Anh, Vũ Đức lăn lộn dưới sàn nhả nhó kêu gào. Cô ngồi trên giường lạnh lùng trừng cậu.

Ai cho cậu ta cái lá gan ôm cô ngủ cả đêm như thế hả?

- Tú Anh... ai ui... Tôi không cố ý mà! Tối qua... ai... đâu phải là lần đầu tiên tôi ôm cậu ngủ... hic... cần gì vừa mở mắt đã đập tôi xuống giường như vậy? Thật là... ôi... cái lưng tôi... ai... ai...

- Im! - Tú Anh quát lên, má phơn phớt hồng.

Tên nhóc này không biết lớn rồi thì khoảng cách giữa con trai với con gái sẽ lớn hơn hả? Vô tư thái quá như vậy có chút nào giống hoa hoa công tử phong lưu nổi tiếng không? Có không?

Bị Tú Anh quát, Vũ Đức lập tức ngậm miệng, hai cái tai cún vô hình trên đầu sụp xuống, bộ dạng vô cùng nhu thuận đáng thương.

Tú Anh... bắt lực!

Loại biểu cảm này của Vũ Đức cô thật sự đỡ không được.

Tú Anh xuống giường, cúi người định đỡ cậu dậy thì Vũ Đức lấy hai tay che tai, nằm quay lưng về phía cô, mặt phồng lên... dỗi! Tú Anh ngồi xuống kéo tay Vũ Đức ra. Cậu sống chết gì cũng che kín tai không bỏ tay. Một vẻ cô nói gì cậu cũng sẽ không nghe thấy. Tú Anh có chút buồn cười bộ dạng trẻ con của Vũ Đức, cũng cảm thấy mình có lẽ nên nói xin lỗi:

- Vũ Đức. Xin lỗi vì đã làm cậu lo lắng.

Vũ Đức không phản ứng gì. Chỉ xin lỗi là xong hả? Cô có biết cậu đã lo tới mức thiếu chút lật tung cả thành phố rồi không?

- Lần này là tôi gây ra tất cả. Tôi thỏa thuận với Hồng An, khiến em ấy nhờ Trần Quân lừa bắt tôi. Cũng không ngờ là mọi chuyện lại đi xa đến mức tôi bị bỏ thuốc.

Cậu quay lại nhìn Tú Anh, hỏi:

- Thỏa thuận gì?

- Nếu tôi và cậu không gặp nhau trong ba ngày thì tôi sẽ rời xa...

Ngồi bật dậy ôm ghì lấy Tú Anh, cậu nghiêng răng cắn lời:

- Tôi không cho phép cậu rời xa tôi!

- Xin lỗi. Tôi sẽ không...

- Tôi cóc cần biết cậu làm như vậy là vì cái gì! Bóp nát ý nghĩ đó đi!

Vũ Đức siết chặt vòng tay, như thể chỉ cần cậu lơ lửng cô liền đi mất. Ai bảo Tú Anh lại quan trọng với cậu như thế? Cô mà đi thì cậu biết làm phiền ai? Biết quan tâm ai? Biết làm nũng ai? Và... biết yêu thương ai?

- Vũ Đức...

- Đừng đi... được không?

- Tôi không có ý...

Tú Anh luống cuống vỗ về Vũ Đức. Bộ dạng cột nhả bông đùa của cậu đâu mất rồi?

- Với tôi cậu rất quan trọng. Vậy nên... đừng biến mất khỏi cuộc sống của tôi... được không?

Vũ Đức luôn tỏ ra “nhu nhược” trước Tú Anh, cô cũng biết cậu chỉ là đang làm trò thôi nhưng yếu đuối trong giọng nói của cậu lúc này tại sao lại khiến tâm cô thất lại?

Do dự vòng tay qua ôm Vũ Đức, Tú Anh nhẹ giọng kiên định:

- Sẽ không.

Lần đầu tiên được Tú Anh ôm lại được cô ôn nhu như vậy khiến cậu ngây ngẩn mất mấy giây nhưng rồi bản tính quý quyết lấu cá nhanh chóng trở dậy, nhân lúc Tú Anh không phòng bị... hôn xuống!

- Tôi biết Tú Anh sẽ giữ lời.

11. Chương 11

11

Rung động...

Run rẩy...

Ngây ngô...

Thực ra... đá bào + siro... rất ngon đấy!

Vũ Đức ngồi khoanh chân trên ghế sofa, chống tay vào cổ chân, đôi mắt hấp háy vui nhìn theo từng hành động của Tú Anh, không bỏ qua dù chỉ một cái chớp mắt nhíu mày.

- Nè Tú Anh, nếu không phải cậu muốn nghỉ chơi với tôi thì sao cậu lại bày ra thoả thuận kia với Hồng An?

Tú Anh đang dọn cơm trưa ra bàn ăn, liếc Vũ Đức một cái rồi nhàn nhạt trả lời:

- Muốn gây một chút rắc rối cho cậu giải quyết!

Khóe miệng Vũ Đức giật giật. Đúng là cái miệng hại cái thân. Ai bảo cậu nói Tú Anh hãy để cậu giải quyết rắc rối cho cô làm gì? Tú Anh thật sự đúng là... người đặc biệt!

Ờ nhưng mà như vậy có tính là Tú Anh muốn thử tin tưởng và dựa dẫm vào cậu không?

- Rắc rối gì tôi cần hết!

- Không phải nhờ GPS? - Tú Anh coi thường.

Trước khi ra phòng khách xem ti vi và uống phải cốc nước có thuốc ngủ, Tú Anh biết Vũ Đức tìm không ra cô nên bật nguồn điện thoại và mở GPS, đồng thời kết luận cô không thể dựa dẫm vào cậu được. Tú Anh

đã cố gắng chờ ở nhà Trần Quân gần ba ngày để xem bao giờ thì Vũ Đức tìm thấy cô nhưng mà cậu lại tốn quá nhiều thời gian để nhận ra sự bất thường và tìm kiếm cô. Vũ Đức quả nhiên vẫn là một thằng nhóc đã quen được cô bảo vệ, hoàn toàn không biết bảo vệ người khác. Biết rõ cô đi cùng Trần Quân - anh trai Hồng An là nguy hiểm mà vẫn để cô đi. Có nên nói là não bộ của cậu xử lý dữ liệu quá chậm không?

Vũ Đức bị Tú Anh thắng tay vạch trần thì mặt mũi đỏ bừng, gất lên:

- Nhưng nếu tôi không tới thì cậu...

Tú Anh nghe tới đây thì ngẩng lên nhìn Vũ Đức, không biết là nghĩ gì nhưng cũng không ngắt lời cậu rồi rời đi ánh mắt tiếp tục xối cơm.

Không phải vì ánh mắt của Tú Anh nhưng Vũ Đức cũng không nói tiếp. Cậu không muốn tưởng tượng nếu như cậu tới chậm một giây nữa hay là tới không kịp thì chuyện gì sẽ xảy ra với Tú Anh.

- Ăn cơm đi.

Tú Anh đặt bát cơm đã xối trước mặt Vũ Đức rồi ngồi xuống phía đối diện, chậm rãi ăn. Cô biết Vũ Đức đang nghĩ gì, cũng đoán được khi mình bị bỏ thuốc chuyện gì đã xảy ra nên dù ngoài miệng nói cứng nhưng trong thâm tâm rất cảm kích. Ít ra thì cậu không đến mức không có hi vọng gì.

- Mời Tú Anh ăn cơm!

Vũ Đức nghiêm trang nói rồi ăn cơm, bộ dạng giống như trẻ con mẫu giáo mời cô và các bạn trước bữa ăn khiến Tú Anh buồn cười.

Vũ Đức khề thở phào. Chỉ sợ lúc này lỡ nói linh tinh làm Tú Anh suy nghĩ về chuyện đó.

Cậu muốn mình có thể bảo vệ Tú Anh, có thể làm chỗ dựa cho Tú Anh nhưng mà... khó quá!

Thôi không sao! Khó mới có thưởng chứ? Không phải vừa rồi một phen hú vía xong cậu ăn được “kẹo” đó sao? Tú Anh cố tình coi như không có chuyện gì xảy ra nhưng cậu thì không thể thôi nghĩ về nó.

Lúc nào phải kiếm cơ hội ăn tiếp mới được!

Hồng An đột nhiên xin chuyển trường. Vũ Đức giống như biết trước nên khi nghe tin chỉ nhếch môi cười nhạt nhẽo.

Văn phòng hội Học sinh.

- Vũ Đức, cậu đã làm gì Hồng An?

Đàn anh đẩy gọng kính lạnh lùng hỏi Vũ Đức. Vũ Đức tay rút túi quần, cười ngả ngớn:

- Sao? Anh nghĩ em đã làm gì em ấy? Cường bức? Đe dọa? Hay là...

- Đừng có giỡn với tôi!

Đàn anh túm cổ áo Vũ Đức trừng mắt tức giận. Cậu chậm rãi gỡ tay vị đàn anh ra khỏi cổ áo mình, tay dùng lực còn miệng vẫn cười:

- Động đến nữ thần trong lòng anh rồi sao? Em ấy đá anh rồi chứ gì?

- Cậu...

- Cho anh biết chuyện này hay lắm. Trần Quân ấy, cái gã mà anh suốt ngày chạy theo nịnh bợ ấy, bó bột nằm viện rồi, không mau đem cân đường hộp sữa tới thăm hỏi đi chứ?

Đàn anh kia trợn mắt chỉ hận không thể ngay lập tức đấm nát cái mặt baby cọt nhả của Vũ Đức. Đường đường là chủ tịch hội Học sinh người người nể sợ vậy mà phải bắt lực với thằng nhóc học dưới mình một khóa này. Quyền lực của Vũ Đức ở trường so với anh còn muốn lớn hơn. Nếu không phải trường Thanh Vỹ là sản nghiệp của nhà họ Vũ thì anh cũng không cần nhịn thằng nhóc này như vậy.

Nhếch môi khinh thường, Vũ Đức quay gót bỏ đi.

Ừ thì cậu cũng có động tay động chân một chút. Nhưng như vậy không phải là vẫn còn quá nhẹ hay sao? Mấy cái scandal của anh em nhà Hồng An bây giờ tràn lan trên mạng xã hội, nào còn mặt mũi kênh kiệu tồn tại ở cái trường này? Hồng An vốn không phải là một cô bé ngây thơ như bề ngoài, tâm địa rắn rết đó đã hại không biết bao nhiêu nữ sinh rồi? Còn Trần Quân, người cùng một nhà thì cũng cùng một loại người thôi. Bày mưu tính kế ăn gian, không ngại khiến đối thủ bị xe tông ngay trước ngày thi đấu. Lừa tình, lấy đi đời con gái của người ta rồi đá. Không hiểu bố mẹ là người như thế nào mà có thể nuôi dạy ra hai đứa con “tốt đẹp” như thế?

Tan học Vũ Đức sang lớp Tú Anh định cùng cô về nhưng bạn cùng lớp nói có người đón Tú Anh đi rồi. Cái này thật kì lạ. Tú Anh ngoài cậu ra còn có người bạn nào khác sao?

“Rù rù rù... rù rù...”

- Alô? Tôi là Vũ Đức. – Vũ Đức rút điện thoại ra nghe.

“Tôi nhà kho số 1 đi. Mà biết chỗ đó mà đúng không?”. Một giọng nam khản đặc phát ra trong điện thoại.

“Rụp”. Vũ Đức cúp máy. Không phải là lần đầu tiên có người gọi điện “hẹn hò” như vậy nên cậu quen quá rồi, cúp máy luôn cho rảnh, nếu không sẽ lại mệt Tú Anh lo lắng cho cậu.

Mà khoan! Từ từ đã! Cuộc gọi này có phải đến quá đúng lúc rồi không?

Tú Anh...

“Rù...”

Một file ảnh được gửi tới. Là... ảnh Tú Anh! Cô bị trói, gục đầu xuống giống như bị ngắt, khoe môi rỉ ra một sợi tơ máu. Vũ Đức trợn trừng mắt, tay bóp chặt điện thoại. Biết ngay là có chuyện không lành mà!

Điên cuồng chạy như bay ra khỏi trường, rẽ trái quẹo phải mấy con phố, đứng trước cửa ngôi nhà kho cũ trong con hẻm hẻo lánh, Vũ Đức chống gối thở hồng hộc.

Tên hội trưởng, Trần Quân hay là Hồng An đây?

Cửa nặng nề mở ra, một mùi ẩm mốc sộc vào mũi khiến Vũ Đức nhăn mặt. Tại sao người ta còn chưa phá dỡ nơi này đi nữa?

Ánh sáng từ cửa phía Vũ Đức rọi thẳng vào nơi Tú Anh bị trói. Cậu lao tới ôm lấy thân hình vô lực của cô vội vàng gọi:

- Tú Anh! Tú Anh! Tú...

Chợt một luồng khí lạnh vụt qua, Vũ Đức nhanh nhẹn quay lại bắt được cổ tay ai đó, kịp thời chặn lại con dao đang trên đà găm xuống. Bề mạnh cổ tay người kia khiến tiếng xương gãy kêu đánh rắc một cái, Vũ Đức nhếch môi cười như ác quỷ.

- Lâu rồi không thấy tôi ăn thịt liền nghĩ tôi đã ăn chay sao?

Chống một tay xuống làm trụ, Vũ Đức tung người lên đá văng tên kia bay xuyên qua tường gỗ đã mục nát. Ánh sáng tràn vào soi rọi cả nhà kho cũ. Xung quanh đứng lơ nhố những người, toàn là du côn tay lăm lăm kiếm, dao, gậy và ống tuýp sắt.

Lẫn trong số đó, Hồng An đứng khoanh tay kiêu ngạo dùng ánh mắt mắt đầy hận thù nhìn Tú Anh và Vũ Đức, tên hội trưởng đứng sau cô y như hậu cận, lạnh lùng ra lệnh:

- Giết hắn!

Cả đám du côn bậm trợn hăm hở tấn công. Vũ Đức nhặt con dao tên lúc nãy làm rơi cắt dây trói cho Tú Anh rồi ôm cô xông tới. Đá tên đằng trước một cước thụi tên đằng sau một cái, đánh trái đánh phải một hồi, còn phải bảo vệ Tú Anh trong tay nên có chút chật vật. Bọn này chỉ cậy có số lượng với vũ khí, căn bản chính là lo lắng không đánh lại cậu nên mới dụng tâm chuẩn bị. Ôm Tú Anh trong ngực như vậy, cậu... lại không thể giết người!

- U!

Vũ Đức xoay người đỡ con dao đâm tới Tú Anh đồng thời đá tên đằng sau một đá khiến cả thân hình cao lớn văng ra. Máu cậu rỉ ra thấm ướt lưng áo, bọn này hôm nay muốn lấy mạng hai người thật sao?

Dao, kiếm, gậy gộc liên tiếp công kích, bao nhiêu đòn Vũ Đức không phản lại được liền dùng thân đỡ. Một chút cũng không để Tú Anh bị thương. Cứ sắp ra khỏi nhà kho thì lại bị đẩy vào, mãi vẫn không thoát ra được. Biết không còn nhiều thời gian trước khi mình kiệt sức, cậu cười nhẹ thì thầm với Tú Anh:

- Tôi xin lỗi! Tôi hết cách rồi!

Cướp lấy một cây kiếm, Vũ Đức không e dè gì nữa, nếu có lỡ tay giết người chắc Tú Anh cũng hiểu cho cậu thôi. Dù bao lâu nay đã cải tà quy chính, ngoan ngoãn tu dưỡng theo mong muốn của Tú Anh nhưng bản chất thì vẫn là bản chất, chỉ cần có cơ hội liền bộc phát. Máu nhanh chóng bắn lên văng đầy trên nền đất, mùi tanh cùng cùng ảm mốc bụi bặm tràn đầy trong không gian nhà kho. Vũ Đức y như Tu La địa ngục trên môi nở nụ cười ma quỷ, đôi mắt hoa đào cong cong đầy tiếu ý, quanh người tỏa ra luồng sát khí lạnh lẽo u ám, một tay ôm chắc Tú Anh một tay vung kiếm nhanh chóng hạ tất cả những tên nằm trong tầm mắt của cậu.

Kiên ngoại như Vũ Đức sao có thể chấp nhận tất cả những khinh thường mà người khác đặt lên người mình, bao lâu nay nếu không phải cậu cố tình ở ngoài làm như cùng Tú Anh không quen biết thì đây cũng không phải lần đầu tiên Tú Anh bị bắt cóc như vậy. Tình cảm trong cậu đã quá lớn cộng với thời gian yên bình không bị bọn lưu manh tìm gặp đã khiến cậu quên mất nếu ở ngoài mình tỏ ra thân thiết với Tú Anh thì cô sẽ bị người không có thiện ý nhắm tới. Bởi vì kẻ thù của Vũ Đức căn bản không chỉ có anh em Trần Quân, trong đám lưu manh này còn có không ít người đã từng có thù oán với cậu. Hồng An con nhóc kia không ngờ có thể dính dáng đến xã hội đen nhiều như vậy, còn có thể tìm được những người này, đúng là không thể coi thường được.

Vũ Đức phản công tàn nhẫn khiến bọn côn đồ nhanh chóng gục xuống quá nửa, bây giờ cậu dư khả năng phá vòng vây rời khỏi nơi bắt giữ này nhưng Vũ Đức ngược lại không dọn đường ra khỏi nhà kho mà tiến về phía Hồng An cùng tên hội trưởng. Hai người kia thấy Vũ Đức lăm lăm cây kiếm nhơ nhớp máu đi về phía mình thì run như cây sậy, mặt mày tái mét trời chết chạy trốn.

Vũ Đức dường như không biết đau đớn là gì, mặc cho máu mình nhỏ xuống rải một đường đứt gãy trên nền đất lạnh lẽo. Dẫm lên người bọn cô đồn be bét máu nằm la liệt thông thả tiến tới, đôi mắt hoa đào vẫn như vậy cong cong đầy ý cười, muốn bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu đáng sợ, Vũ Đức một tay ôm chắc Tú Anh, một tay phóng ống tuýp sắt mới đoạt được vào lưng Hồng An làm cô bổ nhào vào tên hội trưởng đang chạy phía trước, cùng nhau ngã dúi dụi.

- Bây giờ nghĩ hối hận thì muộn rồi. Hai người... kiếp sau cũng đừng mong tổn thương tới Tú Anh!

Tay Vũ Đức từ khi nào đã trở lại cầm kiếm, tia sáng phản quang kim loại lóe lên càng khiến nụ cười ma quỷ của cậu thêm rợn rợn. Hồng An cùng tên hội trưởng sợ tới mức mắt cắt không còn một giọt máu, bộ dạng bình thường cao cao tại thượng khinh người bao nhiêu thì bây giờ hèn nhát thảm hại bấy nhiêu:

- Vũ Đức, cầu... cầu xin cậu tha cho tôi! Mọi chuyện đều là do Hồng An sai khiến! Tôi không cố tình làm cô bé kia bị thương!

- Anh... thằng khốn nạn! Là ai bày ra tất cả rồi mời tôi đến xem kịch? Bây giờ lại đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi? Vũ Đức em không có làm! Anh phải tin em!

Khinh bỉ nhìn tên hội trưởng lồm cồm bò dưới chân mình cùng con bé độc ác Hồng An bày ra bộ dạng nước mắt giàn giụa đáng thương đổ lỗi cho nhau, Vũ Đức nhếch môi, vung kiếm!

“Phập!”

12. Chương 12

Hôm nay Tú Anh ôm theo một thùng các-tông nhỏ bên trong có một con mèo tam thể khá dễ thương mà cô nhặt được ở gần công viên về nhà. Và mặc cho tên bệnh nhân Vũ Đức có kêu gào phản đối như thế nào thì cô vẫn quyết định nuôi nó. Vì nó là mèo tam thể nên Vũ Đức gọi nó là Tam Khả. Khả trong khả ố, tiếng Hán nghĩa là đáng ghét!

Tú Anh thực sự rất thích mèo, lúc mới đầu về nhà Tam Khả rất đánh đá, hễ Tú Anh tới gần hoặc muốn bế nó là nó xù lông lên nhìn cô hằm học, không ít lần cào tay Tú Anh chảy máu mà cô vẫn không ghét nó. Tức giận thì hiển nhiên lại càng không tức giận, đã thế còn vô cùng dung túng nó khiến cho Vũ Đức một bụng oán khí mà không làm gì được. Vài ngày sau Tam Khả dần quen, cũng nhận thức được Tú Anh tốt với mình nên suốt ngày quấn lấy cô. Chỉ cần nhìn thấy cô là leo đèo đi theo không rời nửa bước.

Vũ Đức sao có thể can tâm để một con mèo cướp mất Tú Anh như thế? Lâu lâu Tam Khả lại bị cậu túm gáy thả ra ngoài cửa. Vũ Đức đi ra gặp Tam Khả thì đá một cái, đi vào gặp Tam Khả thì đạp một cái. Lâu lâu Vũ Đức lại bị Tam Khả cào cho tả tơi hoa lá. Tam Khả đi ra lôi quần áo của cậu lau chân một cái, đi vào cuồn đồ ăn của cậu cắn một cái. Một người một mèo, mắt to trừng mắt nhỏ, tia lửa điện bắn tứ lung tung mà Tú Anh thì một chút cũng không quan tâm khiến chiến tranh vẫn diễn ra triền miên không hồi kết.

- Tú Anh, tôi biết lỗi rồi mà! Lần sau tôi sẽ không để mình bị thương như thế nữa, cũng sẽ không có ý định giết người nữa! Đừng giận nữa! Nha? Đừng bao che con mèo kia nữa mà!

Vũ Đức ngày ngày mè nheo giờ giờ làm nũng Tú Anh. Cậu biết cô lo lắng cho cậu nhưng cũng đâu cần để cho Tam Khả một con mèo con suốt ngày bắt nạt cậu như vậy? Cô không bảo vệ cậu nữa ư?

- Còn có lần sau?

Ánh mắt Tú Anh lạnh lẽo nhìn Vũ Đức. Nếu không phải lúc đó cô kịp tỉnh lại và bắt được tay cậu, ngăn cậu giết Hồng An và hội trưởng thì bây giờ cậu đã vào trại cải tạo rồi!

Vũ Đức giật mình sửa lại lời nói, càng nói càng nhỏ:

- Không! Sẽ không có lần sau đâu! Dù sao những tên côn đồ đó cũng không có ai mất mạng mà. Cùng lắm là “hồng hộc” một vài bộ phận thôi...

Con dao gọt hoa quả nhỏ xoay mấy vòng quanh tay Tú Anh một cách điêu luyện rồi chìa thẳng vào mặt Vũ Đức:

- Giờ có ăn hay là không?

Ngôi nhà nhỏ có Vũ Đức vốn đã náo nhiệt nay có thêm Tam Khả càng náo nhiệt hơn. Thật sự không hiểu nổi một người lạnh lùng như Tú Anh làm sao chịu đựng một người một mèo đó.

Sáng sớm tinh mơ, Tam Khả như thường lệ dậy sớm lang thang ngoài vườn, bỗng thấy một người con trai lạ mặt đứng chờ trước cổng nhà. Nó nhẹ nhàng nhảy lên bờ tường có đám Vạn Liên Thanh leo chi chít quan sát người đó.

Người kia cúi xuống nhìn đồng hồ rồi ngoái lại nhìn về phía ngôi nhà, vừa vặn nhìn thấy Tam Khả đang dùng đôi mắt màu xanh lá của nó để phòng nhìn mình thì tò mò đi tới. Một con mèo tam thể có đôi mắt ngọc thật thông minh, trên cổ còn đeo chuông nhỏ khắc hai chữ A.Đ. A.Đ là gì?

Tam Khả thấy người lạ đi về phía nó thì bắt đầu xù lông lên lùi lại cảnh giác. Người kia dừng lại không bước tiếp, nở một nụ cười dịu dàng như nắng sớm:

- Chào em, mèo con.

Tam Khả vẫn không có ý định thân thiện với người này, ngao một tiếng cảnh cáo. Người kia thấy vậy bật cười:

- Linh Linh.

Tam Khả nghe gọi Linh Linh thì thôi xù lông, chớp chớp mắt nhìn người kia dò xét. lát sau đôi mắt mèo lạnh lợi lóe lên như đã nhớ ra điều gì. Đây là chủ cũ của nó. Tên là Lâm Nam. Cuộc sống vui vẻ với Tú Anh và Vũ Đức mấy ngày qua đã khiến nó nhất thời quên mất cậu chủ. Cậu chủ tới đây làm gì?

- Là em đúng không? - Lâm Nam cười - Vậy thì về nhà thôi.

Anh đưa tay định bế Tam Khả nhưng Tam Khả nhanh nhẹn nhảy vào trong vườn nhà. Nó không bài xích anh nữa nhưng nó thấy không quen. Chỉ có Tú Anh và Vũ Đức mới được thôi.

Lâm Nam thấy vậy có chút hụt hẫng nhưng cũng chỉ cười nhẹ:

- Thời gian qua ai đã chăm sóc cho em?

Tam Khả nghe hỏi về Tú Anh thì mắt ngọc lại lóe lên vui vẻ, chạy vọt vào trong nhà tìm Tú Anh. Tú Anh đang chuẩn bị đi học, vừa xuống khỏi cầu thang thì Tam Khả phi thẳng vào lòng. Cô bế Tam Khả, nhìn nó nhu hòa hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tam Khả meo một tiếng vui vẻ rồi nhảy xuống chạy ra cửa, không thấy Tú Anh đi theo thì quay lại nhìn cô lại meo một tiếng nữa. Tú Anh hiểu ý nên đi theo. Ra ngoài thì thấy một người con trai đang đứng ở cổng khẽ nghiêng đầu ngắm nhìn ngôi biệt thự của Vũ Đức. Khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp y như điêu khắc, thân hình cao lớn chuẩn như siêu mẫu. Kiệt tác của tạo hóa này làm gì trước cửa nhà cô?

Lâm Nam nghe tiếng bước chân liền quay lại, thấy Tú Anh thì có chút ngạc nhiên nhưng cũng không biểu hiện ra mà chỉ mỉm cười:

- Chào em.

Tú Anh nhẹ gạt đầu, mở cửa cổng.

- Em là chủ của con mèo nhỏ này à?

- Ừ.

- Em nuôi nó lâu chưa?

- Bốn ngày.

Người này là chủ cũ của Tam Khả sao?

- Vậy em có thể cho tôi đón nó về không? Nó vốn là thú cưng của tôi, năm ngày trước đi lạc.

- Lấy gì tin tưởng?

Lâm Nam nghe vậy thì ngồi xuống, hướng Tam Khả gọi:

- Linh Linh, tới đây nào!

Tam Khả nghe câu gọi quen thuộc liền đi về phía Lâm Nam, cọ cọ vào tay anh nũng nịu meo meo.

- Tam Khả.

Tam Khả đang được tay Lâm Nam vuốt ve nghe Tú Anh gọi lập tức quay lại vọt vào lòng cô dụi dụi, vui vẻ làm nũng hưởng thụ sự ấm áp trong lòng Tú Anh.

- Em phải về nhà rồi. - Tú Anh nhu hòa nói - Chào em.

Rồi bế Tam Khả đưa cho Lâm Nam, vẻ nhu hòa vừa rồi thay bằng lãnh đạm bình thường nhìn anh. Lâm Nam đưa tay định bế Tam Khả thì nó nhảy xuống khỏi tay Tú Anh, chạy vọt vào nhà. Hai người khó hiểu nhìn theo Tam Khả. Con mèo nhỏ này đang nghĩ cái gì vậy?

Sau một vài giây im lặng, từ trong nhà vọng ra tiếng rống giận rung chuyển cả đất trời của Vũ Đức:

- Aaa!!! Con mèo chết tiệt!!!

Tam Khả lại từ trong nhà chạy ra vọt vào lòng Tú Anh kêu meo meo. Vũ Đức đuổi sát đằng sau, thấy Tam Khả chui vào vòng tay Tú Anh thì dậm chân gất:

- Mày chỉ giỏi trốn thôi. Có bản lĩnh thì ra đây cho tao!

Hừ! Hừ! Mèo với chả miếc! Dám cào rách áo đồng phục của cậu! Sáng sớm ra đã làm cậu tức muốn chết!

Tú Anh không biểu tình gì trước vấn đề của Vũ Đức. Tam Khả và Vũ Đức hôm nào cũng vậy, mở mắt ra là chiến tranh bùng nổ. Cô quen rồi. Còn Lâm Nam, anh có chút bất ngờ với tình huống đột ngột này. Cậu nhóc này là ai? Sống cùng nhà với Tú Anh sao? Nhìn Vũ Đức áo sơ mi còn chưa cả đóng cúc lộ ra cơ ngực cường tráng, ổng tay sấn bên cao bên thấp cùng với đầu tóc bù xù, anh nên nghĩ thế nào về quan hệ của hai người này đây?

Vũ Đức đang định tiếp tục hò hét Tam Khả thì nhìn thấy Lâm Nam, quay sang hỏi Tú Anh:

- Ai đây?

- Tôi là Lâm Nam, chủ nhân của chú mèo nhỏ này. - Lâm Nam chỉ Tam Khả trong lòng Tú Anh - Hôm nay tới đây xin đón nó về.

- Phải không? - Vũ Đức nhú mày xoa cằm quan sát Lâm Nam.

- Phải. - Tú Anh đậm đậm.

- Ờ.

Cậu thu lại vẻ lưu manh ngổ ngáo, xoa xoa đám tóc bù xù quay gót đi vào nhà. Trước đó còn ngoái cổ lại nói với cô:

- Sắp muộn học rồi đấy!

- Ừm. - Tú Anh gật đầu. Lại đưa Tam Khả cho Lâm Nam.

Anh định đưa tay đón thì Tam Khả lại nhảy xuống, nhìn anh bằng đôi mắt xanh lá cây trong suốt của mình thật lâu rồi quay lại cọ đầu vào chân Tú Anh, đi quanh chân cô một vòng quần đùi mình vào cổ chân Tú Anh rồi nghiêng đầu nhìn Lâm Nam ngao một tiếng.

Thấy Tam Khả như vậy anh bật cười:

- Có vẻ như mèo con Linh Linh của tôi muốn trở thành Tam Khả của em rồi.

Tú Anh cũng có chút ngạc nhiên trước hành động của Tam Khả, không biết nên nói gì đáp lời Lâm Nam cho phải.

- Vậy chăm sóc tốt cho mèo con nhé. Cảm ơn em.

Anh giơ tay chào rồi quay lưng rời đi. Tú Anh không nói gì nhìn theo bóng lưng anh tuấn của Lâm Nam đi vào chiếc ô tô sang trọng, khi chiếc ô tô cũng đi rồi cô mới vào nhà, Tam Khả lại chạy theo.

Người con trai này... thật sự có chút quen mắt...

Ngồi trong ô tô, Lâm Nam vừa lái xe vừa nghĩ lại cuộc gặp gỡ nho nhỏ vừa rồi. Anh thật sự khó hiểu cũng thật sự ấn tượng với hai người kia. Chỉ vốn vẹn bốn ngày mà có thể làm cho Linh Linh khó tính của anh yêu mến tới vậy. Một cô bé lạnh lùng ít nói, một cậu nhóc sôi nổi vô tư và một con mèo tinh ranh khó tính sống cùng nhau dưới một mái nhà thế nhưng tạo thành một tổ hợp hài hòa ấm áp khiến người ta không muốn phá hỏng.

Điều đó... thật kì lạ!

- A lô?

“Tú Anh à con?”

- Vâng.

“Mấy hôm nay vẫn ổn chứ con gái? Vũ Đức có qua giúp con trông nhà không?” Giọng Tú má vui vẻ trong điện thoại.

- Có ạ.

“VẬY là tốt rồi... Ừm mà... Có thể bố mẹ chưa về luôn được đâu. Con ở nhà một mình thêm mấy ngày được không?” Tú má ngập ngừng.

- Được ạ.

“Ừ. Tại sắp tới có một hội thảo lớn nên bố mẹ phải ở lại. Con gọi Vũ Đức qua nhà cho đỡ vắng nhé.”

- Vâng. Bao giờ bố mẹ về?

Tú Anh nhu hòa hỏi, mắt khẽ liếc Vũ Đức đang giành gối với Tam Khả, khóe môi thoáng qua ý cười.

“Cũng chưa biết nữa.”

- Vâng.

“Thế nhé. Con ở nhà cẩn thận, tối nhớ khóa cửa và ăn uống đầy đủ vào đấy.” Tú má ân cần dặn dò.

- Vâng.

Tú Anh cúp máy rồi ra ngồi đối diện Vũ Đức xem ti vi.

- Này này, ai gọi đó?

Vũ Đức thả tay khỏi cái gối không tranh với Tam Khả nữa làm nó ngã ngửa ra sau, gối bay lên đề lên người. Nhìn Vũ Đức phá lên cười vì cú ngã siêu đẹp mắt của Tam Khả, Tú Anh cũng cong cong khóe môi:

- Bố mẹ bận nên nay mai chưa về được.

- Thật hả? - Vũ Đức phẫn khởi nhìn cô.

Thật tốt! Thế nghĩa là cậu được quang minh chính đại ngủ ở giường của Tú Anh tiếp rồi! Mấy ngày qua tối nào lúc đi ngủ cũng là cậu ngủ phòng khách còn Tú Anh ngủ trong phòng nhưng sáng dậy kiểu gì cũng là cậu nằm cạnh cô trong phòng ngủ.

Này nhé, đừng có nghĩ lung tung! Cậu chỉ đơn giản là lạnh nên chui vào chăn ấm nệm êm đánh một giấc thôi! Giờ trời đang bắt đầu se lạnh rồi mà! Không có ý đồ gì đâu! Hơn nữa, ngày bé cậu và Tú Anh cũng ngủ cùng nhau suốt mà. Chẳng qua là giờ lớn rồi nên không như vậy nữa được thôi. Cậu thấy chẳng có vấn đề gì hết. Cảm nhận duy nhất chính nằm cạnh Tú Anh ngủ rất ngon!

Còn Tú Anh, cô cần bản một chút đề phòng đối với Vũ Đức cũng không có. Có khi nửa đêm cô còn phải dậy xem Vũ Đức có ổn không nữa. Trong mắt cô, Vũ Đức chỉ là một thằng nhóc to xác thôi! Vậy nên cô không khóa cửa phòng ngủ. Thế rồi sáng ngủ dậy thấy Vũ Đức nằm trong chăn của mình, mấy ngày đầu thì trực tiếp đạp xuống giường còn mấy ngày sau thì... mặc kệ. Cậu không ngán thì cô cũng nản. Còn cái lí do trời đêm lạnh của Vũ Đức thì còn vớ vẩn hơn cả chuyện cậu thích bị cô đá xuống giường nữa!

Vũ Đức phiền phức thôi còn chưa đủ, Tam Khả còn nguy hiểm hơn kia! Cứ thấy Vũ Đức lén lút vào giường Tú Anh là nó âm thầm lặng lẽ chen vào giữa hai người. Mỗi lần Vũ Đức quàng tay ôm Tú Anh là Tam Khả rất “tốt bụng”, nhẹ nhàng cầm tay Vũ Đức bỏ ra chỗ khác. Đêm nào cũng vậy mà hai người đó vẫn không biết gì!

Trời... bắt đầu vào đông rồi...

13. Chương 13

13

Người ta nói...

Sử quân tử nghĩa là người quân tử không ra làm quan...

Song,

Không hẳn là ẩn sĩ...

Nắng. Lung linh óng ánh chiếu xuống nhân gian.

Sân vận động trường Thanh Võ. Tiếng hò hét cổ vũ náo nhiệt cả một vùng. Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt háo hức về phía trận bóng rổ giữa các đội bóng rổ của trường Thanh Võ. Chỉ có mình Tú Anh chăm chú đọc sách, hoàn toàn không quan tâm tới trận bóng dù đang ngồi trên lan can giảng đường gần đó. Đội bóng của tên Vũ Đức kia thi đấu, một khúc hai nháo ba thất cổ đòi cô đi xem.

Tú Anh thực sự một chút cũng không biết gì về bóng rổ, ngồi xem như vậy cũng không hiểu gì. Chỉ là nhìn Vũ Đức chạy tới chạy lui trên sân, bộ dáng phong độ đẹp trai như vậy cũng khá là... vui mắt. Nhưng nhìn mãi cũng chán, Tú Anh lấy sách ra đọc giết thời gian, chờ Vũ Đức thi đấu xong rồi về. Chẳng qua là đám nữ sinh đứng xem quanh sân lại không thể bình tĩnh như vậy. Có thể hét to bao nhiêu thì hét, không sợ bị tổn thương dây thanh quản sao?

Trên sân vận động, Vũ Đức nhanh nhẹn di chuyển luồn lách qua đối thủ, nhún chân tạo đà sau đó bật người lên điều luyện ném bóng lọt vào rổ. Tiếng hò hét lại tăng lên muốn long trời lở đất. Cậu xoay người về phía Tú Anh ở trên lan can phía xa, giơ hai ngón tay lên vẫy vẫy, nở nụ cười đắc thắng lộ răng khểnh cực duyên làm chúng nữ sinh điên đảo hò hét.

- Anh Vũ Đức cố lên! Em yêu anh!

- Ôi! Anh Vũ Đức đẹp trai quá!

- Aaa! Hoàng tử!

... Vân vân và mây mây... Thậm chí có nữ sinh còn khoa trương ngất đi vì nụ cười của Vũ Đức quá mức chói lóa!

Tú Anh ngoảnh ra nhìn thấy Vũ Đức vẫy tay cũng không phản ứng gì nhiều, một mặt cong môi cười một mặt cảm thán, Vũ Đức, cậu căn bản đi đến đâu cũng không quên khiến con gái hò hét! Những nữ sinh đứng ở phía này đã muốn phát cuồng lên luôn rồi!

Tú Anh quay lại đọc sách, ngạc nhiên khi thấy trên trang sách xuất hiện một bông hoa Sử Quân Tử màu hồng phấn. Ngẩng lên liền thấy Lâm Nam đang cười cười nhìn cô.

- Chào em. Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tú Anh ngạc nhiên nhưng cũng chỉ ừm một tiếng rồi cúi xuống tiếp tục đọc sách. Người con trai này... kì lạ.

Thấy cô cầm bông hoa nhỏ đặt xuống lan can để tiếp tục đọc sách, cũng không có ý định bắt chuyện cùng mình, Lâm Nam hỏi:

- Em học lớp nào vậy?

- 11A3.

Anh à một tiếng đầy ý vị rồi không nói gì nữa, ngoảnh mặt ra phía sân vận động xem bóng rổ.

Một chút không gian im lặng

Một cuộc gặp gỡ tình cờ

Một lần tái ngộ nhạt nhẽo và một nụ cười dịu dàng...

Giống như là...

Định mệnh...

- Tú Anh, cậu có mang vở Toán không?

Một cậu bạn e dè hỏi Tú Anh. Thật sự là lạnh lùng từ cô khiến người khác có chút sợ dù cô chẳng làm gì cả. Tú Anh cúi xuống ngăn bàn lục lọi một hồi rồi đưa vở Toán cho cậu bạn kia mượn.

- Cảm ơn.

- Ừm.

“Thật nhạt nhẽo... Thế giới này... thật nhạt nhẽo...”

Tú Anh bất chợt nhú mày. Cô lại nhớ tới giấc mơ đó rồi.

- Tú Anh. Cậu khỏe chứ? - Cậu bạn nhận quyển sách từ Tú Anh quan tâm hỏi.

- Cảm ơn. Tôi không sao.

Tú Anh nhanh chóng dẫn chân mày, tiếp tục đọc sách. Sắp kiểm tra Toán rồi.

“Chán quá... Cái đó thật là chán...”

Giọng nói đó lại hiện lên trong đầu Tú Anh khiến cô thực sự không thể tập trung học được nữa. Đứng dậy ra ngoài đi dạo vậy.

Ngồi vắt vẻo trên cành cây trong khu rừng nhỏ sau trường, Tú Anh cố gắng nhớ lại giấc mơ đêm qua mà đến giờ còn khiến cô ám ảnh. Từ hôm gặp Lâm Nam cô liên tục mơ đến giấc mơ này, điều này thật kì lạ. Đó không phải là ác mộng nhưng cũng không phải một giấc mơ đẹp. Trong mơ xuất hiện rất nhiều người, đều không nhìn rõ mặt, họ ăn mặc rất sang trọng và có vẻ như rất cung kính với một cậu bé. Cậu bé đó lúc nào cũng ngồi trên cành cây, mở miệng là kêu nhạt nhẽo và nhàm chán. Cô làm sao cũng không nhìn rõ được mặt của cậu bé đó, chỉ là có cảm giác rất quen thuộc.

Trong mơ, còn xuất hiện một bông hoa Sứ Quân Tử trắng muốt, còn có ai đó mấp máy môi nhưng không phát ra âm thanh.

Người kia... nói cái gì?

- Mèo con. Trốn học hả?

Một giọng con trai trầm ấm chợt vang lên dưới gốc cây. Tú Anh cúi xuống thấy Lâm Nam đang ngửa khuôn mặt anh tuấn nhìn cô cười dịu dàng.

Tú Anh không trả lời. Sao lại gặp Lâm Nam nữa rồi? Anh chàng này sao tự dưng xuất hiện ở trường của cô? Còn nữa, tại sao anh ta biết cô ngồi trên cành cây cao như thế này trong khu rừng này?

- Xuống đi không ngã đấy! - Lâm Nam không để ý chuyện Tú Anh không trả lời mà chỉ nhìn mình suy nghĩ, vẫn cười nói.

Tú Anh nhìn Lâm Nam một hồi rồi bám cành cây nhảy xuống. Cô rất hiếm khi cúp tiết, nếu Lâm Nam là một kẻ bép xép thì không tốt. Vẫn nên xuống hỏi một chút.

- Anh là ai?

Lâm Nam tới gần Tú Anh, nhẹ nhàng nhặt lá vương trên tóc cô, hỏi:

- Sắp kiểm tra Toán sao không ở trong lớp ôn bài?

Tú Anh không trả lời cũng không né bàn tay của Lâm Nam. Cô không cảm thấy hành động này có ý đồ gì đáng sau nên cũng tự nhiên đón nhận.

- Có cần tôi làm gia sư cho em không?

- Tôi không kém Toán.

- Miễn phí mà? - Lâm Nam cười.

- Được.

Cô không ngại học giỏi hơn một chút đâu. Dù sao cũng miễn phí, mà nhìn Lâm Nam chắc cũng không phải người xấu, có lẽ vậy...

- Lúc nào thì em rảnh?

- Chiều nay.

- Vậy tôi tới nhà em được không?

- Ừm.

- Tú Anh-chan!!!!

Vũ Đức lần thứ nhì xông tông cửa nhà Tú Anh đánh rầm một cái rồi nhanh như cắt đổ nhào lên lưng cô, ca thán:

- Aaa! Tú Anh ơi! Tôi lại thất tình rồi! Số tôi thật là bất hạnh aaa! Sao hoa đào lại không nở với tôi? Giàng ơi! Tú Anh ơi! Vũ Đức thật đáng thương aaa...

Đang thao thao bất tuyệt Vũ Đức chợt phát hiện ra trong nhà không chỉ có mình Tú Anh mà còn xuất hiện thêm một “vật thể lạ”, ngay lập tức im bặt, híp mắt cảnh giác nhưng vẫn không bỏ móng vuốt ra khỏi người Tú Anh.

- Tú Anh! Cái gì đây?

Tú Anh dùng bút đập vào ngón tay đang chỉ trỏ vô cùng khiếm nhã của Vũ Đức, dậm dậm nói:

- Bất lịch sự!

- Chào em, tôi là Lâm Nam. Gia sư của Tú Anh.

Lâm Nam cười ôn hòa hướng Vũ Đức chào hỏi.

- Tú Anh đâu có học kém tới mức cần gia sư?

- Ngồi dậy! - Tú Anh đánh vào móng vuốt vẫn vất trên người mình của Vũ Đức.

Vũ Đức ngoan ngoãn rời khỏi lưng Tú Anh, ngồi sang bên cạnh nhìn Lâm Nam, không biết đang nghĩ cái gì.

- Tôi chỉ muốn nhân đây tới thăm Tam Khả thôi. Em không phiền chứ?

Lâm Nam giơ con mèo tam thể béo ú nhà Tú Anh lên, cười. Vũ Đức thấy Tam Khả có vẻ rất thân thiết với Lâm Nam liền trưng ra bộ mặt tươi cười tỏa nắng:

- Anh chủ cũ của nó mà nhỉ?

- Ừ.

- Vậy sao anh không đón Tam Khả về?

- Có vẻ nó rất thích ở đây. Hình như vì nó thích em nên không muốn về!

Lâm Nam cười vô tội, triệt để bỏ qua gân xanh nổi trên trán Vũ Đức khi nghe anh nói Tam Khả thích cậu.

- Tôi sao thân với nó bằng anh được?

Vũ Đức ha ha cười, lòng thầm lờ tam tứ đại họ hàng nhà Lâm Nam ra điểm danh.

- Vũ Đức, vào bếp nấu cơm. Buổi học hôm nay kết thúc thôi thầy Nam.

Tú Anh nhàn nhạt thu dọn sách vở la liệt trên bàn, không nhanh không chậm cắt đứt cuộc đấu khẩu suy dinh dưỡng kia.

- A! Không! Tôi không nói nữa.

Vũ Đức cuống quýt xua tay, đứng dậy ngoan ngoãn đi khỏi phòng khách. Tú Anh mà không nấu cơm là cậu chết đói đấy!

Giải nghĩa lời Tú Anh: Vũ Đức nấu cơm -> Tú Anh không nấu + Vũ Đức phá hoại, tuyệt không có chút khái niệm nào về nấu nướng = không có cơm ăn -> biết điều thì im mồm!

Lâm Nam nghe vậy cũng chỉ nhẹ nhàng cười:

- Vậy tối nay mời tôi bữa cơm coi như thù lao được không?
- Được. - Liếc đồng hồ thấy đã gần 5 giờ chiều, Tú Anh liền chuẩn bị ra ngoài - Tôi đi mua thức ăn.
- Tôi đi cùng em.
- Làm gì?
- Xách đồ.
- Tôi có tay.

Tú Anh lạnh lùng tạt một gáo nước lạnh làm nụ cười của Lâm Nam tắt nắng!

- Ok ok. Em đi nhanh rồi về nhé.

Tú Anh đi rồi Vũ Đức từ trên lầu đi xuống chỉ thấy Lâm Nam ngồi một mình nghịch điện thoại liền hỏi:

- Tú Anh đâu?
- Đi mua thức ăn rồi.

Lâm Nam không ngẩng lên, trả lời. Vũ Đức nghe vậy cũng không nói gì nữa, quay gót đi lên lầu. Lâm Nam vốn tưởng rằng Vũ Đức sẽ kiếm chuyện với anh khi không có mặt Tú Anh nhưng cậu lại giống như không mấy quan tâm khiến anh có chút khó hiểu.

Trong ấn tượng của anh về Vũ Đức, cậu là một cậu nhóc to xác, nóng nảy và trẻ con, chỉ thích dính lấy Tú Anh là nũng nịu như một tên ngốc. Chắc chắn không thích người con trai khác tới gần Tú Anh. Vậy mà Vũ Đức dường như lại không phải như thế. Cậu ta chỉ như vậy khi ở trước Tú Anh?

Anh cũng không hiểu tại sao hai người lại sống cùng một nhà nữa, rõ ràng không phải anh em, cũng không phải người yêu, vừa này Vũ Đức còn than thất tình với cô, vậy rốt cuộc quan hệ giữa họ là gì?

Thật sự khó hiểu.

Nhà thi đấu đông nghẹt, tiếng hò hét âm ỉ vang dội. Trận chung kết bóng rổ giữa các câu lạc bộ trong thành phố đang tới hồi gay cấn khiến cho nhiệt độ không khí cao tới muốn bốc hơi.

Vũ Đức lảng xăng chạy trên sân dẫn những đường bóng điêu luyện gây khó dễ cho đối thủ mà vẫn cười rất thích thú, đã thế còn dư thời gian liếc cô gái đội mũ lưỡi trai xanh lam đứng trên khán đài tầng hai của nhà thi đấu. Đó là một vị trí rất tốt để quan sát. Cậu đã tốn công giành chỗ đó cho cô.

Mà cô gái kia ngoài Tú Anh ra còn ai nữa? Tối hôm qua Vũ Đức lại giở chiêu trò xưa như trái đất nhưng luôn có hiệu quả đó là một nũng nịu hai nháo ba thất cổ đòi cô tới xem trận đấu bóng rổ của cậu. Thế là cô đi.

Ở vị trí của cô nhìn thấy rất rõ Vũ Đức. Cậu luôn đẹp như vậy, nhiệt huyết như vậy, sôi nổi như vậy nên luôn thu hút sự chú ý của cô. Tất cả con người Vũ Đức đều là diện cực trái ngược hoàn toàn với Tú Anh nên luôn có một loại lực hấp dẫn kì lạ giữa cô và cậu.

Biết Tú Anh đang nhìn mình, Vũ Đức chơi rất hăng. Bóng rổ là môn thể thao hoàng tử, mà Vũ Đức... lại muốn trở thành Hoàng tử của người con gái đó!

Giải lao giữa trận.

Vũ Đức chạy về phía góc sân, hướng Tú Anh phát phát chiếc khăn lau mồ hôi cười tỏa nắng. Hành động cute cộng với nụ cười hoàng tử đón tim bao thiếu nữ đứng quanh khán đài chỉ để đổi lại ý cười cưng chiều trên môi Tú Anh. Tú Anh đi về phía Vũ Đức, đưa cho cậu chai nước khoáng, hỏi:

- Mệt không?
- Tất nhiên là mệt rồi.

Vũ Đức tu hết chai nước Tú Anh đưa rồi trả lời. Mấy câu hỏi tất nhiên như vậy với người khác Tú Anh sẽ chẳng bao giờ hỏi, chỉ có cậu cô mới hỏi thôi, điều này khiến Vũ Đức hư vinh cười mồm ngoác tới tận mang tai.

Trận đấu lại được tiếp tục. Phía đối thủ có sự đổi người, người mới của đối thủ chính là Lâm Nam. Vũ Đức lúc đầu ngạc nhiên nhưng sau đó nhiệt huyết sôi trào. Nếu Lâm Nam là đối thủ, trận này cậu nhất định phải thắng!

Lâm Nam nhìn thư sinh như vậy nhưng kỹ thuật chơi bóng lại vô cùng tốt, ngang tay Vũ Đức hoặc hơn không biết chừng. Cậu thực sự không hiểu anh ta giỏi như vậy tại sao lại chỉ là thành viên dự bị?

Gặp phải đối thủ mạnh khiến Vũ Đức không còn đùa cợt được nữa, nghiêm túc nhìn Lâm Nam với suy nghĩ khác. Cũng không còn thời gian liếc Tú Anh trên khán đài vì chỉ cần cậu một giây nhìn đi lập tức bị Lâm Nam vượt mặt. Trận đấu đã căng lại càng căng như dây đàn. Mỗi bước chân, mỗi đường bóng đều có thể quyết định kết quả trận đấu. Khán đài không còn ầm ĩ nữa mà im lặng tới cứng nhắc, ai cũng căng mắt quan sát trận đấu, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết quan trọng.

Tú Anh không hiểu luật chơi bóng rổ nên cũng không căng thẳng như thế, chỉ là chăm chú quan sát Vũ Đức và Lâm Nam. Bất chợt Tú Anh bật dậy, nhảy qua lan can khán đài tầng hai xuống sân bóng lao thẳng về phía Vũ Đức. Cậu vừa bị ngã, bất tỉnh. Sau khi chạm trán với Lâm Nam!

Tú Anh đứng lẫn trong nhóm người cứu hộ, im lặng quan sát sắc mặt Lâm Nam. Anh ta cười, nhẹ nhàng và nhạt nhẽo...

- Lâm Nam.

Tú Anh đứng chờ ở cổng nhà thi đấu. Anh trông không có vẻ gì là chột dạ, chỉ cười dịu dàng như thường:

- Tôi biết em sẽ chờ tôi.

Cô lạnh lùng nhìn anh, đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Nếu tôi nói tôi không làm gì cả, em tin chứ?

Tú Anh im lặng. Lâm Nam cũng không tiếp tục, đi qua cô tính kết thúc cuộc nói chuyện.

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Tú Anh cũng không nghĩ nhiều như thế, cô chỉ đơn giản muốn biết chuyện gì đã xảy ra khi đó, tại sao người khác luôn không trả lời vào trọng tâm câu hỏi của cô?

Lâm Nam dừng bước, có chút ngạc nhiên cũng có chút vui vẻ, Tú Anh... quả nhiên là người đặc biệt!

- Khi tôi và Vũ Đức chạm trán với nhau, sau một hồi tranh giành Vũ Đức đột nhiên lao đảo rồi gục xuống. Gục ngay khi tôi cướp bóng. Chỉ có vậy thôi.

Tú Anh gạt đầu, nói cảm ơn rồi rời khỏi. Vũ Đức đang nằm ở nhà, cô nên về sớm một chút.

Lâm Nam nhìn theo bóng lưng vô cảm của Tú Anh nhỏ dần trên nền hoàng hôn đẹp đẽ, tự hỏi chiều mai anh có nên tới làm gia sư cho cô nữa hay không?

Chờ cho Tú Anh đi khuất, anh đút tay vào túi quần, cười nhạt, giọng nói có chút châm biếm:

- Thôi nào ra đi, Phan Hoàng Nguyên.

Từ sau gốc cây gần đó, một người con trai cao lớn tuần tú bước ra, nhếch môi cười:

- Thật thật đó.

- Cậu muốn gì?

- Không muốn gì. Thích thì làm thôi. - Phan Nguyên nhún vai về thờ ơ.

- Bao giờ thì cậu mới thôi mấy trò ngu ngốc như vậy? Tú Anh cô bé đó không phải...

- Cô bé đó là một người rất đặc biệt!

Phan Nguyên cười lộ ra chiếc răng nanh đầy toan tính. Trái lại Lâm Nam lại cười có chút bất đắc dĩ, cậu ta vẫn thích chận hòng người khác như vậy, cái tật này có ngày sẽ hại chết cậu ta cho xem!

- Cậu biết vậy thì hẳn cũng biết thằng nhóc Vũ Đức đó có vị trí gì trong lòng Tú Anh?

- Tất nhiên. - Phan Nguyên kiêu ngạo khiêu mi - Chính vì rất rõ ràng điều đó nên tôi mới làm thế!

Lâm Nam muôn đời không đổi giữ nguyên nụ cười nhẹ nhàng mang nhiều ý nghĩa, xoay gót rời khỏi nhà thi đấu. Võ diễn này anh chỉ làm khán giả thôi, diễn viên... chắc cũng chỉ có một mình Phan Nguyên...

Trường Tú Anh gần đây có nhận một đoàn giáo viên thực tập, nghe nói có khá nhiều giáo sinh là mỹ nam và mỹ nữ nên rất được học sinh chào đón, không khí thực sôi nổi nhộn nhịp. Lớp Tú Anh nhận hai giáo sinh, đều là nam thần đẹp trai phong độ và tài giỏi, một tên là Phan Hoàng Nguyên và một chính là Lâm Nam!

- Em không thể tỏ ra ngạc nhiên một chút sao?

Lâm Nam có chút bất đắc dĩ hỏi, anh ngồi đối diện với Tú Anh bắt chuyện với cô khiến mọi người trong lớp tò mò bàn tán.

- Quả thật là ngạc nhiên.

Tú Anh vẫn chăm chỉ chép bài không ngẩng lên nhìn thầy giáo thực tập đẹp trai kia một cái. Cô đúng thật là ngạc nhiên khi Lâm Nam cùng một giáo sinh nữa theo chủ nhiệm lớp đi vào và nói sẽ thực tập bảy tuần. Nhưng ngạc nhiên cũng đâu ai quy định là phải biểu cảm thật sâu sắc đâu?

Lâm Nam thật sự chẳng còn gì để nói nữa. Sao một cô gái mười bảy tuổi lại có thể vô cảm như vậy chứ?

- Em thật là...

- Yo! Xin chào. - Phan Nguyên từ đâu chen vào, rất cởi mở chào hỏi.

- Em chào thầy.

Tú Anh nhàn nhạt nói, cũng không ngẩng lên xem mặt mũi người ta thế nào. Lâm Nam thấy vậy liền meo meo bất mãn:

- Lúc này em không chào tôi, sao giờ lại chào thầy Nguyên?

- Thầy lúc này cũng không chào em.

Lâm Nam cứng họng đành cười trừ không nói gì nữa.

- Tôi là Phan Nguyên. Bảy tuần này mong em giúp đỡ nhé?

- Em không phải cán bộ lớp.

- Nhưng là thành viên trong lớp mà.

Tú Anh gật đầu. Mọi người trong lớp ai cũng thắc mắc, tại sao Băng nữ luôn không quan tâm đến cái gì như Tú Anh lại có thể khiến cả hai nam thần thực tập kia chủ động bắt chuyện như vậy? Thầy Nam thì có vẻ như quen biết trước, còn thầy Nguyên?

Mấy ngày hôm nay có vẻ Tú Anh rất có duyên với Phan Nguyên. Ở trường gặp không nói nhưng cô đi siêu thị cũng gặp, đi thư viện cũng gặp, đi làm thêm cũng gặp thì có vẻ không được bình thường. Còn một sự trùng hợp kì lạ nữa là đều gặp những khi cô không ở cùng Vũ Đức!

- Nghe nói Vũ Đức là bạn từ nhỏ của em à?

Phan Nguyên vẫy tay gọi bồi bàn.

- Ừm.

Tú Anh nhấp một ngụm trà. Cô không phải nữ chính trong ngôn tình, không phải kiểu người IQ cao nhưng EQ là số âm, tất nhiên nhìn ra được thầy thực tập này có ý đồ gì đó với cô và Vũ Đức. Hôm nay cô nhận lời mời đi ăn của Phan Nguyên cũng chỉ là muốn xem anh ta rốt cuộc muốn gì.

- Cậu ấy chơi bóng rổ giỏi lắm phải không?

- Ừm.

- Vậy sao giải bóng rổ thành phố vừa rồi, lúc trường ta nhận giải nhì không thấy cậu ấy trong đội vậy?

Tú Anh nhìn Phan Nguyên, lát sau mới trả lời:

- Thầy chỉ xem mỗi lễ trao giải?

- Ừ. Mà ở ngoài đời gọi là thầy. Nghe có chút... ừm... kì quái! - Phan Nguyên cười gượng gạo.

- Thầy giáo đi ăn cùng học sinh, quả nhiên có chút kì quái!

Tú Anh lật menu chọn món, bình thần nhận xét, hoàn toàn không nhìn tới gân xanh nổi lên mờ mờ trên trán Phan Nguyên.

- Ha ha! Em hài hước thật! Mà, trở lại chuyện Vũ Đức đi.

- Vũ Đức bị tai nạn nên không thi đấu được. - Tú Anh cong nhẹ khóe môi khó nhận thấy - Thầy có vẻ hứng thú với cậu ta?

- À. Tôi chỉ tò mò chút về nhân vật nổi tiếng của trường mà mình đang thực tập thôi. - Phan Nguyên cười.

Anh đã biết trước Tú Anh là một cô gái sắc sảo, tất nhiên cũng biết nói chuyện với cô cần tốn bao nhiêu tế bào thần kinh mới có thể đối phó được.

- Vũ Đức nổi tiếng nên tìm hiểu không khó. Không nhất thiết phải hỏi em.

- Nghe nói em là bạn từ nhỏ của Vũ Đức mà. Hỏi em là thích hợp nhất rồi.

Tú Anh cười như không cười. Hiển nhiên là Phan Nguyên không nhận ra tia cười vụt qua đó.

- Thế... Vũ Đức bị gì mà không thi đấu vậy?

- Chạm trán với thầy Lâm Nam trong trận trung kết, ngoài ý muốn chấn thương.

- Ngoài ý muốn... chấn thương?

Tú Anh không nói gì, cắt một miếng bánh ngọt chậm rãi ăn.

- Em có nghĩ là chuyện đó ngoài ý muốn không? - Phan Nguyên tỏ vẻ hứng thú.

- Không.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Tú Anh nhìn Phan Nguyên, không biểu cảm gì. Nghe nói đội cứu hộ khẩn cấp của ban tổ chức giải bóng rổ ngày đó thừa ra một người không rõ lai lịch. Đó lại là người chạm vào Vũ Đức đầu tiên và khiêng cậu lên cáng...

- Tú Anh, tôi muốn nói cho em một chuyện.

- Chuyện gì?

Tú Anh vẫn chậm rãi ăn bánh ngọt, không có vẻ gì là quá hứng thú. Xem ra cứ làm như không biết gì lại tốt. Coi chân tướng tự đến tìm rồi kia.

- Tôi học cùng Lâm Nam từ nhỏ, cậu ta không phải người tốt bụng như bên ngoài đâu!

- Ý thầy là Vũ Đức chấn thương là do thầy Nam?

- Tôi không có ý đó, tôi chỉ là muốn cảnh báo em thôi!

- Thầy Nguyên.

- Ủ?

- Thầy Nam thích hoa Sứ Quân Tử sao?

- Thầy Nam.

- Hiếm khi nào em chủ động nói chuyện với tôi. Vậy, có chuyện gì hả cô bé?

Lâm Nam vui vẻ thu dọn tài liệu và giáo án chuẩn bị về.

- Thầy Nguyên và thầy từng học chung với nhau?

- Ủ.

- Thầy Nguyên có thích hoa Sứ Quân Tử không?

Khóe môi Lâm Nam nhẹ cong lên. Coi bộ cô bé này đã nhớ ra cái gì đó rồi.

- Phan Nguyên cậu ta đến cái tên Sứ Quân Tử còn chưa nghe bao giờ ấy chứ, đổi lại, tôi lại rất thích loài hoa đó. Em có chuyện gì với nó sao?

- Sao thầy lại thích nó?

- Vì có một cô bé rất thích nó.

Hàng mi dài của Tú Anh khẽ sụp xuống. Chuyện này chắc là trùng hợp?

- Ngày còn nhỏ tôi rất hay tới các trại trẻ mồ côi lấy danh nghĩa đi làm từ thiện dò tìm tung tích em gái. Có một trại trẻ mà tôi rất hay quay lại vì ở đó có một cô bé rất ít nói nhưng rất thông minh. Mùa hè ở trại trẻ đó hoa Sứ Quân Tử nở rất nhiều, cô bé ấy không có bạn, hằng ngày chỉ loanh quanh chăm sóc cho mấy khóm hoa kia. Mỗi lần tôi tới đều trèo lên cây ngò, nhìn cô bé chuyên tâm chăm sóc cho khóm hoa đó rồi nói việc cô bé làm thật buồn chán, thật nhạt nhẽo. Mỗi lần như thế cô bé đó lại ngắt cho tôi một bó hoa thật lớn, nói rằng tôi rất giống loài hoa kia. - Lâm Nam bật cười, muốn bao nhiêu ôn nhu có bấy nhiêu ôn nhu - Cô bé đó... thật sự rất dễ thương!

Nụ cười đẹp như vậy... thật sự rất giống cậu bé trong kí ức của Tú Anh! Loại ánh dương ấm áp dịu dàng này khiến cô run rẩy.

- Lúc đó tôi đã nghĩ loài hoa như vậy sao có thể giống tôi? Nhưng sau này tôi mới biết, loài hoa đó tên là Sứ Quân Tử, nghĩa là người quân tử không ra làm quan không có nghĩa là một ẩn sĩ, cô bé đó nhìn ra tôi đang mắc kẹt trong những kì vọng quá lớn của gia đình, những quy định hà khắc và những áp lực mà con trai cả của một gia đình danh giá như tôi dù khi đó chỉ là một đứa trẻ phải chịu đựng. Cô bé đó muốn tôi cứ là chính tôi, dù tôi có khiến cả gia tộc thất vọng hay tôi có không trở thành người thừa kế thì cũng không có nghĩa tôi là kẻ hèn nhất bất tài. Cô bé ấy biết tôi không thích “làm quan”, đi theo con đường sắp đặt sẵn của gia đình và trở thành người thừa kế, cũng biết tôi sẽ không can tâm làm một “ẩn sĩ”, làm một kẻ chỉ biết đứng sau thế lực của gia đình và trốn tránh ước muốn thật sự của mình. Sau đó một thời gian tôi phải ra nước ngoài du học nên không thể tới trại trẻ đó để chơi cùng cô bé nữa. Nơi đó bây giờ chỉ còn là một khu đất hoang phế, tôi đã mất liên lạc với cô bé rồi.

Anh nghiêng đầu cười, mắt cong thành hình trăng khuyết thật cưng chiều nhưng vẫn không bỏ qua sự biến đổi trong sắc mặt Tú Anh. Cô bé... đang nghĩ gì?

Tú Anh cúi thấp đầu, không nói gì quay lưng tính đi ra khỏi lớp nhưng bị Lâm Nam kéo lại ôm vào lòng. Vùi mặt vào tóc cô, anh nhẹ giọng thì thầm:

- Tôi biết em là cô bé đó... Cô bé... em... tên là Tú Anh phải không?

Sự thật là... cô bé...

Em... thật sự rất giống em gái tôi...

14. Chương 14

14

Hôm nay là chủ nhật, Lâm Nam lại tới làm gia sư cho Tú Anh. Vũ Đức ẩm ỨC ngồi phía xa vừa chiến tranh với Tam Khả vừa nhìn hai người kia, canh chừng. Tên đó, thực tập cái gì mà nhiệt tình quá mức, gia sư cái gì mà không lấy tiền, rõ ràng là có ý đồ không gì đó!

Nhìn chán cậu chuyển sang gây sự chú ý. Lúc thì kêu đau vì bị Tam Khả cào, lúc thì hét um mắNG Tam Khả, giờ lại nằm rên như sắp chết đến nơi:

- Tú Anh, tôi đói...

Tú Anh bơ. Tên này rảnh quá sao không ra ngoài mà tán gái như thường lệ đi, đỡ chứng cái gì mà cứ ngồi lì ở nhà gây mất trật tự?

- Tú Anh... tôi đói... đói quá đi...

Gân xanh trên trán Tú Anh mờ mờ nổi lên nhưng cô vẫn không nói gì, cố gắng tập trung suy nghĩ cách giải bài tập mà Lâm Nam vừa giao.

- A... đói chết mất... Tam Khả, hay là tao đem mÀY đi làm thịt mèo nhé? A ya... béo như vậy thịt ăn ngon phải biết!

Vũ Đức ôm Tam Khả đứng dậy làm bộ đi ra cửa đem tới nhà hàng chế biến. Đi ra ngoài được một đoạn mà cũng không thấy Tú Anh có động tĩnh gì lại quay lại mở cửa vào nhà, vứt Tam Khả ra, nhào lên người Tú Anh ỉ ôi:

- Tú Anh à, đi chuẩn bị bữa trưa đi, tôi đói sắp chết rồi! Đi đi! Tôi giúp cậu xách đồ! Tôi mà đói chết Tú Anh làm sao ăn nói với Tú ba Tú má nha? Tôi đói chết ai làm ấm giường cho cậu mỗi tối nha? Tôi mà...

Tú Anh rút cuộc bùng nổ, mặt lạnh tanh đứng dậy một cước đạp bay Vũ Đức rồi đi ra ngoài. Lâm Nam chờ cho Tú Anh đi xa mới lạnh lùng hỏi Vũ Đức:

- Lúc nãy em nói... em làm ấm giường cho Tú Anh... mỗi tối?

- Ủ. Có vấn đề gì sao?

Vũ Đức lồm cồm bò dậy xoa xoa đám tóc rối bù chưa chải từ sáng. Không cảm thấy có gì không ổn.

- Nhưng em với Tú Anh đâu phải là anh em?

Lâm Nam lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt không mang theo nụ cười, bên dưới chiếc kính gọng đen tri thức không biết ánh mắt mà anh dùng để nhìn Vũ Đức đang mang ý gì?

- À. Chúng tôi là bạn thân từ nhỏ.

- Nhưng một nam một nữ sao có thể ngủ chung như vậy?

Nhận ra thái độ khác thường của Lâm Nam, Vũ Đức liền nở một nụ cười:

- Why not?

- Đi chơi với bọn anh đi bé, nhiều trò vui lắm!

Đám lưu manh dồn một cô bé vào trong con hẻm nhỏ, buông lời trêu ghẹo.

- Không... không được. Em còn phải về... - Cô bé xinh xắn sợ hãi lùi lại, yếu ớt nói.

- Về làm gì chứ? Đi cùng bọn anh đi!

- Đảm bảo khiến em không muốn về nữa!

Cả bọn lưu manh cười vang con hẻm nhỏ. Khu này là khu vắng vẻ, căn bản chẳng có mấy ai đi qua nên đám thanh niên hay tập trung ở đây. Cô bé kia thật xui xẻo.

Tú Anh đi siêu thị về, vừa lúc chứng kiến chuyện thị phi liền thần nhiên đi vào giữa đám lưu manh không nói không rằng nắm tay cô bé kéo ra ngoài. Chưa ra được khỏi con hẻm thì đám thanh niên đã chạy lên bao vây hai người, hùng hổ:

- Mà muốn gì?

Tú Anh không trả lời. Cô bé kia thì sau một hồi ngần ngợ liền nép sau lưng Tú Anh, cô được cứu rồi, là một hoàng tử đẹp trai!

- Bọn mày, tẩn chết thằng đó!

Bị một thằng nhóc cướp người trắng trợn còn bị khinh thường như vậy, đám thanh niên nóng máu không nhiều lời lập tức lên “hội đồng” muốn dạy cho thằng nhóc thích làm anh hùng kia một bài học.

Tú Anh không muốn mua rắc rối vào người nên nắm tay cô bé kia nhanh nhẹn lách người mấy cái liền ra khỏi con hẻm nhỏ đang còn ầm ĩ tiếng chửi rủa của đám côn đồ. Ra tới đường lớn đông người cô liền buông cô bé kia ra tính đi về thì cô bé túm gấu áo cô, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn anh... đã cứu em!

- Ừm. Về nhà đi.

- Dạ... à... ừm... em tên là Khang Phương, có thể cho em biết tên anh không ạ?

Cô bé nhìn Tú Anh, hai má nổi lên một rặng mây hồng. Anh trai này thật đẹp trai, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói dễ nghe, nhìn tay anh ấy xách nguyên liệu nấu ăn kia, chắc chắn là biết vào bếp, hơn nữa anh ấy lại vừa cứu cô khỏi đám lưu manh, thật sự giống y như soái ca ngôn tình vậy!

- Tú Anh.

- A... ừm... nhà anh ở đâu ạ? Em muốn khi nào đó tới cảm ơn anh.

- Không cần.

- Nhưng...

- Đi thẳng tới ngã ba thì rẽ trái, đi vào 50 mét tới một ngôi nhà hai tầng màu xanh lam có giàn hoa ti gôn, đó là nhà tôi.

Tú Anh không muốn lãng nhăng nhiều mất thời gian liền nói địa chỉ nhà, xong quay gót đi mất cũng không để ý đến việc bị người ta hiểu nhầm là con trai. Cô đang đội mũ lưỡi trai, tóc quăn giấu trong mũ, bị hiểu nhầm cũng không có gì là lạ.

Hình như giữa Lâm Nam và Vũ Đức có chuyện gì đó mà Tú Anh không biết. Hai người này... chẳng lẽ chơi được với nhau rồi?

Mà còn một chuyện, dạo gần đây cô lại có thêm một cái đuôi nữa, một Vũ Đức đã đủ phiền phức giờ lại thêm một Khang Phương lớp 10, chính là cô bé mà cô đã cứu tuần trước. Cô bé đó khi tới nhà Tú Anh, biết Tú Anh là con gái không những không thất vọng mà còn giống như càng vui vẻ hơn, lại biết cô học cùng trường với mình thì thật chỉ hận không thể ngày nào cũng dính lấy cô. Sáng đứng cổng nhà Tú Anh chờ cô cùng đi học dù nhà hai người không hề cùng đường lại còn hoàn toàn coi anh chàng Vũ Đức hot boy đi bên cạnh Tú Anh là không khí, hôm nào biết Tú Anh ở lại trường buổi trưa vì có tiết học chiều liền đều đặn làm cơm trưa cho cô, hôm nào Tú Anh tới phiên trực nhật liền tới phụ việc nọ việc kia, hôm nào Tú Anh nhốt mình trong văn phòng câu lạc bộ sách thì rón rén đem một hộp sữa chua tới để ở cạnh chồng sách của cô rồi ra ngoài không dám làm phiền.

Tú Anh đã nói là không cần làm những việc đó nữa nhưng Khang Phương đều không nghe. Mà Tú Anh thì sao có thể nặng lời với một em gái ngoan hiền như vậy? Dù biết Vũ Đức đã muốn bốc hỏa vì tự dưng có kinh địch tranh giành Tú Anh nhưng cô cũng coi như không có gì, im lặng kệ Vũ Đức lâu bầu lèm bèm về chuyện đó. Bên cạnh cô có Vũ Đức vừa đẹp trai vừa nổi tiếng như vậy sao Khang Phương lại không chút nào để ý nhỉ?

Còn Vũ Đức, cậu thật sự muốn lúc nào cũng kè kè bên cạnh Tú Anh canh chừng, con nhỏ đó đối với Tú Anh cứ như... người yêu vậy! Cậu không thích! Không thích cái cách mà nhỏ nhìn Tú Anh, không thích cái cách mà nhỏ quan tâm chăm sóc cho cô, tất cả khiến cậu có cảm giác lo lắng kì lạ rằng nhỏ sẽ cướp mất Tú Anh của cậu!

- Tú Anhh~ Tôi không thích nhỏ đó!

Vũ Đức ôm con gấu bông to tướng ngồi trên giường lần thứ en-nờ phụng phịu. Tú Anh không trả lời, đi tới túm gáy Vũ Đức vứt ra ngoài cửa, lạnh lùng:

- Thay áo.

- Aaa!!! Từ bé đã nhìn thấy hết rồi! Bây giờ có gì đâu...

- CÂM MIỆNG!!!

Tú Anh đóng cửa cái rầm! Tên này càng ngày mặt càng dày, so với mặt đường chỉ có hơn chứ không có kém!

“King koong!”

Chợt có tiếng chuông cửa. Vũ Đức lục đục đi xuống nhà mở cửa, ngay lập tức tính đóng cửa lại thì Khang Phương đã lanh lẹ chui vào.

- Em chào anh. - Cô bé cười xã giao.

- Có chuyện gì?

Tại sao nhỏ này cứ thích bám lấy Tú Anh nhà cậu thế nhỉ? Tú Anh cùng lắm chỉ tiện tay cứu nhỏ thôi, cảm ơn một hai lần là được rồi, đằng này lại cứ dính nhằng nhằng lấy cô. Cậu biết điều này thật điên rồ nhưng cậu không thể ngăn bản thân coi nhỏ như tình địch!

- Dạ em tìm chị Tú Anh. - Khang Phương lơ hoàn toàn thái độ khó chịu của Vũ Đức, vẫn cười lễ phép.

- Đi vắng rồi. - Vũ Đức cộc cằn.

Cái gì phong độ cái gì ga-lăng, vứt, vứt hết! Con nhỏ này không có phần trăm nào có thể đồ trước cậu, cần gì phải tốn công diễn trò chứ?

- Vậy em đợi chị ấy về.

Khang Phương tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, hoàn toàn không có ý định rời đi. Vũ Đức hừ lạnh trong lòng rồi nằm ở ghế sofa đối diện xem ti vi, không coi vị khách kia ra gì, cũng không chút giữ hình tượng của một lãng tử hào hoa nổi tiếng.

Tú Anh thay đồ xong đi xuống nhà thì thấy cảnh này cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

- A, em chào chị.

Thấy Tú Anh xuống Khang Phương hai má phần hồng đứng dậy chào.

- Ủ.

Tú Anh gạt đầu, định đi vào bếp lấy nước ngọt ra tiếp khách nhưng Khang Phương đã từ chối:

- Không cần lấy nước đâu chị. Chiều nay em tới muốn tới rủ chị đi chơi cùng em.

Vũ Đức nghe được lời mời của Khang Phương thì lập tức từ chối:

- Không đi!

Đùa cái gì chứ? Như vậy chẳng phải là hẹn hò sao? Cậu còn chưa được hẹn hò cùng Tú Anh đâu!

- Dù sao chiều nay cũng là chiều thứ bảy, ra ngoài một chút cũng tốt mà chị.

Tú Anh nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu:

- Chiều nay chị không bận gì.

- HẢ??? - Vũ Đức không can tâm nhảy dựng lên - Chiều nay cậu đi mua đồ với tôi!

- Tuần sau tôi đi cùng cậu.

Thế là Tú Anh đi chơi cùng Khang Phương, bỏ lại Vũ Đức ở nhà ẩm ứ gặm gấu bông.

Hai chị em đi shopping, dạo phố phường, ăn kem, ăn quà vặt, chủ yếu là Khang Phương ăn còn Tú Anh chỉ khi Khang Phương bón thì mới ăn một hai miếng, cô không thích đồ ngọt. Mọi chuyện sẽ êm đẹp nếu như Khang Phương không tò mò về nơi gọi là quán bar và đòi vào, nói rằng có Tú Anh mạnh như vậy ở bên thì sợ gì. Thế là vào.

Khang Phương ngáo ngơ nhìn xung quanh quán bar xập xình, tay nắm chặt tay Tú Anh đi vào quầy rượu. Còn Tú Anh thì nhú chặt chân mày, cảnh giác đi theo Khang Phương. Cô một chút cũng không thích những nơi như thế này.

- Hai người muốn uống gì nào? - Bartender thấy khách tới liền cười hỏi.

- Có Mocktail không? - Tú Anh hỏi.

- Ở đây không có mocktail. Cocktail loại nhẹ nhé?

- Cũng được.

Tú Anh gật đầu. Hai chị em ngồi lên ghế trước quầy bar quan sát xung quanh trong khi chờ Bartender pha chế cocktail. Nơi này ánh sáng mù mịt, nhạc nhẽo ầm ĩ, cô thật sự không hiểu rốt cuộc tại sao những người kia lại thích tới nơi này nhảy nhót như vậy. Một nơi thuộc về thế giới đêm ồn ào và nguy hiểm, tránh xa nó không phải tốt hơn sao?

- Đây. Một Sea Breeze cho người đẹp. - Bartender để cốc cocktail trước Khang Phương rồi hỏi Tú Anh - Người yêu có Sea Breeze rồi, còn bạn dùng gì?

- Gì cũng được.

Tú Anh hôm nay lại phong cách tomboy, tóc quăn dẫu trong mũ lưỡi trai, đi chơi cùng Khang Phương khiến không ít người tưởng hai người là người yêu mà ngưỡng mộ. Anh chàng bartender này hiển nhiên cũng nghĩ như vậy.

- Vậy A Nap at Charlies nhé.

- Cảm ơn.

Khang Phương tò mò bưng cốc Sea Breeze uống thử một ngụm nhỏ, như thế nào lại không dừng lại được thế là uống hết, hai má hồng nhuận lên vì có hơi men, bắt đầu lảm nhảm:

- Tú Anh, chị xem họ kia. Em cũng muốn nhảy.

Tú Anh kéo tay ngăn Khang Phương lại:

- Không nên.

- Vâng... chị Tú Anh, lần đầu tiên em tới bar đó, cũng không phải nơi đáng sợ như người ta thường nói.

- Không. Còn đáng sợ hơn cả những gì người ta nói cho em.

Khang Phương cười ngờ nghệch, ngã vào lòng Tú Anh, lại nói:

- Chị Tú Anh, à không phải, anh Tú Anh, em thích anh. Thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, thích ngay từ khi anh nắm tay em cứu em khỏi lũ lưu manh trong con hẻm đáng sợ đó.

- Khang Phương, về thôi.

Bỏ ngoài tai hết những gì Khang Phương nói, Tú Anh ôm cô bé tính ra khỏi bar thì một đám thanh niên mặt mũi khó ưa chặn hai người lại. Tú Anh mày cũng không nhếch, chỉ thầm than, đã biết nơi này không có gì tốt đẹp mà.

- Thanh toán chưa cậu nhóc?

Tú Anh nghe vậy thì quay lại hỏi bartender:

- Thanh toán ở đâu?

- Hai người không có thẻ bar sao?

Bartender ngạc nhiên hỏi lại. Bar này phải có thẻ bar đã có tài khoản trên năm triệu mới có thể vào, sao hai người kia đến cả điều này cũng không biết lại có thể vào được?

Tú Anh trong lòng khó hiểu nhưng cũng đành chịu, quay lại nói với đám thanh niên:

- Tôi không có thẻ.

- Tính quýt sao?

- Không.

- Vậy định thế nào đây?

- Thanh toán bằng tiền mặt.

- 25 củ.

- Hai li cocktail 25 triệu? Ăn cướp sao? – Tú Anh nhếch mày hỏi lại. Bọn này rõ ràng muốn gây khó dễ cho hai người.

- Không giỡn, trả đủ thì bọn anh để chú đi.

- Không đủ tiền.

- Vậy...

- Vậy để bỏ lại đi. - Một gã khác chen vào - Cô em xinh xắn như vậy, nằm trong ngực thằng nhóc nghèo kiết xác như chú mày đúng là bông hoa nhài cắm bãi...

Cả lũ phá lên cười, mắt hau háu nhìn Khang Phương trong lòng Tú Anh như muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống cô bé. Tú Anh thật sự có chút mất kiên nhẫn nhưng cô lại không muốn đánh nhau với đám lưu manh này, nếu đánh thì cô đủ khả năng mang Khang Phương an toàn rời khỏi đây không sót mẻ gì nhưng như vậy chuyện nào có kết thúc, cô vào bar lần này chắc chắn là ai đó đã sắp xếp. Ngay cả Khang Phương đang lơ mơ ngủ trong vòng tay cô bây giờ cô căn bản cũng không tin tưởng.

- Anh Hai của mấy người là ai?

- Không có tiền trả lại không chịu bỏ bõ. Anh em, không nhòn nữa, lên đi, đập chết thằng nhóc đó cướp cô em đó về mà chơi!

Gã thanh niên trông như thủ lĩnh này giờ nói chuyện với Tú Anh cộc nhả ra lệnh, ánh mắt lại nguy hiểm nhìn cô. Hắn nhìn ra được, thằng nhóc kia cũng không phải dễ ăn, nếu không thì anh Hai cũng không kêu nhiều anh em tới như vậy đề phòng.

Tú Anh ôm chặt Khang Phương trong ngực, đá trái đánh phải, cả bar loạn thành một đoàn, bàn ghế đổ liểng xiểng, chai cốc rơi vỡ khắp nơi, nhạc nhẽo cũng im bật chỉ còn âm thanh hỗn chiến. Một hồi sau bọn côn đồ bị Tú Anh đánh bại, nằm trên nền bar quần quai kêu rên, cô cũng thở hồng hộc vì mệt. Lâu rồi không có đánh lộn với nhiều người như vậy, đã thế còn phải bảo vệ cô bé say rượu trong ngực khiến thể lực cô sụt giảm nhanh chóng.

Bọn lâu la kia bị đánh bại tên thủ lĩnh liền gọi thêm một đám nữa, bọn chúng cứ như đã ở ngay trong này chờ được gọi ra vậy. Vì nghĩ Tú Anh là con trai nên một chút cũng không nhẹ tay, dùng ghế trong bar thẳng

tay phang vào lưng cô, dùng chai rượu vỡ cửa rách tay cô. Cả người Tú Anh bây giờ đã nhor nhóp máu, cô thật sự cảm thấy có chút buồn cười, cô rõ ràng chỉ muốn yên ổn mà sống tại sao rắc rối luôn tìm tới cửa nhà cô?

Thấy cả lũ nam thanh niên đông như vậy cũng không hạ được một thằng nhóc, tên thủ lĩnh cúi tiết rút ra một con dao nhọn xông vào góp vui. Tú Anh đã mệt lại đánh lâu như vậy nên bất cẩn để con dao trượt qua má, mũi lưỡi trai cũng vì thế rơi ra, tóc đen dài tuột xuống khiến cả bọn đứng hình.

- Mày... chú mày... là con gái?

Tên thủ lĩnh lắp bắp, như thế nào lại là con gái? Còn xinh xắn như vậy?

- Có vấn đề gì sao?

Tú Anh giờ đến hơi để nói cũng cảm thấy không đủ, quệt vết máu rỉ ra ở má, chân mày nhíu lại vì đau, thật sự không ổn rồi, nếu cứ tiếp tục thêm người nữa cô sẽ chống cự không được mất, phải đánh nhanh rồi chuồn nhanh thôi, chuyện điều tra kẻ đứng sau mọi chuyện thì tính sau đi.

Nhân lúc bọn kia còn bất ngờ vì biết cô là con gái, Tú Anh lao tới cướp dao của tên thủ lĩnh, điều luyện xoay dao kề cổ gã, bằng lãnh ra lệnh:

- Cút hết!

Cả bọn sợ hãi, hằm hè nhìn Tú Anh, còn tên thủ lĩnh thì sợ muốn run bần bật nhưng vẫn cố nói cứng:

- Bọn mày mặc xác tao, lên!

Tú Anh mặt lạnh không chút do dự dí dao cắt vào cổ gã, máu rỉ ra lạnh lẽo khiến gã vội vàng thay đổi mệnh lệnh:

- Rút hết đi! Rút hết khỏi đây! Nhanh lên!

Đám côn đồ nhìn nhau do dự rồi cũng tản ra, chẳng mấy chốc mà quán bar rộng lớn đã không còn một mống nào ngoài Tú Anh, Khang Phương và tên thủ lĩnh.

Không chờ cho tên kia kịp nói gì Tú Anh đã nhè bụng gã lên gối rồi đập vào gáy gã khiến gã bất tỉnh. Cô ném con dao đi, cúi xuống nhìn Khang Phương ngủ trong ngực mình không dính một giọt máu nào đảm bảo cô bé không tổn thương rồi mới hướng cửa bar đi ra.

Chợt, một trận đau đớn ập tới ngực Tú Anh, cô kinh ngạc nhìn con dao nhỏ cắm lút cán trong ngực mình nhưng lại không quá ngạc nhiên khi thấy Khang Phương cười dịu dàng tay vẫn cầm chuôi dao.

- Tú Anh, dù chị là con gái, em vẫn yêu chị.

15. Chương 15

15

Tú Anh đau đớn gục xuống. Khang Phương đỡ lấy cơ thể cô, dịu dàng hôn lên má cô. Tính cách lạnh lùng, làn da cũng thanh lãnh như vậy, thật khiến người ta yêu thích.

- Đây, em yêu nhỏ thật á?

Phan Nguyên đi từ trong ra, nhếch môi mỉa mai hỏi. Khang Phương nhìn Phan Nguyên, cười cười:

- Chắc vậy.

Phan Nguyên kéo Khang Phương vào lòng, hôn lên môi cô, chiếm hữu nói:

- Em là của anh, dù nhỏ là con gái cũng không được!

Khang Phương choàng tay ôm qua cổ Phan Nguyên, hỏi:

- Chị ấy rốt cuộc đã làm gì anh mà anh phải tốn công bày ra tất cả những chuyện này?

- Hừ! Con bé này vẫn đáng ghét như ba năm trước!

Phan Nguyên chán ghét nhìn Tú Anh máu me bê bết nằm trên nền bar, sâu trong ánh mắt mờ mịt một tia đau lòng.

Ba năm trước, Vũ Đức và Tú Anh 14 tuổi, anh 19 tuổi. Khi đó anh đã đứng đầu một băng đảng xã hội đen, trò ăn chơi xa đọa gì cũng chơi qua, Vũ Đức lại là công tử nhà giàu đang thời kì nổi loạn nên dễ dàng bị anh lôi kéo, thiếu chút là thành một đàn em của anh, thế mà tự dưng xuất hiện một cô bé tên là Tú Anh không biết sợ chết là gì, xông tới muốn mang Vũ Đức về.

Sở hữu đôi mắt lạnh lùng sắc sảo tương phản hoàn toàn với tuổi, cô bé thật sự đã khiến anh không bao giờ có thể quên được ngày hôm đó, thậm chí...

- Vũ Đức, về thôi. - Tú Anh nắm tay Vũ Đức, kiên định nói.

Vũ Đức đang nói chuyện gia nhập bang hội với Phan Nguyên, đột nhiên Tú Anh ở đâu xuất hiện, bắt được cậu khiến cậu giật mình chột dạ.

- Tú... Tú Anh! Làm sao cậu biết tôi ở đây?

- Vũ Đức, về nhà.

Tú Anh không phải người thích nói nhiều, cô chỉ nói cái gì là trọng tâm.

- Bạn gái đây sao Vũ Đức? Cũng dễ thương đó.

Phan Nguyên cười cười. Không hiểu sao anh cảm thấy nhiệt độ không khí tự nhiên giảm xuống thật lạnh.

- Không phải! Chỉ là bạn từ nhỏ thôi.

Vũ Đức lập tức phản bác. Hất tay Tú Anh ra:

- Cậu về trước đi.

Tú Anh không nói gì, lại cầm tay Vũ Đức trực tiếp lôi đi. Nhưng chưa ra đến cửa bar thì đã bị đám đàn em của Phan Nguyên chặn lại.

- Vũ Đức, em để một đứa con gái lôi đi như vậy không cảm thấy mất mặt hả?

Không hiểu sao Phan Nguyên lại chấp nhứt chuyện này như vậy. Tú Anh mang Vũ Đức đi cũng được, hôm khác cậu nhóc sẽ quay lại thôi. Nhưng anh lại không muốn để hai cô cậu này đi, có lẽ vì ánh mắt của cô bé đó. Một đôi mắt đẹp với hàng mi dài nhưng không cong như con gái, ánh mắt sắc, lạnh lùng như chỉ trực đóng băng chết kẻ dám làm chủ nhân của nó phật ý, với một cô bé 14 tuổi thì đôi mắt này quá mức trưởng thành. Nó khiến anh vô thức không còn coi cô là một cô bé nữa.

- Lừa gạt trẻ con. Như vậy chính là mất mặt!

Đây là câu đầu tiên Tú Anh nói với Phan Nguyên. Một câu khẳng định tuyệt đối!

- Sao cậu nhiều chuyện thế? Cậu không được nói vậy với anh Nguyên.

Vũ Đức gất lên, cố gắng hất tay Tú Anh ra mà không được nên bắt đầu dùng Karate, muốn thoát khỏi đàn chị Karate như Tú Anh, chỉ dùng sức bình thường chắc chắn không được. Nhưng không phải Tú Anh là đàn chị sao? Tất nhiên chỉ vài chiêu đã chế trụ được Vũ Đức.

- Để tôi và Vũ Đức đi. - Tú Anh hướng Phan Nguyên lạnh lùng nói.

- Không được đâu cô bé. Nếu chỗ của anh ai muốn đến là đến muốn đi là đi thì chẳng phải thành cái chợ rỗi sao?

Phan Nguyên uống một ngụm Whisky, nhếch khóe môi kiêu ngạo nhìn cô.

- Điều kiện?

Tú Anh căn bản không muốn nhiều lời, loại người như Phan Nguyên chắc chắn chẳng bao giờ dễ dàng buông tha cho cậu công tử nhà giàu ngu ngốc như Vũ Đức, tốt nhất là giải quyết sòng phẳng một lần.

Phan Nguyên nheo mắt nhìn Tú Anh, bật cười. Cô bé này... thật thú vị. Chỉ đám người đang đứng chặn cửa bar, anh tùy tiện nói:

- Đánh bại hết mấy người đứng ở phía cửa kia. Nếu em làm được thì cứ thông thả mà mang Vũ Đức về.
- Được. Giữ lời.
- Tất nhiên.

Tú Anh thả Vũ Đức ra, thân hình bé nhỏ nhanh nhẹn tấn công. Ở cửa bar có sáu gã thanh niên, tuổi tầm 18, 19, đều cao to gấp đôi Tú Anh, có nghĩa là cô phải liều mạng đánh bại sáu tên đó thì mới có thể mang Vũ Đức về. Bây giờ, nếu cô từ bỏ Vũ Đức, một mình rời đi thì không phải không có khả năng, cái hợp đồng của cô và bà Vũ - mẹ Vũ Đức - không bao gồm điều khoản cô phải chấp nhận mọi giá để bảo hộ cho cậu ta.

Vũ Đức là một tên rắc rối, ngày nào không có người tìm cậu ta gây chuyện thì cũng là cậu ta tìm người khác gây chuyện. Một tuần băng bó không dưới ba lần, lúc nào trên người cũng dán băng cá nhân. Ở trường, nữ sinh nào vừa mất liên tán, tý tuổi mà đến đàn chị lớp 9 cũng không chừa ra, cô một ngày phải nói câu “Cậu ta đi vắng!” không dưới năm lần vì là hàng xóm gần nhà. Nếu Tú Anh cô không phải được người khác biết đến dưới cái tên Băng nữ thì đã bị bọn họ ghen tỵ mà chết rồi!

Còn nữa, đánh để một mình cô đi thì được chứ để cả hai đi thì chắc chắn cô phải liều mạng.

Thôi được, hợp đồng đó không bắt buộc cô nhưng cô muốn mang cậu ta về. Thế đấy!

Tú Anh Băng nữ luôn luôn bình tĩnh sáng suốt giờ lại luống cuống. Cô quên mất còn một lựa chọn nữa, đó là thỏa thuận với Phan Nguyên, giả như chỉ để cô rời đi là được, cô ra ngoài gọi cảnh sát tới, mọi chuyện như vậy là được giải quyết.

Dù sao... cô cũng chỉ là một cô bé 14 tuổi thôi.

Thật sự khung cảnh bây giờ có chút buồn cười. Sáu tên côn đồ cao to đánh một cô bé nhỏ con, bị cô bé vờn cho không biết đầu mà lần. Nhưng chênh lệch thể lực và lực lượng quá lớn khiến Tú Anh chẳng mấy chốc đã chống gối thở hồng hộc. Dù sao cô cũng đã đập cho đám thanh niên đó đau đến phát khùng lên, coi như là không lỗ đi?

Phan Nguyên ngồi thảnh thơi xem trận chiến, nụ cười trên môi ngày càng đậm, hứng thú đối với Tú Anh cũng ngày càng tăng lên.

- Ê, bọn mày dùng cái đó đi.

Anh hất mặt về phía mấy cái ghế ngồi trong bar, ra lệnh cho đám thuộc hạ đứng gần đó. Bọn côn đồ hiểu ý, dù là còn do dự một chút nhưng cũng vác ghế xông tới thẳng tay phang vào người Tú Anh. Vũ Đức thấy vậy tức giận quát lên:

- Phan Nguyên! Anh làm vậy là đánh lén đó!

Phan Nguyên nhún vai:

- Tôi có nói sẽ không cho người khác tham chiến không?
- Anh... hèn hạ!

Vũ Đức cứng họng, tức giận nhưng không làm gì được. Phan Nguyên quả thật không hề nói sẽ không cho nhiều người tham gia trận chiến, hắn chỉ nói Tú Anh phải đánh bại những người đứng ở cửa bar thôi. Tên khốn này thật xảo quyệt!

- Hừ! Tôi không tham gia bang của anh nữa! Làm đàn em của một gã hèn hạ như anh chính là ngu ngốc!
- Cậu nghĩ cậu là ai? Không muốn? Nghe thật buồn cười! Ở đây tôi mới là người quyết định!

Phan Nguyên đập bàn đứng lên. Hai đứa nhóc này đến đây chẳng lẽ là để chọc tức anh?

- Hừ! Trừ phi Tú Anh đồng ý, nếu không có chết tôi cũng không tham gia cái bang này!

Vũ Đức khi bị Tú Anh bắt được và ngăn cản thì cực kì khó chịu với cô. Lúc đó quả thật chỉ muốn Phan Nguyên sai đàn em rần cho cô một trận. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Tú Anh bị đánh cậu còn cảm thấy tức giận hơn lúc đó. Hèn hạ như vậy, đánh lên một đứa con gái như vậy có gì hay ho? Đã thế Tú Anh lại là bạn từ nhỏ của cậu, như vậy chẳng khác nào tát vào mặt cậu, cậu sao có thể chấp nhận được?

- Ồ?

Phan Nguyên cười nhếch mép, hất mặt ra lệnh cho đàn đàn em, ngay lập tức cả lũ côn đồ cao to xông tới xách ghế cùng gậy gộc thẳng tay phang vào người cô gái nhỏ bé không thương tiếc. Một vài tên khác thì túm chặt lấy Vũ Đức không cho cậu tới giúp Tú Anh.

Tú Anh bỏ dở khỏi trận đánh, lao tới đánh bay mấy tên đang bắt Vũ Đức, quệt vết máu đang rỉ xuống từ trên trán, gượng đứng dậy bảo hộ cậu sau lưng, cô kiên định lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Phan Nguyên:

- Tôi không cho phép!

Không hiểu sao ánh mắt đó khiến Phan Nguyên bất giác ngây người. Loại ánh mắt lạnh lùng cổ chấp như vậy...

Tại sao Tú Anh, cô bé đó lại phải cổ chấp như vậy?

Tại sao lại phải để mình bị thương chỉ vì bảo vệ một người không biết trân trọng mình đến như vậy?

Tại sao một thằng nhóc không ra gì như Vũ Đức lại có được một người hết lòng với mình như vậy?

Tại sao... ?

Và rồi cuộc thì tại sao giây phút này, nhìn khuôn mặt non nớt dính máu đó anh lại... đau lòng?

Tú Anh... đáng lẽ cô bé phải là người con gái của Phan Nguyên...

Nhưng chỉ cần nhìn Tú Anh anh cũng biết mình hoàn toàn không có cửa đoạt lấy cô. Điều này, anh không thể chấp nhận được.

- Tú Anh... phải không? Cô bé, em việc gì phải làm khổ mình như vậy? Chỉ cần em đồng ý để Vũ Đức gia nhập bang của anh thì mọi chuyện đều được giải quyết mà?

- Anh Nguyên, anh Nguyên?

Khang Phương gọi Phan Nguyên kéo anh trở về hiện tại.

- Ủ? Sao em?

- Anh thất thần cái gì vậy?

- Không có gì.

Anh đã để yên cho Vũ Đức và Tú Anh ba năm, giờ trở lại chính là để làm điều này...

- Gọi Vũ Đức tới đây. - Phan Nguyên lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ.

- Khỏi cần gọi. Tôi tới rồi.

Vũ Đức từ khi nào đã đứng ở cửa bar, sát khí ngút trời khi thấy Tú Anh nằm giữa vũng máu với con dao đâm vào ngực cạnh chân Phan Nguyên. Dù vậy trên môi cậu vẫn nở nụ cười lãng tử thường ngày dù hai tay đút trong túi quần đã nắm chặt tới mức nổi rõ từng khớp xương.

- Yo! lâu rồi không gặp.

Phan Nguyên cười giả lả. Vũ Đức không trả lời, hướng phía Tú Anh đi tới. Thuộc hạ của Phan Nguyên trong bar xông ra, bao vây quanh Vũ Đức, cậu đứng lại cười cợt:

- Sao vậy? Tôi từ khi nào đã không được tới bar này chơi nữa rồi?

- Bình tĩnh nào chú em, anh đây chẳng qua là lâu rồi không gặp chú nên có chút vui mừng thôi.
- Thế mà tôi lại không vui khi gặp lại anh chút nào.
- Sao vậy?
- Anh nghĩ sao? - Vũ Đức tươi cười.
- Hẳn là vì cô bé này?

Phan Nguyên ngồi xuống bậc cạnh Tú Anh, nâng cằm cô lên giống như không liên quan hỏi Vũ Đức.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra và trả Tú Anh cho tôi.

Vũ Đức môi vẫn cười nhưng ánh mắt đã phóng ra sát khí. Phan Nguyên kéo Khang Phương ngồi lên đùi mình, ôm eo cô cười cười:

- Sao rồi? Nhìn thấy Tú Anh như vậy cậu giờ đã biết đau lòng?
- Anh... có ý gì? - Vũ Đức thu lại vẻ bất cần.
- Không có ý gì. Chẳng qua là muốn chú em gia nhập vào bang của anh, đổi lại anh sẽ trả Tú Anh cho chú em.
- Anh nghĩ Vũ Hoàng Minh Đức này dễ dàng cho anh uy hiếp vậy sao?

Vũ Đức giống như nghe được chuyện cười, cũng không nói thêm gì trực tiếp giơ chân đá bay mấy tên đứng chắn đường đi của cậu. Lại một trận ẩu đả nữa diễn ra, thuộc hạ của Phan Nguyên giống như đánh mãi không hết, cứ hạ được đợt này thì lại một đợt khác tấn công, mà Vũ Đức lại chỉ có một mình, muốn tới chỗ Tú Anh còn khó chứ đừng nói tới đem cô rời đi.

- Vũ Đức, cậu đáng lẽ đã là đàn em của anh từ ba năm trước rồi.

Phan Nguyên ngồi xem chán không có việc gì làm thì miệng bắt đầu hoạt động.

- Vì chuyện đó mà giờ anh trả thù Tú Anh?

Vũ Đức luôn tay luôn chân đánh nhau mà vẫn có thể trả lời Phan Nguyên khiến mấy tên lưu manh thâm thán phục.

- Đừng hiểu lầm. Anh đây sao có thể thù dai với một cô bé như vậy? Chẳng qua là muốn cướp lấy Tú Anh từ cậu thôi!

Vũ Đức nghe vậy thì ngậy ra một giây, lộ ra sơ hở nên ngay lập tức dính đòn.

- Coi kìa, tập trung vào chứ? Không là cậu không đoạt lại Tú Anh được đâu!
- Khốn kiếp!

Vũ Đức rút cuộc bùng nổ. Tên khốn này cuối cùng là muốn cái gì?

Trận ẩu đả cứ như vậy tiếp tục, máu me đổ vỡ thậm chí còn khủng khiếp hơn trận lúc nãy của Tú Anh.

Vũ Đức quệt vết máu ở khóe môi, chống gối thở hồng hộc:

- Đồ hèn! Chỉ biết nấp sau đám thuộc hạ mà khua môi múa mép. Có giỏi thì ra mà đánh với tôi!
- Tôi còn nhiệm vụ quan trọng là canh chừng Tú Anh mà. Cậu có giỏi sao không tới đây chiến với tôi?

Phan Nguyên vẫn cười không chút áy náy. Khang Phương ngồi trong lòng Phan Nguyên bây giờ mới lên tiếng:

- Vũ Đức, hay là anh từ bỏ đi. Cả em và anh Nguyên đều thích chị Tú Anh. Dù thế nào anh cũng không thể đưa chị ấy đi đâu!
- Im miệng!
- Chặc! Đáng lẽ ra người ngồi nói chuyện với cậu bây giờ không phải là tôi mà là Lâm Nam mới đúng!

- Cái gì?

- Tôi cố tình muốn gây xích mích giữa Tú Anh với Lâm Nam bằng cách khiến cậu trần thương trong trận bóng rổ hai tuần trước. Vậy mà Tú Anh lại không giống như tôi nghĩ tìm tới Lâm Nam tính toán để đám thuộc hạ của cậu ta bắt em ấy lại.

- Gượm đã! Bằng cách nào anh khiến tôi ngất đi lúc đó?

- À, sai người trà trộn trong đội cứu hộ dùng súng gây mê bắn cậu thôi.

- Tên khốn!

Phan Nguyên hí hóp cười nhìn Vũ Đức tức giận, tiếp:

- Nếu Tú Anh đã không làm theo như dự đoán của tôi vậy thì tôi phải tự hành động. Sai Khang Phương tiếp cận Tú Anh.

Vũ Đức bây giờ đã bắt đầu dính hết đòn này đến đòn khác của đám côn đồ. Chẳng mấy chốc đã đuối đến đứng cũng không vững nữa.

- Vũ Đức, cậu việc gì phải làm khổ mình như vậy? Chỉ cần cậu nói đồng ý thì mọi chuyện đều được giải quyết mà?

- Hah, ba năm trước, khi Tú Anh đến cứu tôi anh cũng nói thế. Nhưng anh cũng đã thấy rồi. Tú Anh khi đó đến hơi thở cũng yếu ớt vậy mà vẫn không cho phép thuộc hạ của anh tới gần tôi. Bây giờ tôi lấy tư cách gì mà kêu khổ? Lấy gì để nói đồng ý khi mà Tú Anh đã làm đến như thế chỉ vì không muốn tôi gia nhập bang của anh?

Vũ Đức cười nhạt. Chuyện này giống như tráo đổi vậy. Nhưng tại sao Tú Anh lại luôn bị đẩy đến gianh giới giữa sự sống và cái chết? Cậu có hay không chỉ luôn khiến Tú Anh gặp nguy hiểm?

Phan Nguyên cuối cùng cũng thu lại vẻ mặt tươi cười, đứng lên lạnh lùng ra lệnh:

- Khang Phương, giết Tú Anh đi!

- Vâng.

Khang Phương cười nhẹ, không do dự chấp hành mệnh lệnh. Đưa tay định rút con dao vẫn cắm ở ngực Tú Anh.

- Khoan đã!

- Sao? Chú em đổi ý rồi? - Phan Nguyên khinh thường nhìn Vũ Đức.

- Phan Nguyên, tại sao anh lại phải làm tất cả những chuyện này?

- Nếu tôi nói vì tôi... yêu em ấy, cậu sẽ tin?

16. Chương 16

16

Không gian bất chợt đông cứng. Câu trả lời của Phan Nguyên khiến cả bar im bật. Ngay đến Khang Phương cũng kinh ngạc trần trần nhìn anh.

- Chính là cái lúc Tú Anh, cô bé 14 tuổi lạnh lùng đó đứng cũng không đủ sức vãn cố chấp bảo hộ cậu sau lưng. Lúc đó tôi đã ghen tị với cậu đến thế nào cậu có biết không? Ba năm nay tôi để cậu yên chẳng qua vì tôi muốn thử đi tìm, tìm một người có thể vì tôi mà cố chấp như thế!

Phan Nguyên quay lại nhìn khuôn mặt dính máu điểm lệ của Tú Anh, lần đầu tiên lộ ra ánh mắt yêu thương mà đầy chiếm đoạt:

- Nhưng thật sự không ai có thể làm được như Tú Anh. Tôi vì em ấy lạnh lùng cố chấp mà yêu em ấy nên cũng nhìn ra được trong lòng Tú Anh tôi hoàn toàn không thể thay thế cậu. Nếu tôi đã không thể có được em ấy, vậy thì tôi cũng không chấp nhận em ấy tồn tại để cố chấp vì một người con trai khác!

Tay Phan Nguyên từ khi nào đã cầm một khẩu súng chĩa vào Tú Anh, nhìn Vũ Đức cười đáng sợ.

- Bỏ thứ đó xuống Phan Nguyên! – Vũ Đức hốt hoảng quát.

- Bình tĩnh đã nào anh bạn. – Lâm Nam từ cửa bar đi vào, theo sau là cả một đoàn thuộc hạ - Lật bài thôi. Chơi lâu như vậy tôi quả thật không đủ kiên nhẫn.

Vũ Đức thấy Lâm Nam rút cuộc cũng xuất hiện thì thở phào, cười có chút mệt mỏi:

- Tên khốn! Anh cố tình để hấn hành tôi chết mới xuất hiện cứu em gái anh phải không?

- Đâu có đâu? Chẳng qua là tôi rửa tay gác kiếm lâu quá rồi nên giờ gọi lại anh em thì có chút mất thời gian. - Lâm Nam nhún vai về vô tội.

- Cậu mới nói gì? Tú Anh là... em gái Lâm Nam?

Phan Nguyên cắt đứt đoạn hội thoại của Lâm Nam và Vũ Đức. Không tin những gì mình mới nghe được.

- Phải! Tú Anh chính là cô con gái đã thất lạc của Lâm gia. Tôi đã xét nghiệm ADN và chứng thực. Tất cả là nhờ công lao của cậu mà Lâm Trúc Anh cao quý trở thành một Tú Anh sống cuộc sống bình dân suốt mười bảy năm, phải không, Phan Hoàng Nguyên?

Lâm Nam vẫn giữ nguyên nụ cười nhiều ý nghĩa thường ngày như thể chẳng có việc gì có thể thay đổi được nó, đổi lại ánh mắt lại lạnh khốc rét lạnh không khác gì Tú Anh ngày đó ba năm trước.

Phan Nguyên kinh ngạc đánh rơi khẩu súng, ngây người không nói được gì.

Tại sao lại như thế? Tú Anh... em ấy lại là...

Mười bảy năm rồi, Phan Hoàng Nguyên anh, dù chết cũng không thể quên được ánh mắt trong trẻo vô tội của cô bé đó...

Anh thật sự... thật sự không cố ý...

Đừng nhìn anh như vậy...

Phan Nguyên hoảng loạn, ôm đầu ngồi thụp xuống run rẩy.

Thuộc hạ của Phan Nguyên nhanh chóng bị người của Lâm Nam khống chế. Lâm Nam đi tới nhẹ nhàng bế Tú Anh lên và gọi xe cấp cứu đưa cô và Vũ Đức tới bệnh viện.

Tú Anh bị thương nặng, đứng giữa ranh giới sống chết, nhát dao kia đâm lút cán vào ngực cô, tổn thương phổi, tình trạng như ngàn cân treo sợi tóc, lúc đưa đến bệnh viện cô gần như đã sắp tắt thở, sắc mặt tái nhợt không chút sinh khí. Vũ Đức chỉ bị thương ngoài da nên cũng không chịu cho bác sĩ sơ cứu, trực tiếp tới đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật, đi đi lại lại khiến Lâm Nam ngồi gần đó cũng sốt ruột quá lên:

- Cậu ngồi im đi!

- Im cái đầu anh!

- Tôi biết cậu lo lắng cho Tú Anh nhưng cứ đi đi lại lại như thế cũng có giải quyết được gì đâu?

- Tú Anh sao rồi?

Một cặp vợ chồng trung niên từ xa vội vã đi tới, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

- Bố, mẹ.

- Cháu chào cô chú.

Đây chắc hẳn là chủ tịch và phó chủ tịch Lâm thị. Chủ tịch Lâm một thân comple đen cao lớn uy nghiêm, khuôn mặt cương nghị tuấn lãng, toàn thân tỏa ra quý khí cao ngạo. Còn phó chủ tịch Lâm thì dù nhìn thế

nào cũng không thể phủ nhận rằng ngày trẻ bà chắc chắn là một đại mỹ nhân, hiện tại vẫn rất đẹp. Quả nhiên không hổ danh là người Lâm gia, ai cũng không tầm thường.

- Ủ. Tú Anh sao rồi con? – Lâm má lo lắng hỏi.

- Dạ, mới vào phòng phẫu thuật năm phút.

Lâm Nam trả lời, đỡ Lâm má ngồi xuống ghế đợi.

- Cái thằng này, sao không nói cho bố mẹ con đã tìm thấy em sớm hơn? Tìm thấy em rồi còn không bảo vệ nó cho cẩn thận!

Lâm ba nghiêm khắc trách Lâm Nam, trong giọng nói không dấu được lo lắng.

- Con xin lỗi.

- Lần thứ hai rồi! Con đã để lạc mất em giờ tìm thấy lại không bảo vệ được em! Đúng là người anh vô dụng!

Lâm ba tức giận quát Lâm Nam. Người cao ngạo lão luyện thương trường như Lâm ba, chỉ nói chuyện bình thường cũng đủ khiến người ta cảm thấy áp lực, giờ lại nâng giọng lên mà nói càng khiến người nghe muốn nghẹt thở.

- Thôi mà anh, giờ trách con thì cũng có giải quyết được gì đâu? Anh có quen mấy bác sĩ rất giỏi mà đúng không? Gọi họ tới xem cho Trúc Anh đi.

Lâm má nắm tay Lâm ba dịu dàng nói.

- Ủ.

Đợi Lâm ba gọi điện thoại xong Lâm Nam lại nói:

- Bố mẹ, bây giờ em đang sống cùng Tú gia. Chắc khoảng một tiếng nữa họ sẽ đáp máy bay về tới.

- Ủ. Vậy thì phải gặp họ nói chuyện mới được.

Ca phẫu thuật đã kéo dài ba tiếng, tất cả các bác sĩ chuyên khoa hàng đầu trong nước đều được mời tới. Bệnh viện chưa bao giờ “tấp nập” như thế!

- Chuyện này không thể bỏ qua được! Phan gia thế nhưng vẫn không thể dạy nổi con trai vậy thì để pháp luật dạy!

Thấy lâu như vậy mà đèn phòng phẫu thuật vẫn không tắt, Lâm ba sốt ruột bắt đầu truy cứu nguyên nhân gây ra mọi chuyện. Tú ba Tú má cũng sốt ruột cùng bắt bình không kém nhưng không dám nói gì, thể lực của Phan gia họ nào dám đụng vào chứ? Thật sự hy vọng Lâm gia có thể đòi lại công bằng cho Tú Anh.

Vũ Đức bây giờ chỉ hận không thể ngay lập tức đi bẻ cổ Phan Nguyên, loại người như thế tốt nhất nên sớm biến mất khỏi thế giới này!

Tú Anh bị lạc mất bố mẹ không ngờ lại chính vì sự đố kỵ ngu ngốc của Phan Nguyên. Nhà họ Lâm và nhà họ Phan trước kia vốn là rất thân thiết, các vị phụ mẫu cũng không hề biết rằng Phan Nguyên, con trai Phan gia lại không thích Lâm Nam, anh trai Tú Anh, con trai cả của Lâm gia. Một lần gia đình bốn người họ Lâm với bé Lâm Trúc Anh mới được tám tháng tuổi ra ngoài chơi, nửa đường thì Lâm ba Lâm má nhận được tin công ty có chuyện nên về trước, bảo tài xế rẽ tạm vào biệt thự Phan gia cho hai đứa nhỏ chơi ở đó chờ họ quay lại.

Phan Nguyên vì muốn Lâm Nam bị bố mẹ mắng nên đem xe nô có bé Trúc Anh giấu đi, khiến cả Lâm gia loạn thành một đoàn. Lâm Nam quả thật bị mắng vì không trông được em, còn bị phạt cấm túc một tháng không được ra khỏi phòng. Lúc đó Phan Nguyên mới đến nơi giấu xe nô định đem về nói là do mình tìm thấy nhưng đến trên đường về lại để xe nô lạc mất. Thấy chuyện đã trở nên nghiêm trọng Phan Nguyên đành về nhà thú nhận mọi chuyện. Thế là Phan gia cùng Lâm gia gần như lật tung cả thành phố lên tìm Trúc Anh nhưng vẫn không tìm được. Mối quan hệ thân thiết giữa Phan gia và Lâm gia từ đó cũng chấm dứt.

Đáng lẽ Tú Anh phải được sống trong sung túc đầy đủ và sự yêu thương của Lâm ba Lâm má cùng anh trai, nhưng ngay từ khi chưa biết nhận thức đã bị người ta khiến cho trở thành một đứa trẻ mồ côi, phải sống cuộc sống thiếu thốn khổ cực trong một trại trẻ mồ côi đang xuống cấp nên mới lạnh lùng bằng giá như vậy. Nhưng Vũ Đức biết rõ, càng lạnh lùng vô cảm bao nhiêu thì nội tâm thực chất lại càng nhạy cảm bấy nhiêu. Càng nhạy cảm thì càng đau, mà càng đau thì cảm xúc càng trở nên trai sạn. Thế còn chưa đủ, ba năm trước Phan Nguyên khiến cô ấy phải đối mặt với tử thần, bây giờ một lần nữa kẻ lưỡi hái tử vong vào cổ cô ấy. Thật sự, dù có bấm vào tên khốn đó ra cũng không đủ bù đắp cho tất cả những gì Tú Anh đã phải gánh chịu.

Bóng đèn phòng phẫu thuật vụt tắt, một vị bác sĩ trung niên mặc áo chuyên dụng màu xanh mở cửa đi ra, mọi người vội vàng vây quanh hỏi tới tấp:

- Con gái tôi/em ấy/cô ấy sao rồi bác sĩ?
- Chúng tôi đã cố gắng hết sức...

17. Chương 17

17

Thật ra là ngày đó cũng không nghĩ nhiều thứ như thế.

Chỉ đơn giản thấy hoa Sứ Quân Tử rất giống anh...

“Bốp!”

- Tao sẽ giết mày!

Vũ Đức túm cổ áo Phan Nguyên tung một đám trời giáng. Người công an phụ trách vội xông tới can lại, nghiêm nghị cảnh cáo:

- Đề nghị cậu giữ bình tĩnh, không được gây thương tích cho nghi phạm.
- Nghi phạm cái gì? Chính hắn đã...
- Tôi không làm!

Phan Nguyên quệt vết máu ở khóe môi, ngồi lại lên ghế. Mi mắt rũ xuống không nhìn Vũ Đức. Sự thật là Phan Nguyên không làm, nhưng anh cũng sẽ không nói là ai làm. Chuôi con dao đâm Tú Anh không có bất cứ một dấu vân tay nào. Mà người biết hung thủ ngoài Phan Nguyên cũng chỉ có Tú Anh.

Trong khi Vũ Đức đang náo loạn đồn công an thì tại phòng bệnh cao cấp bệnh viện X, Tú Anh đã tỉnh lại. Lâm Nam vui mừng nhẹ thở phào. Ông bác sĩ kia đúng là thích chơi trò giật gân, còn trong giai đoạn nguy hiểm thì nói còn trong giai đoạn nguy hiểm, lại còn “Chúng tôi đã cố gắng hết sức...”, về sau chính là “không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn cần theo dõi chặt chẽ tránh tình hình chuyển xấu đi...”. Thật sự khiến mọi người một phen hú vía!

- Em tỉnh rồi.

Tú Anh có chút ngơ ngác đưa mắt nhìn xung quanh. Cả người ề ể khiến đuôi mày hơi rũ xuống, nhìn bớt lạnh lùng hơn rất nhiều. Giọng nói cũng mềm nhẹ hơn:

- Thầy Nam...

- Đừng gọi là thầy, anh vốn không phải giáo sư thực tập lớp em. Chỉ tới tiếp cận em thôi – Lâm Nam đỡ cô dậy để cô dựa vào vai anh – Nào, uống chút nước đi. Em đã hôn mê gần một tháng rồi. Mọi người rất lo lắng cho em.

Lâm Nam dùng thìa giúp cô uống nước, động tác vô cùng ôn nhu cẩn thận.

- Anh biết bây giờ hỏi chuyện này là không thích hợp nhưng người đã đâm em là ai?

Tú Anh không nói gì. Chỉ là một chút lạc lối thôi, cô không muốn cô bé Khang Phương kia phải chịu hình phạt quá nghiêm khắc của pháp luật. Cô biết cô bé ấy sẽ hối cải.

Thấy cô không muốn nói Lâm Nam cũng không ép, chỉ chậm rãi tường thuật:

- Phan Nguyên bị bắt rồi. Còn cô bé lớp 10 kia thì chỉ bị xử phạt nhẹ thôi. Nếu em không nói thì cũng không sao. Anh biết em có lý do của riêng mình.

- Ừm. Bố mẹ em có biết em nhập viện không?

- Tất nhiên là biết. Lúc này họ mới đi khỏi thôi.

Tú Anh đưa mắt nhìn ra cửa, thấy có chút khó hiểu vì sao khi mở mắt ra người đầu tiên cô nhìn thấy không phải là Vũ Đức mà lại là Lâm Nam. Anh làm gì ở đây? Vũ Đức đâu rồi?

Giống như đọc được suy nghĩ qua mắt Tú Anh, Lâm Nam mỉm cười, khẽ liếc qua đồng hồ rồi nói:

- Anh mới đuổi cậu ta đi rồi. Khó khăn lắm mới chờ được em tỉnh lại mà chưa gì em đã tìm cậu ta, đến nhìn kĩ mặt anh một cái cũng không nữa.

Lời nói như vậy đã đủ hiểu lắm chưa nhỉ? Nhưng nếu là Tú Anh chắc sẽ không đến mức cho là anh thích cô đâu ha?

- Anh muốn nói chuyện gì?

Đấy! Tú Anh có cho người ta trêu chọc mình tí nào đâu! Không biết là do không nghĩ tới hay là cố tình lơ đãng?

- Muốn nói nhiều chuyện lắm.

Lâm Nam chống tay vào thành giường vây Tú Anh trong ngực, làm bộ như muốn hôn cô.

- Gần quá!

- Anh thích em.

Mặt Tú Anh bây giờ trông có chút ngờ nghệch, đôi mắt sắc sảo xinh đẹp toát lên vẻ lúng túng, hai má hồng nhuận lên nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản. Lạnh lùng là tính cách nhưng Tú Anh cũng chỉ là thiếu nữ, hơn nữa cô lại không bài xích Lâm Nam, dường như đối với anh cô luôn có một loại cảm giác thân thiết kì lạ nên bây giờ bị anh nói vậy liền không biết phản ứng như thế nào.

Nhìn vẻ mặt Tú Anh, Lâm Nam thật sự cảm thấy có chút tiếc vì anh với cô lại cùng huyết thống. Khi này nhìn thấy Tú Anh muốn tìm Vũ Đức mà đến thắc mắc vì sao anh lại ở đây cũng không hỏi, trong lòng anh chợt thấy ghen tị. Dù chỉ là ghen tị vì em gái lại quan tâm người khác hơn người anh trai tốt bụng ôn nhu này nhưng cũng không phải là cảm giác gì dễ chịu. Hôn nhẹ lên trán cô, Lâm Nam ngồi lại xuống ghế bình thản lấy dao gọt táo.

- Em... thật sự dễ thương lắm đấy, em gái!

Một tháng nữa trôi qua, tình trạng của Tú Anh dần khá hơn nhưng vẫn chưa thể xuất viện. Vũ Đức cúp học, cả ngày chỉ loay quanh trong phòng bệnh của Tú Anh. Vũ má từ nước ngoài trở về. Ông Vũ, bố Vũ Đức, con người cuồng công việc đến quên mất gia đình, cuối cùng cũng chịu về khi nghe tin bà Vũ cũng về. Hai vợ chồng sau nhiều năm li thân gặp lại, đều nhất trí buông bỏ bớt công việc vì con cái. Dù sao hai người cũng đã có tuổi, điên cuồng làm việc như thế cũng chỉ vì muốn gia đình sung túc hơn, lại không nhận thức được chính mình đã bỏ rơi gia đình, bỏ rơi con trai. Bây giờ quay đầu lại mới bản thân nhận ra con trai đã khôn lớn lại không phải nhờ cha mẹ dõi theo dạy dỗ, người làm cha mẹ như vậy cảm thấy bao nhiêu hổ thẹn cũng là không đủ nên càng biết ơn Tú Anh, lại càng lo lắng cho cô.

- Con lớn thật đó. Ngày mẹ đi con mới thấp bằng này.

Vũ má là một người phụ nữ đẹp, dù tuổi tác và thời gian có tàn phá bao nhiêu thì vẻ duyên rũ của bà vẫn không giảm đi. Xa mẹ từ nhỏ nên Vũ Đức cũng không quá hồ hởi khi gặp bà, thái độ rất bình thản.

- Vũ Đức. - Vũ má ngồi xuống cạnh con trai, cầm tay cậu nhẹ giọng nói - Mẹ xin lỗi.

Vũ Đức nhìn xuống bàn tay trung niên đang đặt lên tay mình, sâu thẳm trong tiềm thức, con nào mà không thương mẹ chứ? Bà Vũ cũng không phải hoàn toàn bỏ mặc cậu nên cậu vốn không hề giận bà, giọng nói liền bớt lạnh nhạt hơn:

- Mẹ có lỗi gì đâu mà xin lỗi với con.

Biết con trai không để bụng chuyện bà bỏ cậu ra nước ngoài bao nhiêu năm như vậy, bà liền cười vui vẻ:

- Ủ ừ. Con còn phải cảm ơn mẹ vì mẹ đã kiếm cho con một bảo mẫu... à không phải, là cô vợ tốt như Tú Anh ấy chứ nhỉ?

- Mẹ nói cái gì vậy?

Vũ Đức đỏ mặt gất lên. Tim nhảy loạn lên như bị bắt quả tang làm chuyện khuất tất lắm.

- Mẹ nói cái gì? Mẹ chưa nói cái gì hết nha?

Vũ má cười hùa theo lời con trai. Con trai bà hào hoa như vậy, không ngờ lại nhút nhát chưa dám thổ lộ với người con gái mà trong lòng thật sự yêu thương. Thật sự... đáng yêu quá!

- Giữ Tú Anh thật chắc vào nhé con trai. Cô gái như Tú Anh trên thế gian này không có người thứ hai đâu.

Bà vỗ đầu Vũ Đức, cười hiền hậu rồi đi vào phòng bệnh thăm Tú Anh, bỏ lại Vũ Đức cười ngây ngô như thằng ngốc ngoài hành lang bệnh viện.

- Trúc Anh, mẹ có thể gọi con như vậy không?

Tú Anh ngơ ngác nhìn đôi vợ chồng trung niên trước mặt, họ rất hay đến thăm cô. Mọi lần đều xưng cô chú nhưng sao hôm nay lại...

- Sao cô lại hỏi như vậy?

- Thực ra có một chuyện chúng ta muốn nói với con từ khi con tỉnh lại nhưng bác sĩ nói không được để con xúc động nên mới chờ tới tận bây giờ.

Chủ tịch Lâm kéo ghế ngồi xuống cạnh giường còn Phó chủ tịch Lâm thì ngồi trên giường cạnh Tú Anh. Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, nét mặt không dấu được vui mừng xen lẫn lo lắng.

- Chuyện gì ạ?

- Lâm Nam nó đã nói chuyện con... là em gái nó chưa?

- Dạ, thi thoảng anh ấy có gọi con như vậy.

- Nếu bây giờ chúng ta nói con là con gái ruột của chúng ta, con... sẽ tin chứ? – Lâm má hồi hộp quan sát sắc mặt Tú Anh nhưng rất tiếc bà không thấy được gì.

Tú Anh không trả lời, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ lát sau mới bình thản nói:

- Trời sắp tối rồi, cô chú nên về sớm không thì lạnh lắm.

Lâm ba Lâm má nhìn nhau, mắt Lâm má đỏ hoe nhưng vẫn cười chào Tú Anh rồi ra về. Tú Anh chờ họ rời khỏi mới chậm rãi nằm xuống, trùm chăn kín đầu. Họ... muốn cô phải phản ứng thế nào đây?

Vũ Đức mở cửa phòng đi vào, không thấy Tú Anh mà chỉ thấy một đồng chăn to tướng trên giường thì ngạc nhiên. Tú Anh chưa bao giờ trùm chăn kín đầu, cô nói như vậy là đang chạy trốn, cô không thích, nhưng sao hôm nay lại như vậy? Lúc này Lâm ba Lâm má vào thăm chẳng lẽ đã nói chuyện đó rồi?

- Tú Anh.

- ...

- Nè, cậu làm con đà điểu từ bao giờ thế?

- ...

- Không ra là ngạt thở đấy!

- ...

- Nếu đã không ra thì đừng để tôi lật chăn ra nha! Không là tôi sẽ hôn cậu đấy!

- Im đi... - Giọng Tú Anh như giọng mũi phát ra từ trong đồng chăn.

Vũ Đức bật cười. Cậu biết Tú Anh nhà cậu rất đáng yêu mà. Nằm xuống ôm lấy đồng chăn, Vũ Đức gian xảo nói:

- Này, tôi cho mượn cơ thể đêm nay đấy! Cậu muốn làm gì nó cũng được!

Tú Anh bị ôm không thở được liền chui ra, khuôn mặt tèm lem nước mắt khiến Vũ Đức ngây người. Không ngờ Tú Anh... cũng biết khóc?

Cô không do dự rúc vào ngực cậu khóc thật lớn, khóc giống như muốn khóc bù cho tất cả những tủi nhục mệt mỏi mười mấy năm qua. Tại sao lâu như vậy họ mới tìm cô? Tại sao lâu như vậy họ mới nói cho cô biết? Tại sao lại lâu như vậy...

Vũ Đức luống cuống vỗ về Tú Anh, cô dù có lạnh lùng bao nhiêu cũng vẫn chỉ là một cô gái thôi. Mong là cô sẽ sớm chấp nhận được chuyện đó.

Ôm cô gái nhỏ đã ngủ thiếp đi vì khóc mệt trong lòng, Vũ Đức cương chiều đặt lên tóc cô một nụ hôn.

- Như vậy có phải hiền hơn, giống con gái hơn nhiều không? Đến đây thôi nhé, từ bây giờ em chỉ cần để cho mọi người yêu thương em là được rồi...

- Tú Anh, cả tuổi thơ và thời niên thiếu của tôi đều đã trao hết cho cậu nên bây giờ tôi ế rồi!

Vũ Đức ném phăng cái áo comple lên giường, cả người như không xương đổ nhào xuống lưng Tú Anh.

- Lại bị sếp phạt cái gì? - Tú Anh nhàn nhạt hỏi. Tay vẫn gõ bàn phím laptop liên tục.

- Aaa~ Tú Anh à, tôi và cậu đã hai lăm tuổi rồi. Tôi thành trai ế rồi đó!

Vũ Đức như thường lệ bắt đầu bài ca “Trai ế” muôn thủa. Tú Anh nghe muốn mồn lỗ tai luôn rồi nhưng hôm nay cô phải hoàn thành một hồ sơ quan trọng, nếu Vũ Đức cứ meo meo bên tai như vậy thì làm sao mà tập trung được?

- Hay là cậu đừng làm bảo mẫu của tôi nữa, lấy tôi đi? Giường đơn gối chiếc hơn hai mươi năm tôi thật là cô đơn

-- Giường đơn gối chiếc cái con khỉ! Đêm nào cũng chui vào chăn của tôi còn cô với đơn cái gì?

- Nhưng không phải vợ chồng thì dù ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng cũng không dám “làm gì” hết ý. Tôi cũng là đàn ông mà

-- Im miệng! - Tú Anh dùng tập tài liệu đập bộp một phát lên đầu Vũ Đức, không cho cậu nhìn thấy hai má cô đỏ rần - Mang tờ giấy cậu dấu trong tủ ra đây!

- Giấy gì?

- Giấy đăng kí kết hôn!

Có đôi khi... những lời giống như “Tôi yêu cậu” thật sự là không cần thiết...

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-mau-cua-toi-lanh-lung-lam>